SĂRBĂTORI FERICITE STĂPÂNE!

—— Doru KALMUSKI ——

La ceasul când se poartă măști de carnaval și chipuri vopsite, în ceață de artificii și miros de tămâie, te-am recunoscut, stăpâne! Nu te-ai arătat așa cum te știam, pe locul unde te găseai în urmă cu mai an. Te-am recunoscut, stăpâne: făloșenia ta nu poate fi confundată. Aroganța ta, amenințările tale, nu pot fi ale altuia. Siretenia ta neîntrecută ți-o știu prea bine. Ești tu, cel care ai jucat pe cinste comedia democrației. Acum te-ai reîntors la vechea mască, ți-ai pus dinainte opera vieții tale. La seriozitatea preocupărilor de odinioară au venit în când deprinderile pe care nu le puteai lepăda într'un ușor cadril. Ai adăugat zidiri noi la cele vechi. La Securitate, miliție, informatori, armată, ai adăugat Jandarmeria. Pe locul gărzilor muncitorești ai ridicat voievodal, Vatra Românească. Te recunosc, stăpâne! Cine altul mai abitir ca tine putea să regizeze totul, încâlcind atât de bine lucrurile, încât să nu mai fie cale de limpezire! Cine mai bine ca tine putea ridica muncitorii împotriva studenților, Românii contra Ungurilor, pe cei care au mâncat salam cu soia contra celor care n'au mâncat?

Multe au fost și măiestre lucrăturile tale. Nu mai departe, chiar de curând, când le-ai arătat ălora dela Alba - Iulia, cine face jocurile în România, cine trebue aplaudat și cine hulit. Dragoste de patrie cu mâna pe trăgaci, asta-i ce-mi place la tine! Stăpâne, tu carele nu te pierzi în amănunte, tu lași boborul să întrebe vrute și nevrute și destabilizatorii la fel. Gura lumii pământul s'o astupe! Ei zic: "Cine i-a ucis pe băieții aceia, în Decembrie?" Dar ce contează? Morții cu morții...

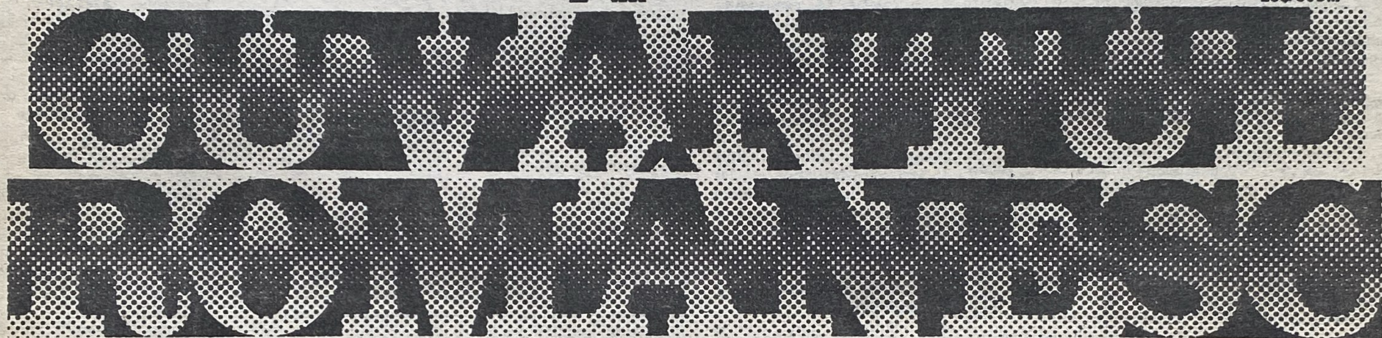
Cine a ordonat să se tragă la Timișoara sau București? Ei, hai, asta chiar nu-i treabă de stăpân și apoi, e atâta vreme de atunci. Ce atâta gălăgie?Nouă ne trebue liniște! Că s'au refăcut din cenușă forțele comunismului, nu face parte din suma ta de preocupări. Doar tu ocrotești democrația, în marea ta înțelepciune și îngăduință! Să se facă ce se poate, să se refacă cine vrea! Cică au fost chemați Rușii în țară în Decembrie '89. Si ce dacă? Au fost și Turcii și fanarioții, de ce să nu vină și Rușii? Cică niște legionari ar fi atacat Palatul Victoria și ar fi declanșat niște evenimente în Iunie. Dar tu te poți ocupa de toate? Păi atunci, cu cine s'ar mai fi întreținut împăratul Japoniei?

Stăpâne, tu care ai dat mită electorală unui întreg popor până în 20 Mai 1990, indiferent de realizările în producție ale supușilor; de ce te țin ei de rău acum?

Doar, ca orice cămătar cinstit, care se respectă, nu vrei decât acei bani, plus dobânda. Că a fost o mineriadă și că cineva trebue să suporte consecințele fărădelegilor dela Târgu Mureș, nu e treaba ta. Nu asta îți tulbură somnul, ci o anume presă veninoasă care, în ciuda campaniei de decimare prin mijloace economice, continuă să sară cu gura pe tine. Dar toți ăștia sunt niște vânduți, agenturi străine, forțe obscure. Cei ce protestează împotriva folosirii Televiziunii ca instrument de rinocerizare, trebuesc dați afară, izolați, condamnați. Si sunt o grămadă de oameni de rău în jurul nostru, stăpâne! Stăpân al nostru, comunistule de omenie postdecembrist, ce frumos ai învățat tu să vorbești cu "domnule", să-ți faci semnul crucii, ba chiar să tolerezi o opoziție, atâta vreme cât rămâne decor; un singur lucru nu reușești să înțelegi - un lucru ce depășește marginile cam apropiate între care sălășluiește mintea ta - țara aceasta și al ei popor nu mai sunt proprietatea ta. De aici ți se trage acum necazul și tot de aici ți se va trage, mâine, un necaz mai mare... Incolo, sărbători fericite, stăpâne!

ISSN
0705-8365

Prețul unui abonament anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL Nr. 178 -FEBRUARIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULAȚIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

SEMNIFICAȚII NEGATIVE DE CAUZE SUFLETEȘTI

Eugen BÂRSAN

Cineva, din țară, ne scrie: "Nici dacă ne-ar fi blestemat generații multe de strămoși să trăim târându-ne, să vedem doar pământul, să nu putem vedea nici în stânga, nici în dreapta, nu ne-ar putea fi mai greu de înțeles ce s'a petrecut în ultimii 45 de ani și ce se petrece acum cu neamul românesc".

Putem complini spusul de mai sus și cu altceva. Istoria, cronicarii și tradiția vorbesc de Român ca de o ființă care ar fi fost născută în tinda bisericii, sub icoană. Românul din aceste zile nu arată deloc a fi plecat de acolo.

Oare, de ce și una și de ce și alta? In chip clar, pentrucă deceniile de stăpânire comunistă au adus neamului românesc mai mult rău decât toate secolele de ieri și de alaltăieri. In ce constă, în principal, acest rău? Nu s'a golit doar cămara, ci s'a golit sufletul de esența lui. Umplându-se acest gol cu o decădere de nedescris. Iată, deci, cum se face că Românul n'a fost niciodată mai sărac ori mai decăzut sufletește ca acum. Onoare excepțiilor.

Dar în pofida acestei crize prin care trece, neamul nu este lipsit de miracolul de a avea genii. Numai că, în fond și fapt, îi lipsește geniul care să-l scoată și să-l ridice din starea în care se află. La fel, mai are din plin și individualități. Dar e lipsit de personalități majore de ghid spiritual și național. Câteodată neamul mai are și minte dar, din păcate, ea nu arată a fi destulă pentru a putea pune rânduială în suflete pustiite. De așa ceva nici nu se vorbește și nici nu se ocupă nimeni. Totul e concentrat la materie.

Este în afară de orice discuție că emoțiile de bucurie și momentele de înălțare aduse de Revoluție au fost, pentru suflete, speranță. Din nefericire, o speranță-iluzie care ca mai toate iluziile, se prăbușește. Un lucru care, fără îndoială, nu poate decât să contribuie la adâncirea existentei prăbușiri interioare a Românului. In fond, un produs al vicisitudinilor neîndurătoare care s'au ținut și încă se mai țin de el, nelăsându-i răgaz de refacere sufletească, începutul bază al unei vieți de mai bine.

Tinând seamă de nerăgaz, care este atitudinea Românului în situația în care se află? La cele rele, el

(Continuare în pag. 3)

PENTRU O OPOZIȚIE ACTIVĂ

—— Constantin GORAȘ-PUPAZAN ——

De un an de zile poporul român așteaptă acțiuni hotărîte din partea conducerii Statului, care să deschidă drumul către o viață mai bună. Asemenea acțiuni însă, întârzie să se concretizeze și continuă să rămână la nivelul de promisiuni. In schimb, pe zi ce trece, haosul economic se întinde treptat în toate compartimentele și țara alunecă tot mai repede spre dezastru. Iar măsurile sporadice care se întreprind apar mai degrabă ca fiind destinate să grăbească acest mers spre dezastru decât să-l oprească. Si dacă vrei să știi ce se urmărește cu adevărat, n'ai să afli niciodată, pentrucă la toate criticile care i se aduc și la nenumăratele întrebări care i-au fost puse până în prezent, Puterea preferă să tacă.

Găsesc interesant să dau ca exemplu, în acest sens, constatarea pe care o face Dl. Octavian Paler într'un articol publicat nu demult, în ziarul "România Liberă". Este vorba de nu mai puțin de treizeci și trei de probleme care sunt trecute în revistă, printre altele, începând cu morții revoluției, trecând peste incidentele dela Cluj din Martie 1990 sau cele din 13-15 Iunie 1990 dela București și până la rușinoasele manifestări de ură dela Alba Iulia, care au întinat evocarea celui mai mare eveniment din istoria țării noastre.

Așadar, treizeci și trei de probleme capitale pentru liniștea și viața poporului român, a căror elucidare este cerută cu insistență, dar asupra cărora Puterea continuă să tacă. Si Puterea tace, sfidând o țară întreagă pentrucă, în primul rând, îi lipsește total orice simț de răspundere, iar în al doilea rând, după opinia sa nu are de ce să se teamă.

Si într'adevăr, experiența de până acum o face să creadă că poporul român poate fi ușor prostit, așa cum a fost prostit la 20 Mai 1990, iar principalele partide de opoziție pot fi ușor temperate, fie cu o amenințare, cum ar fi cazul Partidului Național Tărănesc, fie cu o tentație, ca să nu-i spunem "ciolan", cum ar fi cazul Partidului Național Liberal.

Si astfel, "Puterea" (adică cea ocultă), prin tandemul Iliescu - Roman lucrează nestingherită la reinstalarea sa "legitimă", în aceleași fotolii pe care le stăpânește de peste 45 de ani.

Cât despre democrație sau piață liberă, se va putea dovedi ușor, prin mijloacele de convingere cunoscute: minciuna, înșelătoria, abuzul, etc., că nu se pot aplica în cazul poporului român, decât sub formă de "democrație originală", așa cum s'a mai spus și numai cu ajutorul "specialiștilor" din vechea nomenclatură, care s'au dovedit a fi de neînlocuit.

Pentru cei câțiva nemulțumiți, care tulbură ordinea pe stradă, există "băieții", gata oricând să intervină, cu sau fără minerii din Valea Jiului, iar pentru cazuri mai complicate există armata poporului, al cărei "sprijin" este asigurat prin legea de curând votată "cu urgență" de către parlament.

Cam acestea par să fie socotelile pe care și le face "Puterea", pe baza cărora continuă să lucreze în liniste după zicala: "Câinii latră, ursul merge".

Numai că, din fericire, lucrurile nu stau chiar așa. Sus zisa "Putere" nu dovedește a avea suficientă înțelepciune, pe măsura sarcinii pentru care s'a angajat, iar greșelile pe care le face, atât pe linie politică (instigările nesăbuite, înscenările cusute cu ață albă etc.) sau socială încurajarea bișniței, asmuțirea țiganilor pe întrunirile opoziției), care mai ales pe linie economică, unde incompetența totală duce țara în mizerie, toate aceste greșeli nu vor întârzia să-și arate roadele.

Pe de altă parte, "Puterea" se înșeală când contează pe prostirea poporului la nesfârșit. Curând o să vadă că reușita înșelătoriei dela 20 Mai 1990 nu are la bază prostia, cum vroia să ne încredințeze marele politolog și psiholog Silviu Brucan, ci mai degrabă onestitatea și buna credință a acestui popor, care, adus din nou în stare de disperare, ar putea să repete scenariul din 22 Dec. 1989.

Pe de altă parte, acest popor nu este atins de sterilitate politică, cum s'ar putea crede și va putea să nască oameni politici, capabili să constituie o opoziție pe măsura momentului și să-și asume răspunderea pentru salvarea țării.

In acest sens este de remarcat apariția pe tot întinsul țării, a numeroase organizații, asociații, forumuri etc., care își afirmă cu mult curaj hotărîrea de a lupta pentru instaurarea unei democrații reale și a unui stat de drept în țara noastră, dar mai ales este de remarcat marea speranță pe care o reprezintă ALIANTA CIVICA ce se anunță drept

Continuare în pag.3

EDITORIAL

IZOLAREA ROMÂNIEI

Relațiile politice internaționale ale României sunt reduse la o limită de supraviețuire. Nu s'a creat climatul necesar pentru a i se acorda credite politice și morale, guvernului de azi. Peste tot persistă o suspiciune generală asupra regimului neo-comunist, atât pentru lipsa de măsuri prin care să se democratizeze țara, cât și din cauza caracterului ideologic al regimului și al persoanelor din conducerea ministerelor și a instituțiilor de stat, care sunt din vechea gardă comunistă. Se mai adaugă în plus tensiunea creată de conflictul de arme din Golful Persic, care are implicații mondiale. In felul acesta, se poate afirma că uitarea își întinde cuvertura ei peste România.

România a devenit izolată din cauza unor condiții deosebite, care au apărut imediat după revoluția din Decembrie 1989. Lumea spera că va apare în societatea românească o serie întreagă de figuri noi, care nu au fost legate sau vătămate de ideologia marxistă. Adică, oameni care își puteau asuma răspunderea să contribuie la stabilizarea unor noi direcții politice în viața țării, care nu semănau cu cele dinainte. Altfel, nu își avea rol revoluția, căci este o absurditate să se susțină că Ceaușescu, singur, era vinovat de "dezastrul țării".

In toate celelalte țări "satelite" ale Uniunii Sovietice, regimul comunist a fost înlocuit cu alte forme de reprezentare națională, decât acea a dictaturii comuniste. In România, s'a făcut o excepție, Ilici Iliescu cu clica lui a speculat momentele de confuzie ale revoluției și și-a însușit conducerea politică, s'a autodeclarat moștenitor al revoluției și al unui nou regim Curând lumea și-a dat seama că este la mijloc o mare fraudă și consecințele vor fi foarte vătămătoare.

Tensiunea războiului nu este deloc îngăduitoare cu problemele din România. Situația internațională este atât de complexă și încărcată încât nu mai rămâne loc și pentru România. Așa a fost și cu ocuparea din Panama. Parcă este un făcut al istoriei. Căci izolarea României are o față dublă, prin intensitatea activităților din altă parte a lumii și prin poziția guvernului, care nu își poate apropia înțelegerea statelor străine. Ar mai fi și al treilea aspect al acestei crize, produsă de izolare. Lipsește oarecum și îndemnul unei reacțiuni interne, căci toată atenția este îndreptată în spre locurile unde au apărut focare de conflicte serioase și unde evenimentele au o desfășurare mai intensă cu posibilități de consecințe neplăcute pentru toată omenirea.

Ce se întâmplă între timp în România? Mai exact, care este poziția guvernului neo-comunist în această situație de stagnare? Din afară, lucrurile ni se par cam în felul următor. Nu credem că clica lui Ilici Iliescu este cramponată, la ora actuală, numai pe ambiția de putere politică. Puterea politică a acestei clici este clădită pe un teren nisipos și acesta nu mai poate fi schimbat. In fapt, la început, clica a apărut, ca o expresie a forțelor comuniste care credeau în refacerea statului sovietic, după direcțiile și inițiativele lui Gorbaciov.

Clica lui Ilici Iliescu s'a infiltrat la postul de comandă al revoluției, ca purtător de cuvânt al speranțelor sovietice, deci avea o mentalitate sclavagistă, de înfeudare statală, față de Kremlin. Legăturile lui Brucan cu exponenți ai politicii americane, au fost o iluzie care s'a risipit imediat. Contactul cu Sovietele, prin Iliescu, în faza inițială a ieșirii lui la suprafață n'au dus la nici o consolidare a puterii sale și la nici un beneficiu pentru țară.

Toată opera de reconstrucție a țării pe care a inițiat-o clica lui Ilici a falimentat. Puterea politică a acestei clici este șubredă și va rămâne așa. Si în cazul acesta clica lui Ilici Iliescu are o singură misiune, de a proteja cât mai este posibil cadrele partidului comunist care cad sub acuzația răspunderilor de crime față de națiune și de a lăsa să se infiltreze în interiorul țării o serie întreagă de șacali, care să exploateze avutul statului român, prin așa zisa experiență comercială, economică și organizatorică. Aceștia aduc sume inițiale de bani cu care să devină aspoi spoliatorii țării și actualii membri ai clicii să fie asigurați, ca pensionari pe viață pentru înlesnirile făcute.

Dacă cu guvernele străine, din lumea liberă nu se pot face acorduri economice, în schimb aceste acorduri, comerciale se pot face cu aventurierii financiari, care, la ora actuală, sunt feblețea lui Ilici și Roman.

Să ni se îngăduie să spunem că, în timp ce în toate fostele țări satelite se fac eforturi uriașe să se refacă economiile respective și să se ajungă la o stabilizare internă și externă, în România de azi, sub regimul neocomunist al lui Ilici Iliescu și Roman se face cea mai intensă jefuire a țării și a poporului, a bunurilor naționale și a rezervelor de viitor, prin amanetizarea bogățiilor tuturor excrocilor care și-au deschis drum spre România.

Clica lui Ilici Iliescu este sigură că nu va putea reține puterea politică, și azi nu face decât să-și asigure viitorul lor în colaborare cu alți fanarioți, moderni și nu mai puțin veninoși.

George BĂLAȘU

EXPIRARE SAU EXPIAȚIE

—Anton COLORIAN—

Există prezumții puternice că rușinoasa tranzacție dela Yalta dintre Churchill și Stalin și confirmată de Roosevelt, prin care Europa de Răsărit a fost abandonată Rusiei Sovietice (4-11 Februarie 1945) ar fi avut un termen-ca să zicem așa "experimental" care la dimensiunea istoriei se aproximează la 50 de ani (1/2 veac).

Este o prezumție care, ca orice prezumție nu suportă pentru atestarea ei decât probe indirecte și raționamente deductive. Cel puțin până la descoperirea vreunui document istoric, care s'o transforme din prezumție în certitudine. Dar oare există un asemenea document? Mai rămâne vreo speranță de a-l descoperi după 45 de ani de intense și concentrice cercetări? Cert este că Anglia a vrut să salveze Grecia și siguranța traficului spre Orientul-Mijlociu, iar America a vrut să obțină colaborarea URSS-ului la înfrângerea Japoniei, pe care înainte de lansarea celor două bombe atomice o credea mult mai inexpugnabilă.

Istoria abundă de asemenea tranzacții între foști aliați sau între învingători și învinși, tranzacții în care fiecare încearcă să-l "păcălească" pe celălalt folosind ambiguități lexicale sau formulări echivoce. In cazul Yaltei determinantă a fost reaua credință patentă a lui Stalin reprezentantul tipic al comunismului imperialist a cărui primă caracteristică este duplicitatea. Semnând acordul dela Yalta (ca și mai târziu cel dela Moscova și Potsdam) fiecare dintre semnatari s'a gândit la altceva și a sperat că reprezentarea lor mentală este ceva care se va realiza.

Dialectica istoriei ne dovedește că cel înșelat a fost Stalin, care a crezut că omul și popoarele sunt vite, care pot fi mânate cu biciul dela spate (NKVD, Securitate etc.) și că fericirea socială constă în rostirea de lozinci și fluturarea de flori de hârtie. Au trebuit mai bine de 45 de ani pentru a se constata falimentul total al unei asemenea concepții. In 1989 s'a împlinit cu adevărat un termen, termenul eternei Clepsidre, al falsului istoric, al neadevărului uman, al mistificării realităților curente cotidiene, economice și culturale, care pironesc la stâlpul judecății pe toți care înseală din incompetență sau fanatism ideologic masele populare, abuzează de incapacitatea gândirii clare a acestora, așa cum se întâmplă azi în România, unde niște guvernanți ahtiați de putere și onoruri chinuiesc la modul neoceaușist un întreg popor.

In viziunea noastră anul 1989 a fost un an de expirare dar și un an de expiație a unei îndelungi suferințe, a unei imense nedreptăți. Era în natura intrinsecă a lucrurilor această salvatoare incizie făcută în blocul monolit răsăritean. Cine a făcut-o? Mihail Gorbaciov a fost purtătorul de cuvânt și "marele strateg" al unei imense nemulțumiri a popoarelor. Invingătorul adevărat este Occidentul liberal și democrat și mai ales poporul german, care prin munca disciplinată și prin geniul creativ a dat popoarelor captive din Răsărit o lecție și un exemplu de ce este în stare omul liber, muncitor și disciplinat și nu "întrecerile socialiste" "depășirile de plan" și "conducerea de partid".

Omenirea răsăriteană a trăit un coșmar, care a început cu Lenin, s'a dizolvat cu Ceaușescu și se află-ca poporul român-într'o lungă, dificilă și grea convalescență. Toate popoarele Răsăritului privesc înapoi cu mânie. Saptezeci sau patruzeci și cinci de ani de viață furată, de viață falsă, de viață ipocrită. Câteva generații sacrificate pentru un experiment ideologic și social, care a generat holocaustul stalinian cu milioane de victime și furie destructivă de cultură, de tradiții și valori. A fost o convenție cu termen? Aproape că nu mai interesează fată de final. Grandios și mizerabil totodată. Ceva în noi, în supraviețuitori s'a surpat.

Credința în măreția umană a fost tranzacționată la Yalta. Efectele tranzacției "expirate" vor mai dura mult până ce popoarele răsăritene vor redobândi practica demnă a libertății și conștiința clară a binelui public. Ar fi monstruos dacă am crede că a fost o înțelegere, care a acceptat aceste consecințe.

In jocul strategic din 1945 nimeni n'a lămurit că unul din parteneri era personificarea răului și că o înțelegere cu el era o înțelegere cu Satana. Consecințele s'au văzut din Polonia până în Bulgaria. Oricum ar fi drumurile libertății, sunt larg deschise. Depinde numai de noi să ne cucerim viitorul, sfidând, disprețuind un trecut, care ne-a chinuit atât.

CĂTRE REDACȚIE

*BUCURESTI, ROMANIA - Nu știu de ce lumea este atât de grăbită că nu mai are timp să scrie, poate câteodată nici tragere de inimă.

Pe aici este o iarnă caldă, frumoasă, dar sărăcia te deprimă în orice anotimp. Lumea nu mai e cum o știți. Eu mă "plimb " prin magazine căutând "ceva", de cele mai multe ori, care să fie cât mai ieftin și tot de cele mai multe ori nu găsesc. Când găsesc, sunt atât de scumpe că nici măcar nu pot visa să am. Bunăoară, ar trebui să muncesc o lună și să nu cheltui nimic din salariu pe mâncare, chirie, întreținere, telefon, drumuri... pentru a-mi cumpăra o pereche de cizme din piele de 2.500 lei, salariul meu de medic fiind de cca. 2800!

Intelectualii au suferit și continuă să sufere și să tacă, fiind singurii care înțeleg "perioada de tranziție", economică. Ceilalți nu-și bat capul cu tranziția, ci cu tranzacțiile, dar în schimb prosperă.

Au înflorit deci bișnița, peșcheșul, bișnițarii și câtiva proprietari de boutique-uri ce-și valorifică marfa primită din străinătate la prețuri stupefiante. Dacă înainte de revoluție eram hulită de țărani pentrucă am făcut o facultate în loc să dau cu sapa (sau cu secera și ciocanul), acum sunt tot așa și încă îți râd în față că au ei blugi și țigări fine și alte câteva nimicuri, pe când tu, ca intelectual, probabil că posezi o amărâtă cutiuță cu plină cu știință - după unii nefolositoare.

Deci, asta ne e soarta. Ne dăm cu un pas înapoi și ne plecăm frunțile în fața "omului nou" atât de mult visat de Ceaușescu și apărut în exemplare multiple, ca ciupercile după ploaie, după revoluție. Sunt aceiași. Sunt cei care odată trăiau bine, sunt cei care acum s'au hotărît oficial să trăiască și mai bine, dar majoritatea tot cu șmecherii. Exemplul este unul singur, realitatea însă te zdrobește.

C.S.

APEL CĂTRE CITITORI

Acum un an, ziarul "Cuvântul Românesc" a luat inițiativa de a trimite în România abonamente gratuite, pentru un an de zile, celor ce ni le-au solicitat.

Această inițiativă s'a născut din dorința de a informa opinia publică din România că de-a lungul anilor, exilul, ca Români, a rezistat tuturor compromisurilor dăunătoare cauzei românești, precum și de a trezi sentimentele naționale în lupta pentru salvarea neamului românesc.

Datorită numărului mare de abonați care a ajuns la peste 1.500, ne vedem obligați de a cere ajutorul cititorilor din exil, pentru a susține material această inițiativă pe care am hotărît să o continuăm.

Frate Român, din exil, trimite contribuția ta, ca ziarul "Cuvântul Românesc" să poată fi citit odată cu tine și de un abonat, frate al tău din România.

Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat pe parcursul anului trecut să ne ținem promisiunea făcută, de a trimite ziarul nostru gratuit în România.

Mulțumim anticipat tuturor acelora care înțeleg lupta noastră și ne vor ajuta să continuăm răspândirea "Cuvântului Românesc" în România, unde acesta este necesar, azi, mai mult decât oricând.

REDACTIA

Second Class Mail Registration Number 4133

MULȚUMIRI

Mulțumim sutelor de citori ai ziarului nostru, care ne-au trimis felicitări cu ocazia Sfintelor Sărbători de Crăciun și a Anului Nou.

NU REFORMELE CI LICHIDAREA COMUNISMULUI ASIGURĂ SUCCESUL ECONOMIC

—George BĂLTEAN—

Comunismul nu poate fi îmbunătățit, iar încercările de reforme cu speranța că doar-doar va fi mai bine și că lichidarea comunismului poate fi amânată, sunt sortite eșecului total. Reforı s'au făcut începând din 1956 în Ungaria și Polonia. Rezultatul, zero. In Uniunea Sovietică încearcă Gorbaciov cu disperare să facă reforme, fără însă a înlătura socialismul. Rezultatul, zero. Reformele încercate de conducerea comunisto-FSN dela București înrăutățesc situația ultradezastruoasă a poporului român, de unde orice ridicare va fi mult îngreunată.

Poporul român trebue să spună un categoric "NU!" reformelor și să impună prin orice cale revoluția economică, adică lichidarea totală a comunismului în economie și trecerea hotărîtă la economia liberă, bazată pe proprietatea individuală, și pe proprietatea societăților particulare. Trecerea treptată preconizată de unii comuniști este o formă mascată, o tactică ce are același scop, amânarea decesului comunismului. Motivul că trecerea nu se poate face radical imediat este fals. Se poate, dacă se vrea, se poate, dacă se știe cum. Ori, cine să vrea și cine să știe cum? Comuniștii din tată în fiu? Iliescu, Roman and banda?

Acum faptele trebue să vorbească și nu declarațiile, iar poporul român, cu toate că pornește dela o treaptă situată pe fundul prăpastiei, are condiții să se ridice rapid și să ajungă la o viața umană și în primul rând, să elimine de urgență foamea și lipsurile materiale. România are două mari și distincte sectoare economice: agricultura și industria.

Agricultura se bazează pe pământul creat de Dumnezeu (pe care comuniștii nu au reușit să-l distrugă) și pe munca țăranilor, care, deși mult loviți, au supraviețuit barbariei comuniste. Pământul rodește anual și cu fiecare an se poate produce mai mult și face un pas înainte pentru întreaga economie națională. Foamea poate fi învinsă încă din anul 1991. Pentru aceasta este necesar ca urgent în 1991, întregul pământ agricol să fie restituit agricultorilor, adică să se procedeze la împroprietărirea tuturor țăranilor, dar și a acelor muncitori proveniți din țărani, care vor să se reîntoarcă la munca agricolă. Odată cu pământul, să se dea țăranilor întregul inventar agricol existent în gospodăriile colective. In cazul în care statul comunist, adică Iliescu-FSN, refuză să restituie pământul țăranilor, ei trebue să acționeze la nivelul întregii țări: să ocupe pământul și să-și facă acte de proprietate la nivelul comunei, a cărei conduceri să fie aleasă de ei. Primăvara aceasta trebue să fie prima primăvară liberă pentru agricultura românească, prima primăvară în care la sat nu mai conduc comuniștii ci acei care muncesc cu adevărat: agricultorii români. Aceasta depinde de ei agricultorii români, căci ei constituie forța supremă în România și nu comuniștii și securitatea. Prin specificul românesc, agricultura a fost, este și va rămâne baza existenței poporului român. De aici emană totul, existența umană, industrializarea, cultura, civilizația, morala, credința, relațiile internaționale. Cine acordă atenția cuvenită acestei realități, câștigă, cine desconsideră însă realitatea, pierde.

Cel de al doilea mare sector economic este industria, care nu are omogenitatea și stabilitatea agriculturii, de aceea industria trebue tratată diversificat, pornindu-se totuși dela un singur criteriu: rentabilitatea. Dacă în

Continuare în pag.6

SEMNIFICAȚII NEGATIVE DE CAUZE SUFLETEȘTI

Urmare din pag.1

răspunde tot cu un rău. Iși însușește până la paroxism trăirea în noțiunea EU. O noțiune în care lipsa simțului moral devine, parcă, o calitate. Si această lipsă nu numai că mustește, ea crește ca Făt-Frumosul din poveste. Iată, deci, cum sufletul românesc, după decenii de frică în care a stat chitic să se salveze de sufocare, a apărut acum la viață în goliciunea la care l-au adus zbirii lui comuniști.

Numai că goliciunea aceasta nu e chiar goală. Ea este plină de o zăpăceală, în care, în chip zăpăcit fiecare știe totul - chiar totul. Fiecare e cu atât mai competent cu cât noțiunile în cauză sunt mai abstracte. Astfel cuvântul auzit într'o parte are, chipurile, de multe ori, valoarea unei teoreme care nu mai necesită demonstrare. Acest fapt, că fiecare știe mai bine, este ceea ce a dus la crearea a peste 100 de partide, a peste 1500 de ziare și a câte 2-3-4 sindicate în fiecare unitate de muncă. Dacă s'ar putea, în chip sigur, România ar avea chiar mai multe guverne și mai mulți președinți. Atâta de departe s'a ajuns cu răvășirea sufletului românesc, considerat ca bază de gândire.

Tot din cauza acestei răvășiri, oamenii părăsesc țara luându-și lumea în cap. Unele statistici vorbesc că dela Revoluție încoace s'ar fi exilat peste un milion de Români. S'au deschis granițele și, în loc ca exilații vechi să se întoarcă, alții se duc. Toți oamenii aceștia fug nu pentrucă le-ar fi foame, ci pentrucă au pierdut orice speranță de mai bine. Nu mai au încredere în neamul ăsta al lor. Un lucru care, sub aspect național, trebue să fie înspăimântător.

Starea din interiorul sufletului Românului corespunde cu cea din afară, cuprinsă în cuvintele cuiva: "Frig în casă, gol pe masă și grijile apasă". Că totul îi gol o demonstrează și mitingurile desfășurate cu lozinci cu duiumul, numai că toate cu "jos", nici una cu "trăiască". Un semn că dezolarea caută să fac loc unei vieți noi.

Diagrama decăderii naționale este ilustrată, în chip grav, de multe. Luăm dintre acestea doar exemplul Alba Iulia. La 1 Decembrie 1918 tribuna națională din acest loc istoric - Tribuna Unirii - a fost binecuvântată și cinstită cu figuri care reprezentau firul autenticității și împlinirii istoriei naționale în cel mai înalt frumos al ei. Figuri ca Iuliu Maniu, Vasile Goldiș, Alexandru Vaida-Voevod, Ciceo Popp, Episcopul Iuliu Hossu și multe altele de seama lor. Prin contrast, la 1 Decembrie 1990 aceeași tribună națională dela Alba Iulia - Tribuna comemorării Unirii care a fost proclamată ca Sărbătoarea Națională a României - a fost blasfemiată și necinstită de niște oficiali impostori care n'au nici o legătură cu firul istoric al neamului, fiindcă ei nu s'au născut nici în tinda bisericii și nici sub icoană, ci în obscuritatea anti-națiune sub chipurile lui Marx, Lenin și Stalin. Aici este autenticitatea D-lor Ion Iliescu, Walter Roman, Alexandru Bârlădeanu și a tovarășilor lor de regim. Drept legată de o sfântă și măreață zi națională, în o manifestație - tip comunist- de huiduitură a reprezentanților opoziției. Concludem acest capitol cu recapitularea și sublinierea diagramei: 1 Decembrie 1918 înseamnă reprezentanți genuini ai luptei naționale care a făcut România; 1 Decembrie 1990 înseamnă reprezentanți genuini ai luptei antinațiune care a distrus România, aducând-o la starea la care se află în prezent.

Salvarea țării nu poate veni decât dela cei care n'au ajuns a fi atinși de SIDA comunistă. Aceștia sunt cei uniți în Alianța Civică, care a intrat în scenă ca motor al conștiinței naționale, iar între ei, în chip ferict, e și generația tânără care dovedește a avea idealul unei Românii mai bune -scoasă din comunism- și nu mai puțin și vână de realizare a ei.

Eugen BÂRSAN

PORTRETUL NERETUȘAT AL NOULUI "FIU IUBIT"

Dl. Președinte Ion Iliescu încearcă să altoiască pe crăcile fără sevă ale teoriilor lui Karl Marx, un comunism cu fața suedeză și "democrație originală" cu obraji pomădați la Moscova.

Dl. Iliescu are la bază teoria elefantului. Patrupedul împarte lumea în două: cei care îi dau alune și cei care nu-i dau alune; iar Dl. Iliescu, bipedul, împarte și el lumea în două: cei inculți și cei care au citit "Das Kapital".

"Stii dumneata ce este comunismul?" s'a adresat, domnul președinte, furios și indignat, unei doamne din New York.

Totuși există o deosebire între un elefant și Dl. Iliescu:

Elefantul are memorie!

Dl. Iliescu uită tot ce vede, aude și promite.

Habar n'are cine's teroriștii, pe Ceaușescu l-a văzut din tramvai; iar numărul său secret de telefon, găsit pe noptiera Lenuței, are explicație: în nopți de insomnie discutau influența macromoleculelor asupra vaselor comunicante.

Am fi nedrepți dacă n'am identifica în gândirea D-lui Iliescu sfaturile economice auzite dela dascălul Nicolae care îndruma:

Pentru a nu uza furcile, în loc să scobori fânul din pod să-l duci în grajd, e mai economicos să sui boii în pod.

La boi s'a gândit Dl. Iliescu când a chemat pe mineri și securiști ca să sterilizeze Piața Universității de golani:

Dacă -și-a spus Dl. Președinte având în minte economia- dau ordin să-i aresteze, atunci trebue să-i încarc în camioane, (uzură de cauciuc și consum de benzină), să le iau declarații (consum de hârtie); să le dau terci (consum de mălai și uzură de ceaun); plus plata orelor suplimentare și posibilitatea că în timpul "dialogării" vreun securist să-și scrântească pumnii.

Un alt dezavantaj: dacă ar fi fost arestați numai pietonii, ar fi rămas needucați restul contra revoluționarilor pitiți prin redutele sediilor partidelor de opoziție, redacții, biblioteci, eprubete și aulele universitaților.

A fost acest motiv economico-educativ ceea ce l-a îndemnat pe Dl. Președinte să apeleze la patriotismul minerilor.

Si ce patrioți s'au dovedit minerii!

Au devastat, bătut, ucis pentru care au primit cadou, "din surplusul armatei", o jachetă groasă, o pereche de bocanci, o cămașă, ciorapi (2 perechi), un săpun, etc. distribuite din ordinul D-lui General Victor Stănculescu, Ministrul Apărării Naționale, zis și eroul Revoluției cu piciorul în ghips.

Dar cele mai frumoase amintiri, ale zilelor de glorie din 14-15 Iunie, rămân bezelele Julietei Ilicicova, aruncate dela balcon, Romeo-urilor înarmați cu lanțuri, bâte și topoare...

Președintele Ion Iliescu lasă, pentru istorie, două amprente:

Cea a mentalității: "Stii dumneata ce este comunismul?;

Si cea a brutalității: mulțumirea oficială adusă minerilor.

Stroe MOLDOVANU

PENTRU O OPOZIȚIE ACTIVĂ

Urmare din pag.1

o structură de cooperare a tuturor energiilor sociale, hotărîte să lupte pentru recâștigarea demnității naționale și eliminarea imposturii.

Alianța Civică și-a dovedit de pe acum capacitatea de a constitui o reală opoziție activă, de care țara are mare nevoie astăzi și de a furniza, când va fi cazul, elemente competente pentru o alternativă credibilă la conducerea țării.

Rămâne numai ca aceste forțe de opoziție să nu-și limiteze activitatea la cercul intelectualilor ci să-și ia ca aliat marea masă a poporului, să o trezească din letargia în care au aruncat-o cei 45 de ani de suferință și să-i redea încrederea că există totuși o posibilitate de salvare, iar această posibilitate se află în mâna lor, a celor mulți.

C. GORAȘ-PUPĂZAN

ESEUL POLITIC

DREPTURILE ECONOMICE

—Constantin MACRI—

Utopia marxistă epuizată și învinsă a lăsat o dezamăgire abia disimulată în largi cercuri muncitorești internaționale și în mari grupuri de intelectuali hrăniți sau îndemnați de realitățile societății capitaliste liberale să mediteze la o ordine socială mai echitabilă și mai transparentă dincolo de abjectul instinct al speculării și îmbogățirii cu orice preț.

S'a gândit și s'a sperat că o proprietate colectivă asupra mijloacelor de producție va naște o solidaritate colectivă și un mai pronunțat caracter uman relațiilor de producție, și societatea întreagă ar fi respirat un aer mai generos și mai fratern. Practica construcției socialismului a dovedit caracterul utopic al acestor speranțe, oarecum legitime, când nu erau legate de o secretă și devorantă sete de putere.

In numeroase texte ale noastre, publicate anterior, am încercat să analizăm sociologic și antropologic cauzele obiective ale acestui imens eșec istoric. Pe cât cu putință, vom căuta să nu ne repetăm, în cadrul acestui preambul necesar analizei drepturilor economice fundamentale ale omului, analiză evident succintă, dar devenită extrem de actuală în contextul împrejurărilor istorice pe care le trăim în prezent.

Marxismul este sortit eșecului indiferent de sectarismul oriental al leninismului, de apariția unui monstru ca I.V. Stalin sau N. Ceaușescu, aceste produse ale ideologiei fiind înscrise în subtextul și logica internă a doctrinei, logică care pleacă dela premize false ca egalitatea naturală a oamenilor și extrovertirea lor din oficiu, prin ucaz guvernamental.

Exproprierea cea mai gravă pe care au făcut-o regimurile marxiste este aceea a omului de sine însuși. Omul nu și-a mai aparținut. A fost ''naționalizat'', a fost ''colectivizat', a fost deposedat de propria lui personalitate și predat Statului. Statul i-a luat libertatea, răspunderea educației copiilor săi, și bucuria muncii cu adevărat creatoare.

Aici stă nodul gordian al eșecului marxismului: munca n'a mai fost creatoare. Celelalte cauze sunt subsecvente și particulare. Cauza cauzelor este munca de formă, cu alte cuvinte lipsa de productivitate reală. De aici stagnarea mortificantă.

Democrația și libertatea s'au dovedit, în cele din urmă, singurele coordonate reale ale progresului social. Calitatea și cantitatea muncii au scos Germania din prăpastie și au salvat Japonia dela umilință. Se pot da și alte exemple, evident. Sensul democrației este polimorf și cu o încărcătură semantică imensă, istorică și regională. Spiritul european, cultura și civilizația atlantică, au conturat cel mai definitoriu și cuprinzător din punct de vedere antropologic termenul tehnic, politic, de democrație. Preferăm termenul de antropologic celui de umanist atunci când analizăm cauzele științifice ale dezastrului marxist. Marxismul a ignorat esența umană. A pervertit-o. Marxism și umanism sunt doi termeni autentici, precum istoria nefericită a acestui secol a dovedit.

Așa fiind, pe acest imens loc pârjolit de voracitate și incompetență, se pune direct întrebarea, ce vom pune în loc pentru apărarea și reînnobilarea muncii? Da, orice muncă este nobilă, și aceea de miner și aceea de agricultor și aceea de muncitor cu mintea și aceea de comerciant, liber întreprinzător etc. Si orice muncă trebue ocrotită împotriva nesiguranței zilei de azi și de mâine și orice muncă trebue prestată, în primul rând, ca un serviciu social. Un serviciu social prin care îți câștigi existența ta și prin tine familia ta.

Orice muncă trebue să contribuie la diversificarea acestor servicii sociale, la rafinarea și continua lor perfecționare pentru ca viața socială în ansamblul ei să devină mai armonioasă, mai strălucită, la modul propriu, să intensifice în fiecare membru al colectivității sociale bucuria de a trăi. Aceasta nu se pare a fi criteriul democrației de tip atlantic. O libertate pusă în serviciul libertății tale și a tuturor concetățenilor tăi într'o armonie deplină și permanentă. O libertate pur individualistă este anarhică și antisocială. Libertatea ta trebue armonizată cu libertatea celorlalți.

Marxismul, luând libertatea tuturor, a rezervat-o numai pentru nomenclatură și ''nucleul conducător'' și a obținut armonia socială prin teroare și exploatare. Paradoxal, dar absolut real, muncitorul n'a fost în nici o orânduire mai exploatat ca în orânduirile sovietice sau sovietizante. Un singur stăpân, o singură salarizare, o singură modalitate de organizare a muncii, cea antihigienică, cea poluantă, cea contra firii când produsul rezultat costa de trei ori mai scump decât se vindea. Dela slaba productivitate a muncii și dela totala nepricepută organizare managerială, se trage sărăcia lucie a țărilor marxizate.

In contextul prăbușirii imperiului sovietic și a sateliților săi sub presiunea valului revoluționar spre libertate și progres social, în speranța unor înțelepte guvernări post-revoluționare, ne apare ca urgent necesară, după realizarea deplină a drepturilor omului, drepturi primordial și prin excelență politice (exprimare, asociere, alegeri, multipartidism etc.) o rapidă luare în considerație și rezolvare a drepturilor economice fundamentale ale omului care sunt strict conexe drepturilor politice menționate în cunoscutele documente cu valoare de lege internațională, cu valoare de climat politic-moral și social al oricărei țări civilizate.

Primul și cel mai important drept economic care trebue garantat prin constituție și instituționalizat în detaliu și respectat în mod riguros de orice guvernământ este dreptul fiecărui om, bărbat sau femeie, care a depășit vârsta de 16 ani și are deja o calificare sau nu o are, dar vrea să-și facă muncind, dreptul de a i se asigura prin organele locale de stat (sau sindicate) un loc de muncă corespunzător calificării vârstei, puterii personale de muncă.

In cazul când forța de muncă prisosește cererilor (ofertelor) făcute, comunitatea socială locală (primărie, municipalitate etc.) trebue să-și creeze bugetul necesar pentru a plăti ajutoare de șomaj , în condițiile legii, care va evita și frauda și abuzul și va încuraja silința de a-și găsi de lucru. In orice caz acest ajutor trebue să fie îndestulător pentru a putea trăi decent și nu trebue plătit celor care îl eludează, în scopul său, prin rea credință. Siguranța muncii (și a veniturilor provenite din ea) este un drept sacru.

Un alt drept economic fundamental al oricărui om este dreptul la locuință. Natura oferă tuturor animalelor un adăpost, nimeni nu este fără adăpost, un cuib, un acoperiș, ''un loc al său'' ca elementar loc de ființare. In societățile moderne a început deja să funcționeze un sistem mixt de finanțare pentru ca fiecare om, cu venituri oricât de modeste, să-și poată dobândi o locuință proprietate personală ceea ce îi mărește gradul de securitate existențială și-l atașează la o ordine socială în care își vede împlinite minimele exigențe ale realizării proiectului său de viață.

In România antebelică s'a construit un întreg cartier de ''locuințe ieftine'' sub directa oblăduire a Primăriei Capitalei, și chiar în România socialistă a funcționat cu rezultate bune I.C.V.L. (mai târziu O.C.L.P-ul) care a îngăduit multor oameni ai muncii să-și obțină o locuință proprietate personală.

Dictatura lui Ceaușescu a încetinit ritmul dării în folosință a locuințelor proprietate personală, efortul constructiv (oameni și materiale) concentrându-se pe construcțiile adevărat faraonice pe care nimeni nu le folosește și de care nimeni nu avea nevoie. La aceasta s'a mai adăugat în ultimii ani o corupție nomenclaturistă de-a dreptul provocatoare, cum sunt de exemplu apartamentele de pe fostul Bulevard al Construcției Socialismului, care în mod expres și public erau repartizate numai activiștilor de partid nominalizați chiar de ''savantă''.

Procedeul este urmat de regimul fraudulos Iliescu-Roman care dispune exclusiv în scopuri partizane de fondul locativ de Stat, țara și averile fiind luate oarecum în arendă (exploatare), deocamdată, pe o perioadă de doi ani.

In orice caz, este de presupus, este absolut necesar ca sistemul de construire de locuințe printr'o finanțare mixtă să continue, să se îmbunătățească parametrii tehnici de confort și finisaj, dobândirea lor să fie independentă de orice considerent partizan sau trafic de influență la nivelul factorilor decizionali în materie. Acești factori trebue supuși periodic controlului democratic al sindicatelor, partidelor etc.

Societățile birocratizate și tehnicizate de azi, au tendința să uite că poporul are nevoie de distracții. O lipsă totală de imaginație sociologică și de inerții administrative a făcut să dispară (chiar acolo unde altădată existau) de exemplu: (și e un simplu exemplu) concertele publice duminicale ale fanfarelor militare sau civile din parcuri sau din piețe. Nu se poate susține că muzica stereo le înlocuiește. Concertul pe viu e mai mult decât efluvii sonore, e percepția sintetică audio-vizuală care captivează și îndeamnă la bună-dispoziție și visare.

Organizarea petrecerii cu mari și reale satisfacții a timpului liber este un drept economic fundamental al omului. La nivelul organelor locale ale puterii, ale sindicatelor, ale diverselor asociații și colective, timpul liber, nevoia de destindere, divertisment, excursii documentare sau pur turistice, posibilitatea lesnicioasă de a le aborda, diferențierea lor pe criterii de vârstă, preferințe, pregătire intelectuală este, trebue să fie, o preocupare majoră.

Așa cum am arătat, ne preocupă să dăm salariaților sentimentul și convingerea că munca lor este prețuită, ocrotită, cinstită, dacă vreți onorată, în sens de mândrie de a aparține unui anumit corp managerial (de ex: ''Bayer'', ''Siemens'', ''Peugeot'', ''Rhone-Paulene'' etc.) Sentimentul și convingerea că aparții, prin munca ta devotată, dăruită, preocupantă, unei mari familii care are grijă de tine ca de propriul copil. Intr'un astfel de raport (deloc utopic) la fiecare loc de muncă trebue să existe cantine sau bufete cu preț redus (întreprinderile mici prin asociere sau afiliere).

Dreptul la cantină este un drept economic fundamental.

Una din marile probleme ale viitorului este sănătatea și fizică și morală și educația tinerei generații. Tânăra generație are nevoie de asistență publică încă dela naștere. Cuplurile muncitorești au dreptul la creșe și grădinițe de copii cu program complet, ca un drept economic fundamental al lor. Ele trebue organizate pe cartiere și uzine, pe întreprinderi (eventual asociate - conform legii speciale). Marea problemă familială a grijii față de copiii mici, a încredințării lor unor persoane responsabile moral și pedagogic pe timpul absenței părinților de acasă când aceștia se află la muncă, trebue urgent rezolvată de orice Stat civilizat, de orice guvernământ democratic și creștin în esența frământărilor sale spirituale. Copiii trebue să pornească din startul vieții cu o bună sănătate fizică și psihică, cu o solidă educație morală, cu inclinații estetice și pansociale.

In sfârșit, un ultim drept economic fundamental (evident mai pot fi propuse și altele) este cel practicat deja, sub forma Casa de Ajutor Reciproc adică dreptul la un mic credit financiar solicitat de cel aflat în nevoie și rambursabil în rate mici și cu dobânzi minimale - ambele reținute din salariu sau pensie.

Am schițat aici cele șapte drepturi economice fundamentale ale omului,

Continuare în pag.5

LIBERALIZAREA PREȚURILOR

-BIȘNIȚA DE STAT-

—Traian BARCIAN—

De când cu furtul Revoluției și furii feseniști, de-ale bune nu există, iar cele rele vin la rând una după alta.

După barbara violentare fizică din Iunie săvârșită de gealații mineriadei, zilele dela începutul lui Noembrie au adus țării șocul creat de măsura guvernamentală a liberalizării prețurilor. O măsură care a căzut pe capul Românilor ca o altă severă violentare, de această dată de natură financiară. O violentare generatoare de o strașnică tensiune care a dus la demonstrații protestatare în capitală și alte orașe mai mari ale țării.

Simplu și scurt spus, efectul imediat al liberalizării prețurilor stă în faptul că el a golit buzunarele cetățenilor de banii pe care îi aveau. Si, unde s'au dus acești bani? In vistieria statului. In fapt, în o vistierie foarte enigmatică. De ce enigmatică? Pentrucă România pare a fi singurul stat din lume care nu are un buget de venituri și de cheltuieli cunoscut public. Nici măcar de Parlament. Totul e strict nomenclaturist și secret. Așa a fost în timpul lui Ceaușescu și așa este și acum în zilele Iliescu-Roman.

Câți bani de-ai țării au rămas dela Ceaușescu, câți bani au fost în fondurile partidului, ale sindicatelor și ale altor formațiuni comuniste statale ori în zvonitele depuneri ceaușiste din străinătate, precum și ce s'a făcut cu toți acești bani, numai D-nii Iliescu, Roman și cei din elita neocomunistă din jurul lor, o știu. Tara nu știe nimic. Insă când ea a ajuns să afle că vistieria e goală, nu i-a fost greu să gândească la marile cheltuieli făcute de Frontul Salvării Naționale cu alegerile, la pensiile grase plătite masei de tovarăși care au fost activi pentru partid și la enormele cheltuieli cerute de menținerea Securității și a sistemului neocomunist. La golirea vistieriei mai contribuie și factorul scăderea veniturilor prin pierderea stimulului de lucru, mulți văzând că a lucra pentru țară înseamnă în fapt a lucra pentru un regim odios.

Când sacul a ajuns la fund a fost imperios necesară o urgentă redresare financiară, redresare de care depinde viața regimului fesenist. Aflându-se într'o asemenea urgență, guvernul n'a avut decât două opțiuni: ori să fabrice bani pe care să-i arunce pe piață ori să facă bișniță de Stat pe care s'o numească ''liberalizarea prețurilor''. El s'a hotărît pentru a doua opțiune și, pusă în operațiune, bișnița a lucrat mai bine decât s'a putut socoti. Ea a asigurat vânzarea produselor de Stat care se mai puteau găsi în prăvălii. Iar majorarea de două, trei sau chiar de patru ori a prețurilor la multe produse, a adus bani. A pus în sac minimul necesar și, așa, viața regimului s'a înviorat.

Ce-i cu Românul? El a rămas cufundat în bezna cu care este obișnuit, mizeria lui devenind și mai mare. Bișnița ''liberalizării prețurilor'' are, în special, foarte serioase urmări asupra categoriilor muncitorime, funcționărime și intelectualitate prin lichidarea brumelor de economii făcute. Astfel în această politică bișnițară a prețurilor nu-i decât un profitor, Statul-moșie al neocomuniștilor.

După ce acești nomenclaturiști asudă în a minți Occidentul că-i dau țării democrație, cu liberalizarea prețurilor, ei au vrut să facă impresie că-i dau și privatizare, în scopul de a rupe ața restricțiilor ajutoarelor externe care sunt așteptate să vină dar sunt condiționate de un asemenea lucru. E bine știut că ajutorul occidental e o problemă esențială pentru Români.

O problemă ținută în suspensie atâta timp cât pentru feseniști capitolul privatizării e cu cântec roșu pe toate isoanele. Si aici revenim pentru a sublinia odată mai mult că liberalizarea prețurilor mai este bișniță și pentru faptul că ea nu are absolut nici o legătură cu privatizarea, cum în chip mincinos se pretinde.

Luând ochii dela bișniță și strict economic vorbind, de o reală liberalizare a prețurilor nu poate fi vorba atâta timp cât nu există piață liberă. Chiar dacă - ca excepție - există unele unități economice privatizate, să nu se utie că acestea sunt sub un control total al statului.

Dar să mergem la sorgintea politicii economice feseniste, pentru a avea o idee mai clară de ce ea este dubioasă și mincinoasă scăldându-se între un marxism factic și o privatizare demagogică, chestiune doar de vorbe și iar vorbe. Indată după autoinstalarea la putere, Dl. Ion Iliescu a înființat, în vederea rezolvării problemelor pendinte, Institutul Național de Cercetări Economice. Dirijat de cine?! De Profesorul Tudorel Postolache, fost prorector al Academiei de partid ''Stefan Gheorghiu''. Deci important de reținut, un educator de înalt vârf al marxismului a fost însărcinat să producă conceptul de trecere a economiei comuniste de stat la economia de piață liberă. Nu șochează cumva acest lucru o simplă dreaptă judecată? In nici un caz nu a D-lui Iliescu și nomenclaturiștilor reuniți în fesene, unde de dreaptă judecată, de adevăr și de cinste civică este exclus a se putea vorbi. Drept urmare, numai acel care este în stare să-și întunece mintea mai poate aștepta ceva bun dela nomenclaturiștii care au pus mâna pe țară.

Liberalizarea bișnițară, liberalizarea fără privatizare și menținerea țării în haosul marxist este o disprețuitoare și ironică nesocotire a unui popor frustrat de speranța dată de Revoluție, care i-a însorit și i-a încălzit doar pentru moment tânjitul suflet al unei vieți nespus de amărîte.

RĂDĂCINA RĂULUI

—Alexandru NEMOIANU—

Izbucnirea românească din Decembrie 1989 a fost generată de o uriașă acumulare de suferință.

Inspăimântătoarele crime ale unui regim bestial au făcut ca în anii 1987-1989 să se contureze ca o posibilitate reală însăși dispariția fizică a poporului român .

Dintr'o atare perspectivă ridicarea din Decembrie 1989 capătă o valoare simbolică de triumf al vieții asupra morții. Acest adevăr a fost atâta de evident încât pentru circa două săptămâni, dela finele lui Decembrie 1989 și până la începutul lui Ianuarie 1990 a existat în România un moment de unitate națională.

Asemenea momente apar în istorie atunci când neamurile sunt confruntate sau și mai exact atunci când existența neamurilor este pusă sub semnul întrebării.

Faptul că asemenea momente apar, este dovadă clară că istoria nu se desfășoară la întâmplare; că nu este la voia sau la cheremul orișicui să hotărască asupra vieții sau asupra morții; că atunci când lumea se clatină din temelii există o putere mai mare și mai dreaptă care intervine. Atâta de acută a fost percepția faptului că în România s'a petrecut un eveniment care intră în categoria miraculosului, încât întreaga lume a exprimat simpatie, dragoste și respect față de Români.

In Decembrie 1989 au existat toate condițiile ca România să fie acceptată rapid în rândul țărilor civilizate.

Confruntați cu dezolanta situație prezentă ne putem întreba de ce nu a fost așa și cine este de vină că nu a fost așa.

La un an dela izbucnirea și triumful celor mai autentice trăiri românești, trăiri ce s'au exprimat viu și spontan, răspunsul la întrebarea de mai sus este foarte simplu și trist. Nu a fost așa deoarece Revoluția Românească din Decembrie 1989 a fost furată, uzurpată și degradată de un grup de complotiști din interiorul decedatului și de rușinoasă memorie P.C.R.

Acest grup de complotiști, condus de către Ion Iliescu - Bâtă, Petre Roman, Silviu Brucan et comp., a reușit să preia puterea după ce poporul român, având ca singure arme ajutorul lui Dumnezeu și dreptatea lui, pusese capăt bestialei administrații comuniste și luase la goană pe dementul Nicolae Ceaușescu și pe nevrednica și sinistra lui soție.

Grupul de complotiști conduși de către Ion Iliescu-Bâtă (grup autobotezat Frontul de Salvare Națională) a folosit apoi o vastă gamă de mijloace, unele mai perfide și mai incorecte decât altele pentru a se menține la putere.

Acești indivizi au negat cu înverșunare că sunt parte a unui complot.

Apoi au avut temeritatea să afirme că sunt adversari ai comunismului și partizani ai unui sistem democratic pe care l-au tot numit ba ''social-democratic'', ba ''democrație originală'', ba (în exprimările mai greoaie ale lui Ion Iliescu-Bâtă) ''model suedez''.

In paralel, folosind cu dibăcie metoda tipic comunistă a pescuitului și manevrei în ape tulburi precum și deruta unei populații ținută peste patruzeci de ani în teroare și minciună, grupul F.S.N a calomniat în chip vicios pe toți cei ce avertizau asupra acțiunilor sale și a manipulat diviziunea din sânul opoziției, diviziune rezultată din lipsa de experiență politică, dar și din foarte regretabile orgolii personale.

Mințind, amenințând și făcând promisiuni iresponsabile, grupul F.S.N a reușit să câștige alegerile din Mai 1990.

Dar din Mai 1990 aproape în proporție geometrică lucrurile au început să meargă în România din rău în mai rău.

Inflația și prețurile au crescut în ritm galopant; climatul politic și social s'au deteriorat în chip catastrofal; pe plan extern prestigiul vremelnicei adminstrații Ion Iliescu-Bâtă a ajuns cam la fel de ''faimos'' ca al Cubei.

In fond (și la prima vedere) apare uluitor cum a reușit grupul F.S.N. să realizeze atât de multe lucruri rele într'o perioadă de timp atât de scurtă.

Am spus pare uluitor la prima vedere deoarece există o explicație sau și mai exact răul actual are o rădăcină.

Rădăcina răului constituie împrejurarea că actuala și cu siguranță vremelnica administrație din România este constituită și se bazează în totalitate pe epavele comunismului.

Acești indivizi sunt cei care au torturat, chinuit și stat părtași la toate fărădelegile comuniste. Sunt cei care nu au știut și nu știu decât să înșele, să mintă și să se cramponeze de privilegii nemeritate. Acești indivizi nu pot face nimic pozitiv, căci ei aparțin categoriei negativității pure.

Ceea ce se cere acuma este o totală unire a Românilor de bună credință.

Unirea se poate realiza în jurul cerinței legitime de judecare a crimelor comuniste. In funcție de poziția ce o vor lua față de aceste crime, Românii se vor împărți în partizani ai binelui sau ai răului. Abia după ce comunismul va fi judecat și epavele sale înlăturate, țara va putea păși spre viitor eliberată de coșmarul și fantomele trecutului. Iar primul pas către viitor va fi înlăturarea administrației Ion Iliescu-Bâtă care reprezintă pavăza a ceea ce în România este rădăcina răului.

DREPTURILE ECONOMICE

Urmare din pag 4

corelative drepturilor sale fundamentale din domeniul politic - îndelung comentate și precis instituționalizate în constituțiile tuturor statelor civilizate, chiar dacă respectarea lor poate fi, uneori, interpretabilă sau îndoielnică.

Dacă nerespectarea drepturilor omului în domeniul politic naște tirania și stagnarea, nerespectarea lor în domeniul economic naște nesiguranța și alienarea. Unul din marile pericole care pândește societățile moderne este însingurarea, angoasa și dezafectarea spirituală a omului modern. Mai ales după prăbușirea utopiei marxiste.

Democrația creștină în sens de democrație loială și umanistă, pe toate aspectele, este singura soluție pentru a-l readuce pe om vertical în fața soarelui vieții (încredere și optimism vital) și cofraternitate liberă cu semenii săi, chiar dacă unii sunt cu mult mai bogați decât el, el, omul, având asigurate toate condițiile pentru a-și urmări în libertate propria sa fericire.

Securitatea tuturor depinde de securitatea fiecăruia. Acesta-i principiul pe care-l formulăm și care urmează a fi dezvoltat într'o lucrare specială născută din nevoile stringente ale palpitantei istorii pe care o trăim.

Constantin MACRI

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

ÎNAPOI LA DICTATURĂ?!

Mihaela MOISIN

Numai naivii au crezut în bunele intenții ale laureatului Premiului Nobel pentru Pace - Mihail Gorbaciov.

Aceiași naivi l-au ridicat în slăvi, când privea senin cum cade Zidul Berlinului; când nu interveneau vestitele tancuri sovietice în "restaurarea ordinei" comuniste în țările Europei de Est, așa cum făcuseră cu ani în urmă în Ungaria, în Cehoslovacia. Mihail Gorbaciov era mitul naivilor care se exaltau când începea "Revoluția" încă într'o țară, și încă într'una. Mai mult decât atât, în zilele sângeroase din Decembrie 1989, unii "naivi" (sau poate nu chiar?) sperau în ajutorul Uniunii Sovietice pentru a distruge "teroriștii" care ne amenințau țara.

Dar "bunătatea" lui Gorbaciov de a fi de acord cu reunificarea Germaniei?

Lanțul mai puțin strâns al comuniștilor dela Moscova când țările Baltice și chiar Moldova își fluturau steagurile naționale, își deschideau larg ușile bisericilor transformate în cluburi, depozite, etc., își cântau imnurile lor naționale, din nou se strânge. Poate mai mult chiar decât înainte.

Gorbaciov, prin așa zisa liberalizare, prin cuvinte pompoase ca glasnost și perestroica, și-a câștigat simpatia naivilor, dar mai ales a Occidentului. El pur și simplu a vândut Germania de Est lui Kohl, pentru un pumn de dolari. A crezut cineva că după reunificarea Germaniei se va prăbuși comunismul în celelalte țări din Europa de Est? Cel ce a crezut este un copil mare.

După ce și-a luat premiul, a dovedit marii mulțimi năroade, concepția lui despre pace și libertate: zdrobirea cu tancuri a luptătorilor naționaliști din Tările Baltice. Când vor urma Basarabia și Bucovina?

Nimic nu s'a schimbat în țările Europei de Est; aceiași comuniști, în haine noi, conduc în Cehoslovacia, Ungaria. Noi, Românii , am gândit și gândim că în aceste țări este o libertate totală, că totul merge strună. Așa apare la prima vedere. Pentrucă, de bine, de rău, conducătorii lor nu au "restabilit ordinea" cu minerii, nici nu au trimis în spital ziariștii și au beneficiat de ajutoare materiale, împrumuturi de miliarde de dolari, care însă se termină curând.

In toate țările Europei de Est, Gorbaciov a trișat ca un trișor de înaltă clasă, scoțând de pe mânecă așii pregătiți din timp: așa zișii "disidenți", educați cu bani grei la înalta școală a Moscovei.

Asul așilor, Ilici Iliescu, își face meseria din plin: imitând pe mai marele său în învățătură, își exersează cinic puterea de a duce de nas, de această dată, nu Occidentul, ci pe înșiși oamenii care l-au votat în dorința lor de mai bine.

După ce a abrogat câteva legi criminale, cumpărând marea masă a femeilor prin legalizarea avorturilor, eliberând pașapoarte tuturor cetățenilor, după ce a vândut pe piață ajutoarele primite dela oameni de bună credință din toată lumea, după ce a mințit cu promisiuni imposibil de realizat marea masă de oameni ținuți în întuneric peste patruzeci de ani și orbiți de prima rază de lumină, a început să strângă și el lanțul slăbit pentru o scurtă perioadă.

A reînființat partidul comunist sub alt nume, (ca în Italia: Partidul socialist din aripa de stânga!) altă formă, dar condus de aceiași comuniști notorii, a repus în drepturi și a întărit fosta securitate, doar cu numele schimbat, a reactivat agenții comuniști trimiși în străinătate.

Nu este de mirare că azi în afara țării, ca și în țară, apar organizațiile ca ciupercile, apar ca din cutie tot felul de "luptători pe baricade", vorbitori în numele Românilor, oriunde s'ar afla.

Aceeași tactică de dezbinare, de "compromitere" folosită înainte de 22 Decembrie 1989 de comunistii lui Ceaușescu, este astăzi folosită de neocomunistii și Securitatea, azi, a lui Iliescu.

Metodele de dezinformare, de instigare, de fărâmițare sunt aceleași, dublate de așa zisa libertate pe care o au azi Românii, prin libera circulație peste Atlantic.

Nu este de mirare, iarăși, că cei ce au fost bănuiți a fi "colaboratori" ai regimului lui Ceaușescu, sunt astăzi cei ce se duc în România ca purtători de cuvânt ai exilului românesc. Nu este de mirare, nu numai că ei nu sunt expulzați din România, dar mai mult, chiar bine primiți de un regim curățat de comunism, așa cum ar pretinde Ilici Iliescu și gașca lui.

Să ne întrebăm cum se explică faptul că mai an sau chiar mai înainte, toți acești "azi luptători" pentru libertatea României, nu apăreau la nici o manifestație anticomunistă cu greu încropită de aceiași puțini curajoși? Desigur, dacă ei ar fi participat atunci la demonstrațiile anticomuniste, iar apoi s'ar fi dus "în vizită" în România, s'ar fi deconspirat singuri.

Apoliticii încep să-și facă loc, dând din coate, încercând să atragă atenția lumii numai asupra situației dezastruoase a copiilor din orfelinate, asupra situației economice a României și a necesității imediate a ajutorului Occidentului pentru a ieși din această criză.

Se trimit tone de medicamente și alimente pentru cei în nevoie, pentru copiii din orfelinate, se trimit doctori si spitale ambulante ca să suplineaucă lipsa de asistență medicală, iar pe de altă parte "competenta conducere neocomunistă oferă să trimită 300 de doctori, echipați cu instrumente și medicamentele necesare (primite în ajutor dela Occident?!) pentru a-i ajuta pe "aliații" din Golf. Care este substratul acestei generoase oferte? Despăgubiri de război și pentru România când războiul se va termina în Golf?

Se vorbește despre situația grea a României, care se datorează faptului că studenții fac greve, că muncitorii și țăranii nu vor să lucreze, ascunzând cu bună știre adevăratele motive ale acestui haos.

Nu din cauza lenei și a relei voințe a maselor largi așa zisa "privatizare" nu lucrează în România. Ci din cauza celor educați în școlile comuniste și vor să aplice un sistem de piață liberă pe care nu-l cunosc, el fiind criticat în sistemul comunist. De fapt aplicarea privatizării azi, când structura României a rămas cea comunistă este vădit rău intenționată, pentru a convinge poporul că tot sistemul comunist este mai bun, mai sigur, fără greve, fără șomaj...

Iar dacă cu vorba bună sau convingerea nu se poate, atunci, sigur se va putea cu dictatura.

Va putea înțelege odată poporul român că este mințit sistematic și că trebue să se ridice în masă împotriva guvernului neocomunist, sau se va lăsa dus ușor înapoi spre dictatură?

NU REFORMELE CI LICHIDAREA COMUNISMULUI

Urmare din pag.3

agricultură toate gospodăriile și întreprinderile pot să fie rentabile, în industrie pot fi rentabile cu siguranță, doar întreprinderile care se bazează pe materiile prime care provin din agricultura țării. Restul întreprinderilor depind de mulți alți factori, ca: existența și procurarea materiilor prime, baza tehnică, procesul tehnologic, existența de energie, nivelul conducerii, asigurarea vânzării mărfii, concurența, productivitatea muncii, competitivitatea prețurilor, calitatea mărfii, etc. Probabil că marea majoritate din întreprinderile industriei nu pot răspunde pozitiv la o analiză a factorilor enumerați și nu pot asigura o rentabilitate certă.

Industria ușoară, în măsura bazării pe materii prime din agricultura particulară a țării, poate avea de asemenea o situație rentabilă. Până aici, întreaga industrie, adică toate întreprinderile de produse alimentare și industrie ușoară, ar trebui trecute în proprietate particulară și în primul rând, în proprietatea angajaților acestei industrii. Odată cu aceasta trebue lichidat comerțul exterior de stat pentru produse agro-alimentare și de industrie ușoară. Cu siguranță că și comerțul exterior va deveni rentabil și va aduce în țară valută forte, iar balanța comercială și de plăți va fi activă, în condiții de abundență materială în țară. In plus, până aici, adică în agricultură, industria alimentară și cea ușoară, și în comerțul exterior aferent, nu este nevoie de atragerea de capital străin și, respectiv, de "vânzarea țării" precum, după caz, se exprima Iliescu-FSN. Ori, tocmai Iliescu-FSN sunt cei care vând țara, pe de o parte Rușilor, iar pe de altă parte, unui capital străin dubios, iar aceasta doar pentrucă FSN nu vor să treacă imediat la lichidarea comunismului.

Problema problemelor este industria grea, socialistă "pur sânge", creată pe baza principiilor leniniste de industrializare și a intereselor sovietice de legare a țării de livrările din URSS de minereu de fier, cocs, gaz și energie, pentru care țara nu are aproape nimic pozitiv din factorii enumerați mai sus. In plus, această industrie seamănă cu un bloc înalt defectuos construit și după cutremur. Intrebarea care se pune este: să-l repari sau să-l reconstruiești? Dela caz la caz, întreprinderile se încadrează în trei categorii: fără perspectivă (cele care trebue închise definitiv); cu perspectivă peste câtiva ani (trebue închise acum, sau redusă activitatea); și, care sunt rentabile, au rentabilitatea scăzută sau pot fi rentabile cu mici investiții prin modernizare (aici este necesară atragerea de capital occidental, crearea de societăți mixte). Aceste întreprinderi trebue ca în termen de circa cinci ani să fie trecute în proprietatea societăților particulare, în care angajații întreprinderilor să aibă cel puțin 50 la sută.

Programul de urgență pentru lichidarea comunismului și salvarea țării este: cât mai curând, 1991 - Impărțirea întregului pământ agricol țăranilor și respectiva lor împroprietărire, sistarea livrării de produse agro-alimentare Uniunii Sovietice și sistarea luării de credite și împrumuturi externe. Intregul an 1991- Trecerea în proprietate particulară a tuturor întreprinderilor din industria alimentară, industria ușoară și comerțul exterior pentru aceste produse, și închiderea întreprinderilor fără perspectivă. Nu prin reforme, ci, prin măsuri radicale de lichidare a comunismului, poate fi salvată țara.

George BĂLTEAN

DIN DOUĂ UNA BUNĂ

—Gheorghe RĂDULESCU—

Revoluția tinerilor din Decembrie 1989, după ce o parte dintre ei și-au dat viața pentru o cauză dreaptă și sfântă, a adus cu ea mari speranțe de libertate, de democrație adevărată, de liniște, de prosperitate și de eliberare totală de comunismul distrugător, care 45 de ani a măcinat sufletele și viețile poporului român. Tragic, dar adevărat, toate aceste speranțe s'au spulberat odată cu o conducere a statului român impusă de o putere străină României, cu un guvern procomunist format din persoane care în guvernarea anterioară au avut funcții de răspundere, membrii ai comitetului central ai partidului comunist, îmbrăcând o mască a libertății și o falsă democrație, provocând după dezastrul lăsat de fosta conducere un haos, o nesiguranță și o adâncire a mizeriei generale. De unde provin toate acestea? Se știe foarte bine că Ceaușescu cu acoliții lui au lăsat țara secătuită de toate resursele materiale, morale și spirituale, o Românie prăbușită până la nimicirea ei totală.

Noul președinte al statului român Ion Iliescu, fost prim secretar de partid al județelor Iași și Timișoara, fost ministru al tineretului și membru al comitetului central al partidului, iar înainte de căderea lui Ceaușescu, când era în dizgrație, director al editurii tehnice, și-a însușit puterea de stat ca președinte cu sprijin din afară, iar alegerile din Mai 1990 au fost falsificate, apoi devastarea sediilor partidelor de opoziție s'a făcut cu știrea lui personală, acționând ca un fost activist de partid, arestând de formă pe foștii colaboratori ai lui Ceaușescu, ca apoi să-i elibereze. Dacă într'adevăr ar fi fost un om de bună credință, toți acești foști demnitari care au format nomenclatura comunistă înaintea revoluției, ca să nu mai discutăm de cadrele de securitate, trebuiau judecate cu toată asprimea și condamnate după gravitatea faptelor; dar nu s'a întâmplat așa, au fost eliberate sub diferite pretexte. De ce oare? Deoarece toți aceștia cunoșteau întreaga activitate a actualului președinte, chiar dacă acesta a avut într'o oarecare măsură o atitudine opoziționistă.

Unele decrete și legi lansate au fost votate pentru a închide ochii unora și a domoli spiritele, cu toate că unele sunt democratice, dar spiritele nu s'au domolit și nu se vor domoli până când actuala conducere nu-și va schimba radical atitudinea sau va demisiona. Actele de vandalism și crimă din 13-15 Iunie 1990, aducând pe așa zișii "mineri" pentru a înăbuși orice manifestație a studenților și profesorilor, a înăbuși orice speranță de adevărată libertate și democrație, au demonstrat din plin în ce direcție merg lucrurile.

Populația țării este dezorientată și înșelată de un regim politic care se numește f.s.n., ca să-și acopere reala înfățișare comunistă. De altfel n'a declarat chiar actualul președinte, când a luat din nou ființă partidul comunist sub conducerea lui Ilie Verdeț, că "partidul comunist este un partid ca oricare altul". Chiar așa să fie? N'a fost niciodată în istoria vreunui popor un partid și un guvern condus de asasini și inculți, ca partidul comunist. Patruzeci și cinci de ani de crime, delațiune și dezastru a fost prea mult pentru un popor pe care l-a distrus moral și material.

O parte însemnată a tineretului român ne mai putând suporta opresiunea și lipsurile de tot felul, ca să nu mai vorbim de libertate, din partea unui dictator criminal și terorist, cât și a partidului, a murit sau a fost schilodit în timpul Revoluției din Decembrie 1989 pe străzile orașelor dela Timișoara și până la Cluj, Sibiu, Brașov, București și alte orașe. Iar altă parte a tineretului își găsește astăzi o ieșire sub noua conducere, după zeci de manifestații și greve de a emigra în Occident. Este oare o soluție favorabilă atât pentru țară cât și pentru ei? Credem că nu, dar în situația creată este o scăpare din mizeria în care trăiesc. Acești tineri s'au născut și au crescut în comunism, ținuți departe de orice adevăr politic, moral, spiritual, istoric, religios, în schimb li s'a oferit minciuna, delațiunea, mizeria și nesiguranța zilei de mâine, un tineret fără suport spiritual, dezorientat și înfrânt înainte de a-și începe viața, un tineret supus unui regim politic întunecos și infernal, ținut departe pentru a nu înțelege nimic din tot mersul vieții și al lumii în general, un tineret educat în comunism, șubred, fără o deschidere spre viitor, un tineret căruia i s'a răpit și i se răpește și astăzi, în continuare dreptul de a duce o viață liniștită și civilizată.

Toată această tragedie națională se datorește numai și numai comunismului, pe care actualul președinte, "chiar dacă ar avea și intenții bune", îl consideră "partid ca oricare altul".

După atâtea lupte și neînțelegeri dintre Români, cine ar putea să redreseze țara, să-i echilibreze economia (bineînțeles cu sprijinul Occidentului) și mentalitatea oamenilor, cine ar putea să împrospăteze structura unei țări distruse de comunism? Credem ca numai Regele Mihai, care este în afara oricărui partid politic, în afara oricăror neînțelegeri de clasă și opinii, iar această cerință imediată și expresă de a fi repus regele în drepturile lui legitime trebue făcută chiar dacă unii sunt regaliști sau republicani, deoarece este o solicitare susținută de întreaga suflare românească conștientă, care înțelege bine situația. Regele Mihai s'a născut, a crescut și a trăit în România până la vârsta de 25 de ani, cu toate unele greșeli politice din frageda lui tinerețe, când nu se putea vorbi de o experiență și maturitate politică, Regele Mihai a fost izgonit de comuniști la 30 Decembrie 1947, în pofida voinței întregului popor, iar astăzi după 43 de ani este expulzat după 12 ore dela sosirea în România de către actualul regim care "nu se numește comunist", expulzat atunci când în 25 Decembrie 1990 de Crăciun a venit în țară să viziteze și să asiste la serviciul religios dela Mânăstirea Curtea de Argeș, unde sunt înmormântați regii și reginele României, foștii lui strămoși.

Actul de expulzare din partea actualului regim politic este incalificabil, condamnat și detestat de întreaga opinie publică. Dela opinia publică națională și internațională, acest act a însemnat un puternic vot de blam pentru conducerea actuală din România, un act prin care își denunță frica față de o viitoare conducere cu adevărat națională de unire a tuturor Românilor și o îndreptare radicală a situației, o împlinire a națiunii românești. Bineînțeles situația grea din România nu poate fi rezolvată decât de poporul român însuși. Făcându-se un referendum în mod reglementar și corect, se va vedea clar opțiunea poporului, dacă este pentru regat ori republică, de fapt poporul român a trăit amândouă aceste forme de stat, atât regatul cât și republica, de republică credem ca este sătul peste puterile sale, mai cu seamă de republica comunistă care a adus România la cel mai mare dezastru din istoria ei. Prin urmare, credem că poporul român are destul discernământ, înțelepciune și maturitate politică să știe după atâtea tragedii ce să aleagă ca să fie cu adevărat stăpân pe viața și soarta lui.

NINGE PESTE ROMÂNIA

—Mihai FREAMĂT—

Ninge peste țară cu fulgi mari și deși acoperind astfel tot ce oamenii au urîțit voit sau nevoit. Ninge abundent și-ar trebui, poate, o zăpadă care să se aștearnă peste gânduri și sufletele negre de supărare, peste frica și neliniștile noastre.

Două sunt evenimentele mai importante ce s'au petrecut în ultimul timp în țară, evenimente ce rețin atenția atât pentru amploarea lor cât și pentru faptul că acestea au prilejuit noi manifestații împotriva guvernului și-a președintelui Ion Iliescu. Peste toate însă domnesc frământările aduse de reformă și implicațiile ei.

Mai întâi a existat 15 Noembrie dată la care au avut loc la Brașov, București și alte localități din țară, manifestații în amintirea acelui Noembrie 1987, când muncitorii brașoveni au ieșit în stradă pentru prima dată în 45 de ani, protestând împotriva comunismului și a sistemului totalitar. După trei ani dela evenimente, manifestanții brașoveni au dat o proclamație care seamănă până la identificare cu doleanțele lor din 1987. S'au strigat lozinci antiguvernamentale și, mai cu seamă, împotriva președintelui Iliescu.

Se vede treaba că'ntr'un an de zile de, așa zisă, democrație nu s'au schimbat prea multe dacă cei din Noembrie 1987 rămân tot așa de nemulțumiți și în 1990.

După două săptămâni, Sâmbătă 1 Decembrie, într'un cadru ce se voia festiv, s'a sărbătorit la Alba-Iulia, Ziua independenței, decretată zi națională.

Au venit în orașul Unirii preoți, episcopi și mitropoliți în frunte cu patriarhul României Teoctist, a venit parlamentul în plen, au venit miniștrii din guvern și câțiva șefi de partide în opoziție. N'au lipsit premierul Petre Roman, președintele Ion Iliescu și iată minunea - un supraviețuitor al evenimentelor din 1918, un supraviețuitor cu vorba coerentă și amintiri încă proaspete.

In piața Romanilor din Alba-Iulia, în fața catedralei, grupurile numeroase și nu prea, aduse aici cu mari sacrificii financiare dat fiind faptul că transporturile trec printr'o mare criză, au constituit - ca să zicem așa - asistența. Se pare că aceste grupuri erau formate cu predilecție din susținători verificați ai partidului de guvernământ. Acești participanți fanatizați de o propagandă iresponsabilă au transformat sărbătoarea sfântă a neamului nostru, într'o mascaradă electorală.

"Oamenii de bine" cum îi place Domnului Iliescu să-i numească pe acești manipulați, au urlat și huiduit, au fluierat pe șefii partidelor istorice care au încercat să evoce, în acest vacarm, momentele cruciale ale înfăptuirii Unirii, acest vis al Românilor.

Stupefiant! După 72 de ani, la Alba Iulia, în anul libertății se urlă și se huiduiesc niște urmași ai lui Iuliu Maniu, Brătianu, Goldiș și ceilalți, a căror amintire ar trebui să ne-o spunem în genunchi. Oribil și degradant! Si, ca să pună vârf la toate, primul ministru se prăpădea de râs, ilustrând elocvent lipsa de maturitate politică, și, mai grav, provocând reacția des auzită: Iată pe mâna cui ne-am dat țara! Cei din cler, patriarhul, mitropoliții și episcopii îngroziți de atâta necuviință, s'au retras uluiți într'un colț de tribună, cu chipuri întunecate și astfel - după atâta amar de vreme, prima sărbătorire a marelui act a luat sfârșit într'o atmosferă sumbră și tristă, lăsând un pumn de cenușă pe locul unde ar fi trebuit să ardă veșnic flacăra bucuriei și-a înțelegerii. Doamne! Unde poate duce setea de putere și câte rele se fac în numele dobândirii acesteia!

Astfel de momente provoacă panică și derută, și mulți de aici ne temem că atâtea nemulțumiri adunate în suflete să nu izbucnească atunci când nu se vor mai putea împăca cu proverbiala răbdare a Românilor. Peste tot afli chipuri îngrijorate, iar reforma preconizată de guvern a fost pornită cu toroipanul, fără chibzuială și fără a se ști unde se va ajunge. La ordinea zilei se află liberalizarea prețurilor, o acțiune decisă de guvern, extrem de impopulară. De fapt această liberalizare nu e decât o scumpire în toată regula cu 200 - 300% a bunurilor de largă necesitate.

E verificat de acum că, dintr'un salariu mediu după ce se plătește chiria, apa, gazul și curentul nu mai rămâne nici de-o pereche de papuci. Presa e plină de avertismente, iar autorii proiectului de reformă - o aiureală fără cap și coadă - încearcă să convingă cetățeanul că treaba asta cu prețurile e cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla acum în prag de iarnă. Se pare că o echipă de aventuriști a hotărît să facă experiențe originale pe spinarea Românului. Aceasta nu este numai părerea noastră, a celor din țară. Am întâlnit de curând un vechi prieten plecat de 20 de ani în Vest, mare specialist în economie, care după ce-a aflat câte ceva despre reforma preconizată de guvernul țării și despre cum și cu ce s'a pornit la înfăptuirea acestei reforme, pur și simplu s'a apucat cu mâinile de păr scandând minute în șir "îs nebuni", "îs nebuni", "îs nebuni"! Personal nu sunt de acord cu părerea vechiului meu prieten. Nimeni nu-i nebun. E vorba de altceva. E vorba că cei ce'ncearcă să aplice acest scenariu de reformă în România nu sunt decât niște dresori ce folosesc cunoscuta metodă a frustrării, metodă ce nu dă greș când ai de gând să obții guduratul și datul din coadă la comandă. Cunoaștem! Comuniștii ne-au îndobitocit tocmai cu acest fel de a proceda. Așa au obținut rezultate remarcabile, transformând pe cei slabi în delatori, strigători de lozinci și pândari lângă ogrăzi străine. Dacă nu vom fi vigilenți, dacă vom opera tot cu "las' că mai vedem noi", ne vom trezi că am chemat în casa noastră securitatea, comunismul și dictatura. De fapt ce să-i mai chemăm că au venit singuri.

Foștii nomenclaturiști au scos capul de după colț, profitând de conjuctură. A apărut astfel partidul comunist vopsit într'o epatantă culoare roșie dar cu nume nițeluș schimbat. La conducere Ilie Verdeț, fost prim ministru pe vremea lui Ceaușescu și tovarășul Dudaș fost ambasador în U.R.S.S. pe vremea lui Brejnev. Aceștia au și apărut la Televiziune cu pieptурile bombate, hotărîți să fericească poporul.

In Decembrie 1989 au murit tineri și vârstnici pentru un ideal. Viața lor pentru fericirea și libertatea urmașilor. Urmașii se numesc astăzi Verdeț, Dudaș, Iliescu, Bârlădeanu, urmașii se numesc prefecții actuali, foști șefi de secții la p.c.r, foști aciuați prin fel de fel de posturi călduțe, urmașii se numesc toți cei trași după perdea, înarmați cu farduri și boiele ca să-și poată vopsi chipurile de activiști p.c.r., urmașii se numesc oportuniștii de toate nuanțele, urmașii se numesc îmbogățiții din furtișaguri și excrocherii de pe vremea foametei comuniste și a crizei postrevoluționare, urmașii se numesc toți șefii fostelor și actualelor structuri cu care guvernul vrea să facă reforma spre binele țării și al poporului.

Cei cărora le era menită fericirea stau la cozi interminabile sau îngheață în fața vitrinelor unde s'au expus mărfuri cu prețuri ce depășesc puterea lor de înțelegere, prețuri din sfera halucinantului. Dacă se cer explicații? Sigur că se cer. Dar răspunsurile sunt cinice și, mai mult decât atât, sfidătoare.

Ninge peste România. Ninge cu fulgi mari și grei, așternând peste pământ neaua imaculată. Mă rog în genunchi la Dumnezeu să dea o zăpadă liniștitoare peste gândurile și sufletele noastre înnegurate.

LITERATURĂ DE GROAZĂ ŞI ORORILE COMUNISMULUI

—Erast CĂLINESCU—

Incercarea lui Orwell de a arăta lumii în opera sa "1984" ce înseamnă un regim totalitar, rămâne palidă în fata ororilor trăite de popoarele care au avut parte de regimuri comuniste.

Literatura de groază, la modă în zilele noastre, s'a îmbogăţit recent cu încă o "perlă", atribuită unui personaj şters şi de factură îndoielnică, devenit interesant pentru acest gen numai datorită samavolniciilor caracteristice sistemului comunist, pe care le-a comis din poziţia nemeritată pe care a deţinut-o: Elena Ceauşescu.

"Carnetele secrete" publicate în editura "Flammarion" se înscriu pe linia de disculpare a comunismului, prin atribuirea tuturor calamităţilor acestui sistem odios, familiei Ceauşescu, - linie inaugurată, de fapt, de către generalul de Securitate Ion Pacepa în "Orizonturi roşii".

Din punctul de vedere al informaţiei istorice, conţinutul Carnetelor reprezintă o cronică destul de fidelă a "epocii Ceauşescu", prezentată prin prizma celui mai apropiat colaborator al "făuritorului" ei, tovarăşa sa de viaţă.

Materialul Carnetelor a fost prelucrat şi este comentat în modul cel mai "calificat" posibil, paginile dovedind o temeinică documentare bazată pe fişele personale secrete ale unei întregi pleiade de servi ai familiei Ceauşescu, fapt care dovedeşte că în spatele acestor Carnete, livrate pentru uz occidental, se află furnizorii, interesaţi în dezinformarea publicului avid de senzaţional.

Conform notei introductive a editurii, aceste Carnete, în număr de 564, ar fi fost găsite în Decembrie 1989 la Comitetul Central, după fuga familiei Ceauşescu. Aici începe "senzaţionalul": o parte din Carnetele anului 1986 lipsesc, fiind rupte în bucăţele şi mâncate de D-na Petrescu, mama Elenei! Cele 12503 pagini dactilografiate vor fi traduse şi publicate integral, deocamdată însă, se publică numai o selecţie.

Autenticitatea Carnetelor ar fi fost dovedită prin mărturia scriitorului Tudor Negrescu (găsit de traducători într'un hotel la Nisa) care, între anii 1977 şi 1989, le-ar fi dat el însuşi o formă lizibilă, după care Elena Ceauşescu le-ar fi recopiat cu propria mână. Editura spune mai departe (cităm): "Foarte afectat de recentele evenimente, Dl. Negrescu s'a mulţumit să ne răspundă la telefon că îşi declină răspunderea în ce priveşte conţinutul Carnetelor, dar că extrema nulitate a acestor note este suficientă pentru a confirma că ele reflectă bine gândirea Elenei Ceauşescu!"

De notat că ultima remarcă îi aparţine însuşi scribului de palat, care a mâncat timp de 12 ani o pâine bună, sub pulpana Elenei, care a cunoscut toate secretele familiei Ceauşescu, mergând până la cele mai intime şi care, în prezent, "trăieşte în exil", după cum ne spune editorul.

In notele de subsol ale Carnetelor se relatează cu lux de amănunte despre servii Elenei Ceauşescu, care, deveniţi nefolositori, erau suprimaţi, indiferent dacă erau academician, medic personal, şofer sau lenjereasă, translator sau ministru. Dacă numele acestor personaje sunt, fără îndoială, fictive, restul datelor personale s'ar putea presupune că sunt reale. Iată câteva exemple:

Ion Chimiescu (1912 - 1986) fost laborant, numit preşedinte al Institutului de chimie în 1969. Căzut în dizgraţie în 1986, moare strivit în anul următor, traversând bulevardul Republicii din Bucureşti.

Emil Focu (1965-1988) ...fiu al unui membru al Comitetului executiv al partidului. Se exilează în Statele Unite în 1987. Moare strivit traversând o stradă din Houston, Texas.

Ilie Cravena (1910-1985), Ministru de finanţe. Se sinucide aruncându-se sub un camion.

Pamfil Metastase (1936-1985) ofiţer superior de Securitate, specializat în fişiere. Iradiat în 1984 din ordinul Elenei pentru o vină profesională gravă. Moare în anul următor.

Gabriela, dansatoare, agentă de Securitate, aruncată în 1975 în braţele împăratului Bokassa, cu care s'a căsătorit. Trebuia să mijlocească concesionarea minelor de diamant centrafricane de către Ceauşescu. In 1977, fugită, apoi regăsită la Paris cu o valiză ticsită de bijuterii. Elena cere prin telex codificat, să fie aruncată pe fereastră şi să i se trimită bijuteriile.

Emil Calamitu (1908-1978). Premiul Nobel pentru chimie. Reciclat mult timp într'o uzină de pneuri înainte de a accepta să participe la redactarea operelor Elenei. Calamitu a fost obligat să mănânce spaghetti fierte într'un amestec de diluant pentru lac de unghii, cu acid clorhidric. El nu a supravieţuit.

Cruzimea autoarei Carnetelor nu se mărgineşte însă la exterminarea gândacilor de palat ci, ca o adevărată "Madame Dracula", ea comite oroare după oroare, care mai de care mai senzaţională!

Astfel, după primirea cu pietre, pe care minerii de pe valea Jiului i-au făcut-o lui Ceauşescu, în 1977, Elena disecă şi examinează la microscop creierul conducătorului revoltei, cu următoarea remarcă: "E un creier mediu-redus, fără îndoială receptiv la propaganda imperialistă. Trebue să observăm şi creierii familiei sale. Dar Nicolae este de părere să amânăm această experienţă, căci revolta a fost înăbuşită. Poate, dar e păcat!"

Impreună cu profesorul Chimiescu, autoarea făcea experienţe pe muşte, cărora le amputa picioarele, apoi le striga să sară. Muştele nu săreau, în concluzie, deveniseră surde. Experienţa se verifica pe oameni. "Securitatea mi-a livrat un lot de Unguri, denunţaţi de vecinii lor ca agenţi străini şi care ascultau radio Europa Liberă. Nicolae m'a autorizat să-i folosesc pentru experienţele mele. Am repetat experienţa. Ca şi muştele, oamenii devin surzi când li se taie un picior...Deci, când este interogat un duşman al poporului, a se evita să i se sfărâme picioarele, altfel nu va auzi întrebările care i se pun. Voi studia ce se întâmplă dacă li se taie mâinile."

In programul vizitei în România a unui preşedinte francez era prevăzută şi o vânătoare de urşi. Autoarea Carnetelor notează că armata nu a reuşit să găsească un urs în Carpaţi, căci: "Nicolae i-a împuşcat pe ultimii acum o lună. Pentru a salva situaţia am cusut Unguri în piei de urs rechiziţionate dela Teatrul Naţional şi i-am lăsat în natură. Preşedintele a împuşcat trei şi a rănit pe unul, care a fost îndepărtat repede pentru a nu fi auzit cum se vaită. Preşedintelui i se vor aduce diseară trofeele împăiate (cele dela muzeu?)

Si ororile, de această calitate, se ţin lanţ. Pentru vizitarea unei ferme, porcii sunt spălaţi cu detergenţi şi vopsiţi în roz. Cei intoxicaţi şi morţi sunt trimişi la cantina copiilor găsiţi din Timişoara (oraş cunoscut în Franţa, din timpul Revoluţiei . N.A.) Porcii fiind prost vopsiţi, Ceauşescu îi trimite pe responsabili la Canal, unde toţi au murit de pleurezie sau de tuberculoză. Inotătoarele din lotul olimpic sunt unse cu ulei şi pompate cu aer, că să înnoate (ca sardelele), "gresate şi umplute cu aer, spre victorie!" Un copil orfan este fiert pentru a se experimenta distrugerea microbilor de guturai, etc., etc., etc.

Senzaţionalul devine şi mai "forte", în relaţiile de familie ale Elenei. "Am sosit ieri la Neptun. Valentin vrea să ne prezinte târfa sa, gravidă. Dacă aş înneca-o în Marea Neagră? Generalul găseşte grozavă ideea mea. Ei bine, el o va realiza. La aceasta, el spune:-Eu tovarăşă Elena? -Tu, comoară, îi răspund. Restul zilei mi s'a părut delicioasă. Imi imaginez trupul ei verzui, târît pe mal... Urmăresc scena cu binoclul. In loc să o înnece pe târfa lui Valentin, Generalul a fost cel care s'a scufundat. Doi ofiţeri din garda mea personală l-au scos din ciorbă. Imbecilul, putea să'mi spună că nu ştie să înnoate. ...Valentin s'a mutat cu ea într'un mic apartament dela marginea Bucureştiului. Subteranele Securităţii nu ajung până acolo, pentru ca eu să-i pot surprinde...Un arhitect, care a ras într'un timp record 34 de biserici din epoca burgheză, ne spune că prelungirea subteranelor va costa foarte mult. Vom dubla producţia de cărbune! Pentru a-şi supraveghia copiii, o mamă ca mine, este gata la orice... ajutată de popor, îi duc lui Valentin nişte haine nepurtate de Nicolae. Generalul va profita de vizită ca să plaseze câteva microfoane în apartament". Cu fiica ei, Zoe, mămica este la fel de grijulie. "Ungurul Zoiei e trimis la o ambasadă din Orientul Mijlociu. Am cerut să mi se trimită fotografia acestui ticălos, halit de muşte". Iar în nota de subsol: "Vitaly Floraly a suferit un accident de Land-Rover în mijlocul Saharei (!?) unde i s'a găsit scheletul".

Elena este necruţătoare chiar cu Nicolae, care "... nu şi-a luat vitaminele, eu îl cert, iar el nu suportă asta. Il ameninţ că voi scrie la "Scînteia" ce a făcut în timpul războiului! Injură şi ia vitaminele". Iar în notă: "După Negrescu, care a avut în mână toate documentele Elenei, Nicolae Ceauşescu ar fi fost în timpul războiului, agent al Siguranţei, deci pro-nazist. El ar fi stat chiar la închisoarea Jilava, pentru a-i turna pe militanţii comunişti".

In goana după senzaţional nu sunt neglijate nici cele mai banale pretexte. In vizită la Paris, Elena Ceauşescu face observaţia că la Bucureşti trotuarele nu sunt murdărite de câini. Comentatorul motivează prin faptul că la Bucureşti câinii au fost demult prinşi, fierţi şi devoraţi de către populaţia cartierelor sărace.

Cea mai gogonată dintre afirmaţiile conţinute în Carnete este însă, la urmă. Insemnările au continuat până la Revoluţie şi cu toată graba fugii, scribul a avut timp să le stilizeze, iar Elena a avut grijă să le copieze cu mâna proprie! "La Timişoara se mormăie din cauza unui preot antirevoluţionar. Să se tragă asupra răsculaţilor, carele şi avioanele să bombardeze, să ardă cu napalm! Ah! Dacă Nicolae ar fi obţinut bomba atomică, cum îi cer de ani de zile! Am avut dreptate...Sistemul pe care noi l-am instaurat de 25 de ani, Nicolae şi cu mine, este indestructibil. El va continua mult după noi. Cine râde la urmă, râde mai bine!"

Ultimul episod pe care îl citez, s'a petrecut, dacă mai putem crede şi asta, cu ocazia fugii familiei Ceauşescu. Nota ne informează cu competenţă: "Ovidiu Palatinescu (1921-1989), medic personal al cuplului, a încercat să fugă cu acelaşi helicopter, în Decembrie 1989. Elena l-a împins cu piciorul, el a căzut 9 etaje şi nimeni nu a putut (sau nu a vrut) să-l reanimeze".

Sirul acestui gen de orori ieftine se întinde pe parcursul celor 200 de pagini ale "Carnetelor secrete", ilustrând caracteristica principală a materialului: senzaţionalul cu orice preţ, chiar şi cu preţul prostiei! Fapt care confirmă o vorbă din bătrâni, cum că prostia e molipsitoare. In cazul nostru, dela autor la comentator şi chiar la furnizorul Carnetelor!

Atenţie mărită, deci, consumatorilor acestui gen de literatură...

ACTUALITATEA ROMÂNEASCĂ LA TIMPUL TRECUT

—Adrian GRIGOROPOL—

-Corespondentul nostru din România-

In pofida scenariului de taifas ca la gura sobei cu focusul camerei de luat vederi plimbat prin ungherele salonului, pe pereții cu icoane de scumpe ferecături cum se cuvenea de Sf. Stefan, cu iscodiri ale unui interlocutor mai mult invizibil, premierul se străduia să ne capteze în vraja copilăriei.

Cu ocazia acestui Crăciun și a aniversării unui an dela preluarea funcțiunii, mai ales că scăpasem, ca prin urechile acului, de cealaltă aniversare a unui an dela Revoluție, premierul a schimbat "dialogul" adoptându-l pe cel de basme și scornituri. (Fără referire la Scornicești). Pilulele administrate au fost învelite în poleieli multicolore, adevărate podoabe pentru bradul de Crăciun al națiunii și al opiniei publice internaționale. Premierul nostru are o minte ca o suveică. Gândurile îi aleargă înainte și înapoi indiferent de critici, ca un accelerat printr'o gară neînsemnată, pentrucă între altele este Roman și Romanii spuneau "de minimis non curat praetor", de lucrurile mărunte nu-i pasă capului guvernului. Așa bunăoară cu integrarea în Europa am reușit să construim sau suntem pe cale a construi (ceea ce vine cam tot una) un sistem de valori practicat în acest continent și aceasta înseamnă că suntem "parteneri". Prevenitor, nu ne lasă să ne obosim cugetul spre a afla despre ce este vorba, că ne servește pe tavă. De un sistem de valori democratice conform standardelor recunoscute în lumea civilizată. Un adevărat pas decisiv. Le știam cum le-am și simțit cu toții, cum ar fi confiscarea Revoluției acapararea puterii, constituirea unui guvern de partid unic de rol conducător cu parlament și președinte cu tot, emanație F.S.N., sfărâmarea opoziției de orice fel cu atacuri barbare asupra persoanelor și distrugerea sediilor, frauda în alegeri, curat cele mai civilizate standarde. Doar nu era ca premierul să se preocupe de asemenea nimicuri. Mai important era să ne arate cum s'a construit calea integrării prin practicarea unei reforme economice care a stârnit admirația europeană prin profunzimea în care a fost gândită și articulată în raport cu societatea românească și toate durerile ei (trebue să înțelegem obișnuința de a răbda de foame, prost îmbrăcați, prost încălțați) ceea ce "în esență" este bine percepută în Europa. Printre dureri vor fi și demonstrațiile a sute de mii de oameni, lanțul de greve paralizante, cozile la pâine, la alimente, toate acestea dispărute în jobenul scamatoriilor feseniste prin bagheta fermecată a liderului Petre Roman.

Dar pentrucă tot s'a încheiat un an de incontestabile succese ale democrației originale și economiei originale, și anul care vine va debuta după cum ne-a confiat premierul cu un recital de scamatorie la 29 Ianuarie 1991, unde marele prestidigitator a fost cu stăruință invitat de Comunitatea Europeană să se producă. Să nu uităm și să lăsăm aparatele TV deschise chiar dacă imaginile recepționate nu vor fi fidele celor dela fața locului. Unul din trucurile faimoase ale premierului este ceea ce denumește "deschidere". După dânsul, trucul ar fi mers bine cu toată lumea afară de Statele Unite unde n'a mers. Nu din vina performerului, ci a Statelor Unite chiar lipsite de "cunoașterea corectă a ce face guvernul și puterea politică în țara noastră."

Nu numai o ignoranță impardonabilă dar și o gogoriță a acestei mari puteri, că prin puzderia de sateliți spioni cu care a împânzit cerul știe și câte orătănii are omul în ogradă, că pot vedea și prin ceață și prin întuneric. Așa este de înțeles dece nu se sperie nici Hussein al Irakului. Premierul însă ne-a liniștit. Au intrat în funcțiune "deschiderile largi", adică trucul, ale lui Aurel Dragoș Munteanu în Consiliul de Securitate unde s'au oferit 12 voturi pentru rezoluțiile contra Irakului, vizitele de rutină a 25 de ani ale eminenței sale cenușii politologul Silviu Brucan hărăzit cu darul "deschiderii" minților, ale eminenței sale rabinului șef, Rosen Moses pelerin neobosit pentru cauze umanitare și premierul a mai scăpat și că procedura acordării clauzei națiunii celei mai favorizate, este angajată, respectiv o deschidere esențială.

Despre repetatele cereri de demisie a sa și a guvernului atâta vreme cât sunt înscrise în regulile jocului politic sunt firești fiindcă altfel n'ar mai fi opoziție sau aceasta nu și-ar face datoria. Când însă nu mai este un simplu joc politic și cererea este lipsită de rațiune și generată din ambiții de tipul scoală-te tu să mă așez eu, atunci este clar că nu poate fi vorba de așa ceva și poziția și-a exprimat-o la 16 Decembrie, pentrucă demisia unui guvern nu intervine decât atunci când situația politică și economică este blocată și că națiunea în ansamblu este în pericol. Așa o teorie epocală, mai rar!

Ar trebui conducătorii de astăzi să se gândească serios că este încă timp, din păcate foarte puțin pentru ei, că nu e vorba de scoală-te tu să mă așez eu, câtă vreme cei care trebue să se scoale nu sunt bătuți în cuie în democrație și că dela hidrotehnică la alte științe ca politica, economia, sociologia și cultura nu sunt punți imaginare care pot fi durate în vis, decât dacă se cade în meteahna celor care au ajuns să se creadă că sunt genii când în realitate erau numai ai ridicolului.

Si dacă este vorba de poveste, poveștile sunt neapărat cu împărați, cu regi, prinți și printese. Cum premierul a trebuit să trateze și apariția în poveste a Regelui Mihai I, să vedem ce ne-a povestit. Faptele Regelui sunt indubitabil acuzatoare, guvernul a fost pus în fața faptului împlinit de nesocotire a prerogativelor acestuia pe care le-a călcat în mod flagrant folosind minciuna pentru a obține dreptul de survolare, s'a prezentat la organele de frontieră cu pașaport diplomatic danez fără viza necesară din partea Ministerului de Externe. Odată ajuns n'a așteptat ca guvernul să-și spună părerea care luând în considerare situația ar fi putut spune "e în regulă". Abandonarea pașapoartelor și trecerea peste frontieră este ceea ce îl descalifica personal și nu regalitatea și istoria acesteia, aceasta fiind un spectru mult mai larg care cade în examenul la un nivel mult mai înalt al parlamentului. Ceea ce a făcut guvernul a fost conform dreptului suveran al Statului și în calitate de reprezentanți ai acestui stat. Intr'o situație depășită sub aspectul legalității nu s'a dat guvernului posibilitatea de a-și spune părerea.

Câtă inocență în exercitarea puterii de Stat! La 30 Decembrie 1947 puterea ocupantă sovietică prin renegații Petre Groza și Gh. Gheorghiu Dej, sub amenințarea pistolului și împresurarea palatului de către Divizia prosovietică T. Vladimirescu l-au forțat pe Regele Mihai I, monarh constituțional, violându-se astfel și Constituția, să abdice și l-au izgonit din țară. Odată cu acest act, poporul român consternat a încăput în închisoare de aproape jumătate de secol, a comunismului. Cine sunt deținătorii de azi ai puterii care pretind că prin Revoluție au măturat dictatura ceaușistă. Dacă ei ar fi într'adevăr, aceia în mod firesc ar fi trebuit să restaureze forma de Stat care exista la data loviturii de înlăturare a monarhiei stabilită prin voința poporului român și proclamată în Constituție.

Ca și cei din 1947, fără a se întemeia pe voința poporului, au insituit republica, o mențin în continuare și caută s'o proclame într'o nouă Constituție în principal, iar ca o variantă a spune forma de Stat unui referendum în pachet cu Constituția și nu separat în alternativă cu monarhia, demascându-se astfel că vor să transforme propunerea de fapt în plebiscit, da sau nu republică. Nimeni nu-i oprește pe deținătorii puterii să fie republicani, dar nu să impună republica poporului, lucru pe care-l fac dela 22 Decembrie 1989, se tem de legitimitatea regelui constituțional nu numai de a oferi poporului alternativa de a alege dar chiar oprindu-l dela dreptul de a pune piciorul în propria sa țară, nici de Sfintele Sărbători creștinești să se roage și să se reculeagă la mormintele regilor strămoși care au realizat independența și întregirea României Mari.

Regele Mihai nu se reîntoarce în țară ca Napoleon dela Elba după o sută de zile așteptat de întreaga sa armată cu care a plecat imediat la bătălie. Este situația unei reîntoarceri după 43 de ani, așteptat de una din fiicele sale și în total cu cei care au venit au format un grup de 18 persoane și cinci mașini, suficient ca să înspăimânte puterea politică într'un scenariu prezentat de elucubrațiile lui Silviu Brucan laTV. postum în interviul dela 30 Decembrie cu nelipsitul Emanoil Valeriu, că toată luna Decembrie a fost un lanț de conspirații care dacă s'ar fi realizat ar fi răsturnat odată cu venirea regelui, actuala putere. Comparați! Talleyrand, în Memoires, referindu-se la legitimitate, spune că ea este salvarea națiunilor, pentru aceea este și sacră. Legitimitatea prevalează la forma de stat consacrată prin o lungă succesiune de ani. Ori între anii regalității constituționale și anii dictaturii comuniste republicană și uzurpatoare nu este greu de văzut unde este legitimitatea, dacă ar fi de luat acest criteriu. Machiavelli, cum îi este și renumele, spunea în "Prințul" că "Uzurpatorul nu va deține solid puterea sa dacă nu a ridicat viața tuturor cu vocație legitimă."

Suntem acum în ultimul deceniu al secolului XX când puterea suverană nu mai aparține unei persoane, ci întregului popor. Uzurpațiunea distruge corpul politic și lovește de moarte statul. O persoană nu poate distruge corpul politic decât instituind o dictatură personală.

Democratic, o persoană, rege sau președinte de republică nu poate fi decât un reprezentant al poporului. Liber ales. Intr'o formă de stat hotărîtă de popor direct prin vot universal și introdusă în Constituție. Atunci de ce se teme atât puterea actuală?

Dl. Brucan, după sistemul său, una caldă, una rece, și este prima dată când îl aprob, a spus-o pe șleau la TV. în 30 Decembrie a.c.că guvernanții sunt străini de politică, fac gafe în serie , și surprinzător și-au dres imaginea externă. N'a spus cum. Imi rezerv în temeiul dreptului la replică, o scrisoare deschisă.

ULTIMA ORĂ!

Vladimir Petrescu, fost pompier la întreprinderea de încălțăminte "Guban", student la Facultatea de filologie a Universității din Timișoara, a fost exclus din rândurile Societății "Timișoara" și din redacția ziarului cu același nume.

Motivul? I-a fost descoperită calitatea de vechi informator al Securității și de ... nou "colaborator" al Serviciului Român de Informații.

VADIMIZAREA

Unele gazete feseniste, feseniote sau independente (de bunul-simț), încetul cu încetul se vadimizează. Adică, încep să se molipsească dela liricoidul "naționalist de stânga", Vadim Tudor Corneliu. "Azi" "Dimineața", "Democrația", "Libertatea" tind să devină filialele găleții cu zoaie "România Mare" - "săptămânal absolut independent".

Vadimizarea a cuprins și timișoreanul ziar - "cetățenesc independent" - "Renașterea bănățeană".

Sunt fâlfâite în fața cititorilor articole curajos semnate anonim, cu pseudonime sau inițiale fanteziste, articole privind "iredentismul" și acțiunile "revizioniste" ale U.D.M.R. - ului, despre apartenența la C.I.A., F.B.I. și MOSAD a episcopului Tokés Laszlo, despre activitatea "destabilizatoare" a P.N.T.-c.d. și P.N.L., despre "vinderea Transilvaniei" de către Societatea "Timișoara", apeluri la "rațiune" și "muncă" pentru "liniștea noastră". Sunt "trase de urechi" publicațiile diasporei românești (cu excepția acelora editate de milionarul tracoman Iosif Constantin Drăgan, fost prieten al lui Ceaușescu, care umplea librăriile românești în perioada "anilor luminoși" cu insipide cărți de amintiri și memorii, tratate de istorie falsificată, precum și cu miorlăitele producții lirice ale consoartei sale).

Tezele agramaților culturali dela Uniunea "Vatra Românească" își găsesc spații largi în acest cotidian comunist-reformator.

Redactorii? George Boeriu, Ion Marin Almăjan, Mariana Cernikova-Bucă s'au luat la întrecere cu Eugen Barbu, V.C. Tudor, Angela Băcescu și Florica Mitroi în ceea ce privește coprofagia. Le urăm: "Poftă bună!"

Si: "Fie-le țărâna ușoară!"

"PLURIPARTIDISMUL" COMUNIST

Ieșirea "la suprafață" a partidului comunist, sub denumirea de Partidul Socialist al Muncii (președinte activ: Ilie Verdeț; președinte de onoare: Constantin Pârvulescu), prin fuzionarea unei părți a Partidului Democrat al Muncii cu rămășițele P.C.R., a indignat, dar n'a mirat pe nimeni.

F.S.N.=P.C.R. e un lucru binecunoscut.

Prin partidele-satelit, de așa-zisă opoziție, comuniștii caută să îndepărteze populația de adevărata opoziție, să le compromită partidelor "istorice" și grupărilor, asociațiilor antiguvernamentale, anticomuniste, platformele-program, prin plagiere și aplicare inadecvată (vezi "liberalizarea prețurilor", privatizarea împleticită și haotică). Totodată sunt căutate și zgândărite vechi răni și orgolii naționale și confesionale, în vederea abaterii atenției dela adevăratul ideal al Revoluției din Decembrie 1989: stârpirea comunismului.

"Pluripartidismul" manevrelor comuniste (pe "secții") ar fi cam acesta:

F.S.N.-Problema economică și administrativă.

Partidul Unității Naționale a Românilor-Problema națională (în viziunea Ceaușescu).

Partidul Socialist al Muncii-Problema muncitorească.

Partidul Democrat Agrar- Problema țărănească.

Se simte -până una-alta- că Ivan Ilici e "tare" într'un domeniu: propaganda.

Dar poporul nu mai e orb.

PÂNĂ CÂND?

Ar trebui să-și petreacă bătrânețea în liniște, împăcat cu Dumnezeu.

Care nu. Deși pensionat, Ioan Trif, fostul pastor al Bisericii Creștine Baptiste "Bethel" din Timișoara, continuă să apară la amvon, continuă să încurce lucrurile prin comitetul comunității.

Deși toți credincioșii cunosc faptul că ani de-a rândul a fost informatorul Securității. El indica torționarilor ceaușiști cărei familii, cărei persoane din parohia sa să i se percheziționeze casa, în vederea descoperirii de literatură religioasă introdusă ilegal în țară.

A contribuit cu zel la calomnierea pastorilor disidenți Paul Niculescu, Iosif Ton și Ioan Negruț. Egolatru, "mormânt văruit", nu-i pasă că-i piatră de poticnire pentru credința altora.

Până când?

Dan Emilian ROȘCA

Cronica ideilor

TRADIȚIE ȘI REVOLUȚIE

-III-

—Ion HALMAGHI—

După terminarea celui de al doilea război mondial, prin înfăptuirea unui stat național, problema fundamentală a culturii a fost aceea a identificării spiritului național, și și-a găsit ecou în dezbaterile dintre cele două poziții antagoniste: occidentalism sau orientalism, cu toate implicațiile lor în artă, literatură, filosofie sau ideologie politică și au atins chiar punctele delicate ale teologiei dogmatice și mistice. UNIREA din 1918, a tuturor provinciilor românești a fost expresia unei conștiințe și a unei voințe naționale, a celor ce voiau să fie laolaltă în spațiul aceluiași teritoriu geografic și expresie a unor impulsuri legitime și năzuinți subconștiente, care frământau de veacuri sufletul românesc.

Cultura scrisă nu luase încă proporțiile marilor avânturi, decât în a doua jumătate a secolului al 19-lea. Cultura populară a fost însă totdeauna un factor unificator al spiritualității românești. Pe aria întreagă a răspândirilor regionale, în toate provinciile, s'a menținut aceeași identitate etnică,. de rasă (nu în sensul strict biologic, ci diferențial pe toate planurile de existență). Numai așa a fost posibilă strângerea laolaltă a elementelor românești în cuprinsul unui stat național.

In cartea lui "Istoria civilizației române moderne", din 1924, Eugen Lovinescu făcea o afirmație oarecum surprinzătoare, pentru un scriitor care privea procesele istorice în întrepătrunderea lor, pe baza legii imitației și a sincronismului, pe care a introdus-o în circuitul cultural din România. "Rasa română, spunea Lovinescu, nu este ... fixată." Afirmația lui era făcută în contextul strădaniei sale de a nega valoarea tradiționalismului, și implicația imediată era că nu se putea încă vorbi, la poporul român, de un profil etnic sau cultural, deci nici de existența unui suflet omogen. Oare, se putea înfăptui Marea Unire fără un suflet omogen? Pe ce temei s'au făcut sacrificiile umane ca să se îngemăneze toate provinciile în unitatea aceluiași stat? A fost Unirea o absurditate împotriva legilor firești ale devenirii istorice? A fost un joc artificial al politicii de aventurieri, un dezacord cu realitățile în care se găseau Românii? Apoi, Lovinescu care era un om de litere, cu ingenioase subtilități, a neglijat elementul fundamental al unității culturale și spirituale: limba. In toate provinciile românești limba a avut particularitățile ei regionale, dar nu a ajuns până la fixarea unor dialecte, care ar fi sfidat structura ontologiei regionale a lingvisticii.

Limba românească a fost unitară și și-a menținut permanent caracterul unui factor spiritual de unificare, la fel cu toate creațiile culturii populare, expresii ale aceluiași cuget și suflet omogen. Unirea din 1918 nu s'a făcut pe baza legilor de imitație, între provinciile românești, ci pe baza existenței unui fond comun ontologic. Această omogenitate a fost o investiție spirituală, o amprentă caracteristică a fondului comun originar, din vremea facerii, a etnogenezei poporul român.

Influențele străine, imitațiile sau impunerile de forme, valori și obiceiuri, dela străinii cu care au conviețuit Românii, nu au rămas decât la suprafața vieții magmei etnice. Aceste influențe nu au putut pătrunde în interiorul chiagului etnic, nu au putut altera substanța, ci numai manifestările exterioare. Când ele aveau potriviri calitative cu specificul diferențial, sau aduceau prospețimi calitative, ele au fost asimilate, integrate în întregul etnic, fără individualitate deosebită de acest întreg. Cele mai multe forme sau direcții venite din afara subconștientului național, au fost ciuruite de cursul istoriei, și-au pierdut vitalitatea și au fost eliminate, printr'un proces natural de purificare.

Chiar în perspectiva interpretării dată de Lovinescu prin legea imitației, preluată dela Gabriel Tarde, procesul eliminării apare ca o normalitate. Schimbările cele mai valide, pe care le determina imitația sunt acelea din domeniul civilizației, nu al culturii. Imitația în fenomenul culturii este diminuat și încetinit, pentrucă cultura are cu totul altă rânduială decât civilizația. Si, are un alt izvor de existență: concepția despre lume și viață, care nu se schimbă după legea imitației, oricât de puternică ar fi aceasta. O cultură este alcătuită pe un principiu imperialist și dispune de modalități de purificare, de "catharsis", înfața invaziilor de elemente străine.

Mai pomenim pe Sextil Pușcariu, care a privit limba română în încheietura celor mai profunde taine ale ei și a descifrat semnificațiile cele mai grăitoare pentru cugetul românesc, și a făcut, totodată delimitarea geografică a răspândirii graiului poporului român; el a evidențiat impecabil unitatea limbii române.

După el, a fost rândul lui Petre P. Panaitescu, să aducă contribuția istorică la teza unității limbii românești. Panaitescu, istoricul care a analizat și refăcut istoria poporului român în lumina unei concepții totalitare (termenul

nu are numai o valență politică, unde de fapt, nu este totdeauna perceput în structura și semnificația lui autentică). Panaitescu a privit devenirea istorică a poporului român în unitatea lui totalitară, ca un întreg, ca o entitate etnică, biologică, spirituală, lingvistică, etc., cu trăsături particulare, caracteristice, de specificitate ontologică.

Actul Unirii din 1918 a fost o revoluție adevărată, care a stabilit integritatea majorității teritoriale a poporului român și a alcătuit un stat național. A fost expresia seculară a unor aspirații naționale. Si a creat platforma de desfășurări viitoare, pe principiul independenței și al suveranității. Infăptuirea Unirii și a Statului național a fost o revenire la tradiție, care a fost păstrată de fiecare provincie în parte. Tradiția statului unitar, a închegării statale naționale, adică "totalitar", în sensul de cuprindere largă a tuturor formațiunilor românești și a tuturor "țărilor" românești venea dela conceptul lui Burebista de organizare a unui stat și s'a păstrat în toate "țările" locuite de ginta românească: a Oltului, Bârsei, Vrancei, Loviștei, Moților, Maramureșului, Oașului, etc.

O altă tradiție, curat românească, era a comunității morale, pe care o formaseră satele din toate părțile, din toate provinciile, ca o cetate spirituală de creație și de apărare. Toate provinciile au adus în complexul satului național aceleași forme de trăire laolaltă, în cadrul comunităților morale, care erau o creație a strămoșilor și a fost forma prin care s'au îngemănat credințele, datinele și năzuințele poporului, definind identitatea etnică.

Acestea erau premizele fundamentale ale existenței naționale, după cel de al doilea război mondial și care au stat ca temelie la începutul noului stat. Si am făcut aceste precizări, pentrucă numai așa este posibil să urmărim desfășurarea viitoare și coeziunea structurilor sociale și culturale ale poporului care înfăptuiseră Marea Unire. Un punct câștigat și esential este faptul că poporul român, la epoca Unirii din 1918, era deja profilat în devenirea istorică, ca o entitate națională, și datele funciare la vremea unirii erau încurajatoare pentru viitor, perspectivele de viitor erau deschise, iar bucuriile entuziasmului general erau genuine și stimulatoare, întremătoare. Tara Românească, după 1918, avea toate șansele să înceapă totul dela început, pentru a scoate la lumină adevăratele aspirații morale, religioase, naționale, în vederea creațiilor de tot felul în toate regiunile ontologice ale sale. Dar, dacă războiul a fost un instrument de lichidare a unor întocmiri sucite ale istoriei, un instrument dur și sângeros, procesul de reconstrucție pe dimensiunile vocației firești a existenței naționale revenea unor forțe revoluționare, care să clădească noile întocmiri pentru viitor, care să păstreze toate tradițiile valide și generatoare de energie creatoare, deci toate tradițiile care mențineau unitatea etnică și spirituală.

Lui Petre ȚUȚEA

PRUNCUL TRIST

Nu ai unde să te duci
când răzbate doru'n cruci,
Dumnezeu când mușcă'n suflet
nu e vreme de răsuflet...

Nu e chip, fără poveste,
să te'nalți, din rugă, peste
cerul unde-ai vrea să pieri
încolțit de primăveri...

Iar povestea e prea scurtă,
pruncul trist n'o mai ascultă
toamna, când nebunii'n ciucuri
își pun stele... Si te bucuri!

Alexandru PRAHOVARA

PE TEME CONSTITUȚIONALE

—Economist, P. PREDESCU—

Tările avansate din lumea contemporană sunt conduse de guverne democrate care dețin puterea prin controlul permanent al populației; aplicat de reprezentanții săi votați liber și neîntinat.

Baza decurgătoare a legilor care consfințesc și fac viabil acest mod de guvernare, este dată de o lege fundamentală: Constituția.

La rândul său, constituția conservă principii verificate de-a lungul veacurilor ca imuabile, între care: dreptatea, libertatea, egalitatea și ordinea aflate pe primul plan.

Cu acest cadru scurt de introducere, tema propusă aici este de a scoate în lumină acele aspecte ce le consider indispensabile viitoarei constituții a României.

Un exemplu putem lua dela Germania care reglementează prin constituție dreptul partidelor politice de a avea reprezentanți în parlament.

Se prevede realizarea obligatorie a unui coeficient de voturi în alegerile pe țară de 5% minim, spre a evita forfetarea votanților pe cauze minore, ambiții personale sau diversiuni manevrate.

Intrușii pe teritoriu plantați de comunism, în special în teritoriile cotropite, să fie încadrați prin constituție exemplului dat de statul "Monaco". In Monaco, cetățenia se obține de acele persoane care au locuit neîntrerupt pe teritoriul statului cu o vechime de patru generații.

Indivizii fără țară reprezentată oficial pe glob: triburi, nomazi, țigani, cu sau fără statut de proveniență, să fie reglementați cu o reprezentare - "unică" - și îngrădiți prin lege unei proliferări haotice.

Exemplu: Tigani, Găgăuzi, Tătari și alții asemenea.

Acest unic reprezentant nu poate avea calitate de vot deliberativ, ci numai cuvânt consultativ în cadrul principiului drepturilor omului examinate mărginit umanitar.

Procedura - alta decât a acestei încadrări - conduce la formarea unui parlament denaturat, neconcludent, care viciază voința și nevoile populației majoritare române; cum și țelul viitorimei, conservat de oricare popor de pe glob.

Insist că lipsa propunerii din finalul de mai sus dăunează nu numai României - ci Europei de mâine și în cadru mai larg alimentează șansa de degradare a populației globului.

Aceste precizări luate rasial, le consider denaturate de sens, în fața realității potrivit căreia traiul celor în cauză este parazitar de secole și fără contribuție la patrimoniul progresului uman pe mapamond.

Cu excepția celor ce nu cunosc realitatea, implicit neautorizați la cuvânt.

A plecat şi Ernest Bernea...

—Valeriu C. NEŞTIAN—

Primăvara lui 1953 Canal, lagărul "Peninsula", detaşamentul de muncă 4. Ceas de vecernie într'o zi caldă şi uscată. Momente de răgaz. In baracă, intra-ieşea unul, altul, dintre confraţii dela brigăzile vecine. Ne deveniseră familiare imaginile unor lăgărişti ce veneau din când în când, pentru un aşteptat schimb de cuvinte, de impresii şi păreri, de speranţe. Cu figuri livide, posomorîte şi aspre, însă neîncovoiate. Unul dintre aceştia, prieten mai vechi, mă trage conspirativ deoparte şi-mi şopteşte cu vie emoţie:

- Vrei să-l vezi pe Ernest Bernea?

- Unde, cum? am tresărit ca dintr'un somn uşor.

- Hai! Si mă trage afară.

- Chiar, e aici şi el?! avui timp să îngân, până a nu mă avertiza bunul meu camarad cu un autoritar: sst!

Si plecăm, în mers agale, degajaţi, printre nişte bărăci mohorite, înghesuite una în alta. Nu înainte de a mi se mai pune întrebarea, prisoselnică, aşa ca să fie rostită:

- Ai auzit de dânsul?

Cum să nu fi auzit?!? Il citisem chiar, clandestin şi parţial. Stăruiau deseori în memorie fragmente scurte din articole publicate în "Gândirea", "Vremea", "Universul Literar" şi mici pasaje din câteva lucrări ale lui: "Indemn la simplitate", "Tineretul şi politica", "Moldova tristă". Apreciasem, cu mintea-mi adolescentină de-atunci, frumuseţea expunerii şi sobrietatea demonstraţiei. Ii ştiam activitatea antebelică naţionalist-creştină şi bănuiam că nu se poate găsi decât în dosul gratiilor. Mai ales că, în anii de recluziune, aflasem şi despre exemplaritatea caracterului său moral-spiritual.

Aceste fulguraţii îmi trecură prin minte în cele 3-4 minute cât a durat deplasarea semisecretă la detaşamantul nr. 9, al "celebrului" Neagu. Am intrat dezinvolţi înăuntru. Incăperea, lunguiaţă şi scundă, luminată bine şi mobilată cu priciuri suprapuse, era tixită de deţinuţi; care culcaţi, care în picioare, care trebăluind pe ici pe colo câte ceva. Ne-am oprit mai către uşă, spre a sonda terenul. Si, după o uitătură iscoditoare, amicul îmi dă un ghiont discret:

- Uite-l!

Lăsându-mă furat pentru o clipă de poveste, mi-am amintit cum un pictor, încântat de cartea unui poet la modă, a dorit să-l vadă în carne şi oase. Fiindu-i adus la o oră de seară de către un prieten, pictorul, aşezat la şevalet, privindu-l profesionist, cu ochi micşorat şi sever, nemulţumit de înfăţişarea scriitorului, s'a adresat însoţitorului: "Adu altu'. Asta nu-i ăla pe care l-am citit eu".

Nu întotdeauna conţinutul rimează cu forma. Ar trebui să facem recurs la Geneză întru asamblarea sufletului potrivit într'un corp potrivit. Dar cum dialogul nostru cu Arhitectul lumii e întrerupt, nu ne rămâne decât să degustăm realitatea natur.

Ernest Bernea era un caz fericit. Vreau să spun că în locul său nu doreai pe un altul. Aşa mi l-am închipuit, cu alura sa impunătoare, cu luminile înalte ale ochilor răzbătând parcă dincolo de învelişul efemer al lucrurilor, înseninând calea acelor naufragiaţi în propria lor existenţă, din pricina furtunilor interioare sau sociale - aşa şi era: puţin încărunţit, cu o privire energică şi fruntea ridicată în sus, chip uscat şi demn. Discuta reţinut, în picioare, dar neşovăitor, ajutat şi de o gesticulaţie calm cenzurată, cu un coleg de puşcărie. Ne-a atins un moment şi pe noi cu aripa ochilor săi scrutători, fugarnici.

L-am văzut o singură dată...Fără a avea şi şansa, privilegiul, de a sta de vorbă cu el. Insă odată dorinţa stimulată, în închisoare, apoi afară, am căutat prilejuri nimerite de a-i cunoaşte mai îndeaproape viaţa, activitatea, opera, ţinută decenii de-a rândul sub oprelişti şi un straşnic obroc (el s'a eliberat, cu sănătatea şubrezită, după aproape 13 ani de detenţie, cu decretul 411 / 1964). Si nu mi-a fost imposibil a mă edifica. Mulţi din închisori îl ştiau bine şi-l preţuiau sincer. Iar mai târziu, dincoace, ba la Biblioteca centrală universitară din Iaşi, ba la cea a Academiei, am reuşit, totuşi, să scot dela "Fondul secret" publicaţii de-ale autorului: "Timpul la ţăranul român", spre a le reciti şi fişa.

I-am descoperit astfel semnătura, de pildă, şi în "Rânduiala" - pe care a condus-o o bucată de vreme - şi în "Viaţa Românească", şi în "Cuvântul", şi în "Revista Fundaţiilor Regale", şi în "Familia", şi în... Dar unde nu găsim articole de dârză atitudine, studii, eseuri (doar în cele gazete procomuniste nu!) ale lui?

Am lecturat, de-a lungul deceniilor, crâmpeie din operă. Surprinzător de originale şi interesante, sintezele istorice din "Cartea Căpitanilor". Inedite - studiile psihosociologice (ultimul, "Cadre ale gândirii populare româneşti", 1985). Incitante, cu un net caracter formativ, notele filosofice ("Indemn la simplitate"). Creaţia literară (poezii, proză) de factură tradiţionalistă, relevantă sub raportul virtuţilor estetice şi al mesajului ideatic. Intr'un cuvânt, o operă rotundă, egală cu ea însăşi, de o indiscutabilă perenitate, în majoritatea ei. Idei rodnice şi percutante. Si de actualitate.

Iată, bunăoară, ce scrie despre omul superior (Vaslui, 1939): "Adevărata superioritate, aceea a valorilor morale, e cu totul ignorată astăzi. Dacă se mai află printre noi vreun om superior în acest înţeles, îl privim cu milă, ca pe o fiinţă sărmană, ca pe un naufragiat pe marea zbuciumată a vieţii(...)

Superioritatea înseamnă depăşire, înseamnă a avea însuşiri de conţinut. Ceva e superior când a trecut în cuprins altceva, este superior când are însuşiri creatoare, când este deasupra în înţeles moral, nu social sau intelectual.

A fi superior cuiva înseamnă a-l întrece în dragoste, în libertate, în înţelegere, ca act moral complex, în putere de jertfă, adică în bogăţie spirituală."

Sau, dintr'o lucrare asupra unui stil nou de viaţă românească, se desprind notele ce ar constitui personalitatea artistică a omului contemporan: "Sentimentul metafizic şi sentimentul social; tendinţa spre esenţial; umanismul înţelegător; sentimentul naturii".

In fine, ca un "testament spiritual" (multe, extraordinar de multe scrieri i-au rămas în manuscris!): "Am voit mai mult şi am reuşit mai puţin(...). Sperăm că generaţiile ce vor urma, dacă nu vor găsi aici un lucru bine făcut, vor găsi poate un îndemn".

Intr'un ferpar al Uniunii Scriitorilor (înserat în "România liberă") suntem încunoştinţaţi că la 14 Noembrie 1990, scriitorul Ernest Bernea, la vârsta patriarhală de 85 de ani, a trecut "în ceata drepţilor, în loc de verdeaţă şi de odihnă, unde nu este nici durere, nici întristare"...

S'a dus, aşadar, şi Ernest Bernea! Ca mulţi alţii. Da, însă într'un virtual "ordin de zi", dat pe întreaga cultură care trebue să înregistreze faptele de creaţie autentică săvârşite pe "frontul" luptei pentru biruinţa spiritualităţii româneşti, apelul nominal va înscrie pentru totdeauna şi un nume pecetluit prin propria vrednicie sacrificială:

- Ernest Bernea,

- Prezent!

Fiindcă armata cărturărească are şi ea eroii şi mucenicii săi.

Ne scriu studenţii

RELIGIA, ATEISMUL COMUNIST ŞI TINERETUL ROMÂN

—Radu Mihai-CHESAR—

Biserici închise sau demolate, preoţi "dispăruţi" şi exterminaţi, aşa a început totul.

Tineretul de azi din România s'a născut după ce lupta de anihilare a puterii şi influenţei bisericii asupra Românilor dispăruse. Ateii comunişti înlocuiseră până şi esenţa predicilor religioase. In loc de proteste împotriva anticriştilor, preoţi securişti sau colaboraţionişti îi ridicau în slăvi pe aceştia.

In aceste condiţii, îndepărtarea de biserică era firească. Tineretul mai ales nu mai găsea rostul pelerinajelor la biserică. De asemenea cum ar fi putut ei să se confeseze unui preot ce era 80% potenţial informator al M.A.I.?

Sub influenţa modernistă a secolului XX ei au abandonat şi obiceiul posturilor.

Deci, pentru un observator de afară, tineretul putea fi considerat ateu. Doar marile sărbători şi căsătoria religioasă mai erau respectate datorită frumuseţii ritualului şi de asemenea doar sărbătorile de nume deoarece erau pretext de petrecere. Bisericile erau în ruină şi în general doar femei în vârstă mai puneau lumânări. Comuniştii învinseseră?

Nu!

Tineretul refuzase doar forma. Socotise că slujitorii Domnului se vânduseră şi că biserica nu mai era casa sfântă ci din contra, o prelungire a politicii anticriste.

Având o gândire a secolului XX, tineretul nu mai găsea rostul unor ritualuri şi le păstrase doar pe cele ce într'adevăr înălţau sufletul prin frumuseţe, căci purificarea prin frumuseţea unui lucru (sau unei acţiuni) este calea către El.

Tineretul optase pentru fond. Dumnezeu nu mai era neapărat ortodox. El însă devenea pentru ei totul.

Credinţa nu se dovedeşte prin respectarea unei forme rigide; credinţa se vede atunci când gândul este la EL şi fapta pentru EL.

In Decembrie, tineri ce nu erau neapărat protestanţi şi care nu mergeau neapărat Duminica la biserică au luat apărarea pastorului Tokes. Ei au sancţionat RAUL anticristic şi şi-au pus piepturile goale în slujba BINELUI dumnezeiesc şi universal. In acele momente, când asemeni cruciadei copiilor din evul mediu, încercau imposibilul, ei au fost infinit mai aproape de EL decât toţi cei care se străduiesc timp de o viaţă întreagă să respecte forma unei religii şi atât. Cu gândul doar spre EL ei cântau fiind oricând gata să se prezinte la Judecata Sfântă. Ei au fost cei ce au făcut primele cruci, ei nu şi-au uitat prietenii necunoscuţi, fraţi întru credinţă, şi au marcat locurile, de unde sufletele acestora s'au ridicat, prin cruci de flori. De atunci, la orice demonstraţie ei nu uită să spună "Tatăl nostru" în amintirea acelor zile. Ei îşi fac atunci cruce şi sunt iar mai aproape de EL, decât mulţi alţii care îşi fac cruce la biserică dar care nu sunt cu ei, acolo; şi asta chiar dacă pentru cineva de afară ce nu i-ar vedea atunci, ar părea niște simpli atei.

Represiunea comunistă şi modernismul secolului XX nu au făcut decât să decojească esenţa credinţei pure de nenecesare forme. Protestanţi, ortodocşi, catolici, tinerii de azi sunt mai mult ca niciodată creştini. Creştini, musulmani, ebraici, tinerii de azi sunt mai mult ca niciodată puri. Iar dacă puritatea va învinge, RAUL comunist sau totalitar va fi stârpit.

Doamne ajută!

1989-1990-ROMÂNIA

-TINEREŢE-JERTFĂ-IZBÂNDĂ-

Inchinare tineretului ţării mele, ce s'a jertfit, înfruntând "Antichristul"... în crezul nemuritorilor noştri strămoşi "DACI", şi'n spiritul profetic al "DOINEI" eminesciene... Pe mormintele voastre, cad, lacrimi de sânge. Neamul îndoliat, vă plânge! Vă plânge...

IN MEMORIAM

Vouă, vă'nchin, aceste rânduri...
Tineret, eroic, al ţării mele...
căzut în valuri, mitraliat...
masacrat, sfârtecat...
de tancuri, şenile...
pe'ntreg cuprinsul ţării...
de bestiile "securiste"...
fără PATRIE, Dumnezeu...
Când...
Pentru ţăranul robit...
Pentru neam, cruce, altare...
Sângele nevinovat, vărsat...
înălţatu-s'a până la cer...
prăbuşind diabolica
cortină de fier?!

Vouă, vă'nchin, aceste rânduri...
Tineret, eroic, al ţării mele...
ce prin jertfa voastră...
aţi "izbândit"... "despicând
istoria în două"...
Pentru o Românie nouă...
Pentru România eternă...
pentru LIBERTATEA sfântă -
prin care Atotputernicul
Dumnezeu, cuvântă...
izbucnit-aţi, vulcan, de mânie...
cutremurând, întreaga
omenire...

întreaga Românie...
prin "spiritul de jertfă e esenţialul"...
spulberat-aţi întunericul...
crud -
de sânge cristic...
ud -
al blestematelor, închisori...
Jilave...
unde căzură, miile de fraţi...
de ani de zile întemniţaţi...
de cioclii fără Dumnezeu...
asasinii neamului meu!!!

Acesta, a fost, Crăciunul nostru...
DARUL cel mai scump...
dat ţării mele.
In loc de colinde, veselie...
V'aţi sacrificat pentru o
Visată Românie!!!

Crăciun de doliu...
Crăciun de sânge...
Lacrimi de sânge...
Fulgi de sânge...
Tara'ndoliată...
Vă plânge!... Vă plânge!...

Alexandru SILISTREANU

LITERATURĂ ŞI ISTORIE

DESPRE HORIA STAMATU

-IN MEMORIAM-

Titus BĂRBULESCU

Horia STAMATU mi-a fost profesor, timp de o lună, la liceul Cantemir - Vodă din Bucureşti, prin anii 1936-1937. Suplinitor al profesorului titular de psihologie, blândul şi bunul Ion Nisipeanu: poet, eseist, filosof în timpul liber... A intrat în clasă un tânăr înalt, blond, cu părul răvăşit, cu paşi repezi. A ajuns îndată la catedra peste care a pus catalogul mare, cartonat ca o carte bisericească, deasupra lui, manualul de psihologie de Ion Nisipeanu. S'a întors cu faţa către noi: o faţă luminoasă, ochi limpezi, parcă miraţi văzându-ne cum ne-am sculat în picioare, unul după altul, surprinşi că nu-l vedeam pe ''moşu Nisipeanu''... Acesta intra, de obicei, legănat şi miop, dând din cap în chip de răspuns la salutul nostru, urcând încet pe estradă, aşezându-se pe fotoliul cu pernă, ştergându-şi ochelarii...

Noul profesor, tânărul suplinitor, nu s'a suit pe estradă. A rămas în picioare, un lungilă simpatic, oarecum căutându-se dimensional în costumul lui elegant, cam răsfirat peste corpul subţire. S'a uitat intens la noi, cu cotul sprijinit pe catedră. Tăcea, în timp ce noi ne aşezam, unul după altul în bănci. Apoi a luat manualul în mână, cam boţit, se vedea că fusese răsfoit. S'a prezentat: Stamatopol... Horia Stamatu! Aa! Unii dintre noi îl cunoşteam din citite, sau auzite. Stiam că fusese laureat al Fundaţiilor Regale, cu placheta de poeme: Memnon. Din nou tăcere. Din nou, începu să ne întrebe de una, de alta, la ce lecţie ne aflam. Din manualul pe care îl deschisese, citea tabla de materii. Cestorul clasei (eram cu rândul cestori ai clasei pe câte o săptămână, numiţi de dirigintele clasei, care era, de altfel, ''moş Nisipeanu'') i-a răspuns: Trebue să faceţi apelul, domnule profesor. Notaţi absenţii. Astăzi era prevăzută ora de ascultare... Erau nişte absenţi. Unul, prezent! Ascuns după paltoanele din fundul clasei, invizibil, mut. Profesorul s'a făcut că nu-l vede...

A început clasa. Vom face, aşadar, o oră de revizuire. Nu vă ascult. Vom discuta liber, să ne cunoaştem mai bine. Ce-ar fi să învăţăm împreună cum este construită psihologia umană... care sunt categoriile ei scolastice, hm! adică şcolare. Dela Greci ne vin, dela Aristotel. Iar, mai aproape de noi, Nietzsche le-a dramatizat. Wagner le-a cântat cu fanfare şi trompete de aramă... Bergson le-a intuit cu frăgezimea sensibilităţii lui, imediată, adică ţâşnitoare în conştiinţa umană, alcătuită global din inteligenţă, din voinţă, din suflu de viaţă sensorială... In ce ne priveşte,noi tot ca el, firea noastră românească respiră întâi sensibilitatea ei de artist în situaţie de precaritate a luptei pentru existenţa spirituală... De cunoaştere prin iubire a celuilalt, fie el, sau ea, floare, sau buruiană otrăvitoare: ''Atât de fragedă te-asemeni cu floarea albă de cireş''...

Dela el mi-a rămas, dela prima lecţie a profesorului-suplinitor Horia Stamatu, bine întipărită în memorie, împărţirea tripartită, scolastică, a categoriilor psihologiei ca ştiinţă umană: inteligenţa, sensibilitatea, voinţa. Le-a romanţat în expunere, le numea ''puteri'': sunt puterile virtuale ale spiritului, încarnate în om. Menite să se dezvolte şi afirme în viaţă, să se exprime în actul creaţiei; sunt puterea cerebrală, sau speculativă, puterea sensibilă, inima, adică suflul vital, puterea volitivă, voinţa de a se mişca în lume şi în relaţiile sociale, adică în situaţie de viaţă activă, sau contemplativă uneori... Când una dintre puteri, sau chiar toate trei sunt în luptă una cu alta, ce se întâmplă atunci?... Se întâmplă s'o iei razna în viaţă, după cum îţi este destinul personal. Adică bine, pentru actul creaţiei, dar dincolo de bine şi de rău, te-ai rupt din morala comună şi din trăirea conformistă pe care aceasta o preconizează. Uite, Nietzsche, de pildă. Inteligenţa scăpărătoare.Sensibilitatea, hiperfragilă, lunară, de artist. Voinţa? Să facă el, omul, ce a făcut Dumnezeu pentru el, căci pentru Nietzsche, Dumnezeu a murit!... Omul, creatura înzestrată din naştere cu puterea de a gândi imaginativ şi iconoclast, nu se poate mulţumi să trăiască în cadrul legilor naturii care sunt făcute pentru necuvântătoare şi necugetătoare. Omul este o fărâmă de eternitate. Aceasta i-a fost sădită din naştere odată cu voinţa de a se afirma în petrecerea vieţii, peste gloata supusă legilor conforme cu fatalitatea morţii. Din podoabă a creaţiunii, a devenit o ruşine supusă necesităţii vitale: o contingenţă, o aparenţă fugitivă, fantomatică, a esenţei divine şi perene, ar fi spus Aristotel... Omul - indiferent de etnia sau de sângele părinţilor din care provine - este ''un ales al creaţiunii'', plasat în peisagiul spiritual în sânul căruia a deschis ochii şi vibrat intelectual, afectiv, a participat cu vorba şi fapta la aventura lui terestră, este menit s'o ''sublimeze'', sporindu-i fărâma de eternitate. Cum? Purificându-se prin artă - care înseamnă facere, meşteşugul de a răpi puterea stranie care din durere şi plăcere vine, pentru a o metamorfoza în operă nepieritoare. Desigur, nu gloata unanimă şi anonimă este capabilă de a acţiona şi a se comporta în sensul unui ''catharsis'' sublim, în situaţie de a conjura destinul tragic care o paşte, fatal! (H. Stamatu ne comenta liber: Naşterea Tragediei...) ''Omul ales'' este eroul tragic, Oedip, de pildă, în situaţie de ''teamă'' pentru a fi călcat legea morală şi de ''milă'' pentru semenii lui, supuşi virtuţii şi teroarei de a fi condamnaţi să trăiască printre necuvântătoare, în turmă...

Cineva din clasă, l-a întrebat: Dar, pentru Dumneavoastră, domnule profesor, credeţi că ''Dumnezeu a murit''? A zâmbit: Nu. Nu poate muri eternitatea, ceea ce ar fi un non-sens. El, Creatorul a sădit în om revolta în contra necesităţii istoriei; în acelaşi timp, rostul lui în lume de a se depăşi spiritual, petrecându-şi timpul lui limitat în stare de ''specie a eternităţii''; când senin, ''apolinic'', stăpânindu-şi forţele stranii venite din cer, cu scopul de a le cunoaşte prin suferinţă umană, când ''dionisiac'', adică smintit, cheltuitor de viaţă, cu acelaşi scop. Rezultatul? Un surplus de afectivitate, un surplus de voinţă de putere, un pas în actul cunoaşterii abisale - ar zice Blaga - toate sunt metamorfoză ale spiritului. Toate vin dela Dumnezeu. Nietzsche a valorizat-o pe un plan estetic. Pe planul uman, social, politic s'a luptat cu morile de vânt!.. L-am recunoscut pe Horia Stamatu la Paris, îndată ce s'a instalat pacea în Europa occidentală, efectiv, instituită de aliaţi. Dincolo, în Europa robită domnea ''pacea sovietică''. Ne întâlneam pe Rue Serpente, într'o sală închiriată din generozitatea prinţului Nicolae (la urmă era plătită din vânzarea bijuteriilor prinţesei Ioana, soţia lui, la fel de generoasă pentru cauza culturii româneşti în pribegie). Numeroşi exilaţi, săraci ca Ion Creangă şi Eminescu în bojdeuca de pe dealul Ticăului din Iaşi, ne adunam la poalele colinei Sfânta Genoveva, într'un Centru Român de Cercetări, întreţinut material de prinţul Nicolae şi el sărăcit de un exil mai vechi), animat de Paul Costin Deleanu, Octavian Vuia, Horia Stamatu, Nicu Caranica, sculptorul Puiu Anastase... Au participat la începuturile lui şi Mircea Eliade, N. Herescu, E. Cioran, V. Horia, Eugen Ionescu... Cu vremea, unii s'au risipit, alţii veneau proaspăt din ţară, mai tineri ''învinşi în războaie; alţii din ţările învecinate cu Franţa, refugiaţi mai vechi. Toţi săraci, puneau mâna la treabă, dezinteresat - nici unul nu era celebru, sau celebrat atunci! Secretarul de şedinţă şi lucrări era Octavian Buhociu, harnicul folclorist (mai târziu va trece un doctorat în Stiinţe umane, la Sorbona). Nota tot, se exprima bolovănos, scria cuviincios şi cu miez.

Se ţineau conferinţe, expoziţii de artă, colocvii universitare. Se primeau cu simpatie, noii veniţi, intelectuali, artişti români în trecere prin Paris. Ce minunat îl comenta pe Dante - pe text - profesorul Nicu Caranica, venit din Italia, de atunci stabilit la Paris. Citea admirabil poezie clasică italiană, franceză, românească. Uneori, din opera personală, câte un poem amplu, în vers lung, melodios ritmat pe sunete şi cuvinte româneşti, ordonate parcă profund-muzical ''contrapuncte'' repetitiv, ca după o partitură de Bach... Veneau şi participau la discuţii savantul şi zglobiul lingvist A. Juilland, ciracul acestuia Lache Morcovescu, ''Hermeneuţi'' ca S. Cerbu, R. Leibovici, care îl însoţeau pe Mircea Eliade. Tineri atunci - scriitori, jurnalişti ca Th. Cazaban, V. Ierunca; filosofi ''în iarbă'', ca C. Amăriuţei. In trecere prin Paris, poetul V. Posteucă, care se cam supăra din când în când de ''atâta filosofie '': Filosofia adevărată este ''să înveţi a muri!'' Nu ştiu cine-a spus-o !.. (A spus-o Montaigne).

Horia Stamatu nu se schimbase mult, vreme de aproximativ 10 ani de când mi-a fost, timp de o lună, profesor de psihologie la liceul Cantemir Vodă. Fizic, mai împlinit în costumul încrucişat care nu se mai răsfira peste silueta lungă , umerii erau acum drepţi sub stofa tăiată cu grijă, pe măsură, cravata înnodată perfect, gulerul strict. Uneori, venea la ''Centrul'' de pe Rue Serpente îmbrăcat în bluzon-sport, înalt, alură zveltă, şuviţe de păr rebele, mai puţin rebele ca înainte. Aceiaşi ochi limpezi, atenţi, ascultând interlocutorul. Vorbind la rândul lui, devenea mobil, ochii îi străluceau, clipeau periodic lansând scântei - când maliţioase, când amare - pe măsură ce fraza se închega în perioade lungi, simetrice, presărată pe alocuri de incidente: butade vesele uneori, amare alteori, cu referinţe exact citate din autorii şi cărţile lui ''de căpătâi'', vechi, noi, contemporane cu ''fenomenul cultural'' în creştere atunci în Europa, Franţa, Germania, Italia, Spania.

România era un punct de întrebare, o disperare surdo-mută, şoptită cu gura închisă, la urechea nereceptivă a omului ''occidental'' el fiind eliberat de ''teroarea fascistă''. Sunau insolit - în faţa publicului amestecat în ce priveşte opţiunea lui pentru libertatea de conştiinţă şi a spiritului în sânul unei ''patrii cu cultura ei proprie'' în cadrul Europei fără frontiere, nici paşaport, sau opţiunea pentru o Europă internaţională, buimăcită de mesajul vânturat de noua societate anti-burgheză, ''egalitară'' şi de justiţie între popoare diverse, anti-rasistă(!) creată exemplar(!) în Uniunea şi spaţiul european sovietic... Sunau insolit şi chiar agresiv pentru buimacii din sală cuvintele lui Horia Stamatu. De altminteri era o petrecere să-l asculţi citând, comentând în actualitate, pe Papini, pe Unamuno, pe Spengler din ''Declinul Occidentului '' pe Nae Ionescu, savuros, pe care-l frecventase de aproape la Cuvântul, la facultate, în ''curgerea fenomenului cultural şi politic românesc'' din perioada de aur a literilor româneşti. A ''Naşterii Tragediei'' Românilor, între anii 1934-1940...

In Franţa era pe atunci de actualitate problematica ''omului revoltat'', în acelaşi timp polemica acerbă de idei dintre Sartre şi Camus (acesta ultim era autorul ''Omului revoltat'') H. Stamatu se simţea aproape de Camus. Păcat totuşi zicea el - că este insuficient informat. Lecturile lui sunt răvăşite, dar nu ca ale lui Eminescu care le-a contopit cu geniul lui de Tară şi Domn al Limbii româneşti, într'o mitologie românească. Nu-l cunoaşte pe Eminescu, în original. Nici pe Urmuz, de-altfel...

Ar înţelege atunci că ''revolta omului'' naşte ''nunc et hic'', din pământul, stânca unde te-ai născut, pe care zeii ţi le-au dat să faci operă umană din ele, nu stricăciune şi ură. Sysiphe urcă greu un bolovan care cade. Il urcă din nou, zeii l-au condamnat, tovarăşii lui dorm la umbră, îi dispreţuiesc efortul van, gratuit. Zeii şi slugile lor l-au condamnat pe Sysiphe culpabil de rasism...Il interesa tot ce se petrece în jurul lui, chiar şi ''omul urît la suflet'' care din urîtul existenţei făcea umbră- frumosului. Este urîtul un ''faire-valoir'' al artelor frumoase, universal umane...

Mai târziu, în cursul anilor l-am întâlnit din nou la Paris, la cenaclul ţinut de L. Mămăligă. Construise între timp o prodigioasă operă: proză, poezie, eseu, filosofie politică, a culturii - poezia lui Horia Stamatu este o nesfârşită nocturnă, fantastică peregrinare în noaptea clară cu stele. Este Eminescu contemporanul exilului românesc. S'a stins acum un an şi mai bine în Germania unde a poposit. Apolinic, senin:... ''Nu ştiu cum vine clipa morţii / Dar poate este chiar sărutul / pe care-l jinduim cu toţii / când nu mai îndurăm urîtul''.

Rămâne opera nepieritoare. E de sperat că va fi adunată cu grijă - opera tipărită ca şi manuscrisele pe care cei care au fost aproape de el, e de sperat nu desperat! că le-au putut conserva. Va fi în întregime tipărită şi restituită Tării, Limbii româneşti, Cerului cu stele ''ce luminează încă'' din care s'a împlinit jindul de frumuseţe al marelui nostru contemporan Horia Stamatu.

JOC PENTRU OAMENI

Prin zori, prin asfinţit,
mă jucam în infinit.

Imi râdea un bob de soare:
-Asta-i infinitul mare!
Gângurea un măr peltic:
-Uite, infinitul mic!
Sughiţa un pui de soartă:
-Infinitul e la poartă!

Cad nedumeriri în gând:
-Până unde?
-Până când?

Să mă culc - să văd, să ştiu...
Este vremea. E târziu...

Florica BAŢU

Doctorul Andrei Pandrea la Centrul de Cercetări Antropologice al Academiei Române din Bucureşti

—— Ion OPRESCU ——

Miercuri 10 Octombrie 1990, începând cu ora 9 a.m. colocviul ştiinţific săptămânal al Centrului de Cercetări Antropologice a fost dedicat în exclusivitate întâlnirii cu un strălucit reprezentant al ştiinţei şi culturii româneşti, Dr. Andrei Marcu Pandrea, stabilit în străinătate de aproape două decenii şi aflat într'o vizită în capitala României.

Personalitatea Dr. Marcu Pandrea a fost bogat şi cald prezentată în faţa asistenţei, formată atât din cercetători bucureşteni cât şi din ieşeni şi clujeni, dela diverse unităţi de cercetare ştiinţifică, de către Directorul Centrului de Cercetări Antropologice, prof. dr. doc. Victor Săhleanu.

Expunerea sa densă şi cuprinzătoare a dus la alcătuirea unui portret impresionant, al unui om "complet şi adevărat" care de timpuriu a fost o victimă a regimului suferind mai întâi eliminări din şcoală, apoi din universitate, odată cu anchete, brutalizări, schingiuiri. Andrei Marcu Pandrea nu a fost nici pionier, nici utecist, nici membru de partid. Genealogia sa strălucită sintetizează în el multe provincii româneşti Oltenia, Moldova, Banatul la care se adaugă prin "factorii de mediu" Bucureştiul, Tara Loviştei, chiar Bucovina (Stupca). Tatăl a fost Petre Marcu Balş cu pseudonimul Petre Pandrea cu studii la Bucureşti, Berlin, Leipzig, Heidelberg, Paris, Roma, Londra, avocat, ziarist, sociolog, jurist, eseist, scriitor, Are 14 cărţi antume. Nu lipsit de importanţă este şi "amănuntul" că era un veritabil poliglot, cunoscând 13 limbi. Mama, profesoară de limba franceză cu studiile la Bruxelles şi Paris, este fiica lui D.D.Pătrăşcanu, care a fost scriitor, istoric, deputat şi provenea dintr'o familie de boieri moldoveni în care au existat cronicari, intelectuali cu doctorate; un străunchi Stoika a fost primul traducător în româneşte al lui Shakespeare, altul a fost Rectorul Academiei Mihăilene, înnobilaţi în Imperiul Austriac. Fratele mamei a fost Lucreţiu Pătrăşcanu, cu doctorate la Berlin şi Leipzig, ucis în închisoare în 1954.

Dar cine este Andrei Marcu însuşi? Enumerarea ipostazelor a început cu aceea de drumeţ de munte, alpinist şi ghid care dela vârsta de 8 ani, a început să parcurgă pe jos culmile şi văile Carpaţilor. La un moment dat a fost şi cioban şi muncitor forestier. A fost studiosul care pentru a accede în învăţământul superior atunci când acest lucru se făcea pe bază de dosar, trebuind să-şi schimbe statutul social pentru a studia, s'a angajat întâi ca muncitor într'o fabrică şi a învăţat sudura autogenă. A dat examen de admitere în 1954 la trei facultăţi: biologie, medicină, agronomie şi a reuşit la toate trei! Optează pentru medicină. In 1961 devine medicul de ţară care timp de 14 ani în Tara Loviştei va aduna date şi va studia 34 de sate. Va fi şi scriitorul care va publica printre altele volumele "Hoinar prin Bucegi" şi "Medic la Boişoara", devenind în 1971 membru al Uniunii Scriitorilor.

Făcând o paranteză prof. Săhleanu arată că volumul "Medic la Boişoara" a fost remarcat în termeni elogioşi de către un alt mare Român dela Paris, dramaturgul şi Academicianul Eugen Ionescu, care în prefaţa ediţiei în limba franceză propusă să apară la editura Robert Laffont scrie: "Medic la Boişoara" e un document şi o carte excepţională...etc." - Mai târziu la Paris Dr. Pandrea va continua să profeseze ca medic de spital în specialitatea medicină generală şi să se instruiască mai departe prin studii speciale în psihiatrie. Mai înainte însă, în ţară fiind încă, este redactor la Editura Medicală, calitate în care redactează şi se îngrijeşte de apariţia a 24 de volume.

Andrei Marcu Pandrea este şi antropologul multidisciplinar îmbrăţişând atât antropologia biologică cât şi cea culturală. Intre 1969 - 1973 este colaborator extern la Centrul de Cercetări Antropologice. Insoţeşte pe teren echipele de cercetători în special, în zona Bran şi participă cu entuziasm la lucrările de teren.

Andrei Marcu Pandrea este studiosul care obţine un doctorat în etnologie la Sorbona în 1982 cu o teză despre terminologia rudeniei în Tara Loviştei.

Este şi ctitorul de biserici (Sf. Nicolae din Gâujani) şi nu în cele din urmă Românul în exil, care devine datorită meritelor sale membru al Academiei Româno-Americane, secretar general-adjunct şi trezorier al Centrului Român de Cercetări dela Paris şi care a desfăşurat şi continuă să desfăşoare o intensă activitate publicistică.

In sfârşit, Andrei Marcu Pandrea mai este şi cazul clinic, care a înfruntat şi a învins o hemoragie cerebrală cu moarte clinică (suferită în anul 1987). Recuperarea sa psihosomatică este un adevărat miracol care nu ar fi fost posibil, cu toată îngrijirea medicală, din Clinica de neurologie dela Erlangen, fără efortul şi voinţa subiectului.

Nu putem să menţionăm tot ce s'a spus despre Andrei Marcu Pandrea, dar nu putem să omitem colaborarea dintre Dr. Ion Claudian şi Andrei Marcu Pandrea. Referindu-se la acesta din urmă în raporturile sale cu cei din jur, conaţionali sau orice alt om Român sau străin, Dr. Claudian defineşte "omenia Românului" pe care i-o atribuie lui Andrei Marcu Pandrea şi pe care el însuşi a profesat-o de-a lungul întregii vieţi. In încheierea expunerii prof. Săhleanu a spus: "Mi-a părut extrem de bine când l-am întâlnit recent la Paris, că am putut să-l recuperăm pentru antropologia românească, pentrucă Andrei Marcu Pandrea echivalează prin ceea ce ştie, ceea ce a făcut şi ceea ce face cu un întreg Centru de Cercetări Antropologice". După ce Andrei Marcu Pandrea a mulţumit pentru prezentarea făcută arătând cu humor că este surprins să audă atâtea lucruri bune despre sine, el a completat unele aspecte din expunerea prof. Săhleanu. Au urmat întrebări şi răspunsuri, comentarii, intervenţii şi precizări.

Temele de discuţie s'au referit la Lucian Blaga, ca ultimul mare filosof, european, dorinţa de reimplantare a lui C. Noica în cultura franceză, previziunea în ştiinţă şi posibilitatea antropologiei de a prevedea mişcări sociale şi politice. Situaţia unor ştiinţe în Franţa, probleme ale studiului mentalităţii ca modalitate ştiinţifică de a explica, înţelege şi pătrunde mecanismele unor comportamente, reacţii, răsturnări de situaţii atât pe plan individual cât şi social (la Centrul de Cercetări Antropologice V. Săhleanu şi I. Oprescu strâng materiale privind mentalitatea la Români în toată diversitatea ei pozitivă sau negativă). S'a subliniat importanţa bilingvismului în modelarea mentalităţii după ce s'a scos în evidenţă modul în care cultura franceză tutelează şi contaminează, în timp ce cea germană fecundează şi eliberează spiritul. Dr. Pandrea a vorbit despre cercetările de teren făcute în Franţa, despre teza de doctorant care porneşte dela o colecţie de 800 de termeni de rudenie.

Primit cu mare căldură şi dragoste în primul rând de vechii colegi şi prieteni cercetători seniori din antropologie, dar şi de toţi ceilalţi care-l cunoşteau doar din unele lucrări publicate sau din auzite şi erau dornici să-l întâlnească personal, colocviul s'a desfăşurat într'o atmosferă destinsă, vie, din care nu a lipsit o continuă undă emoţională. Durata obişnuită unei astfel de activităţi a fost cu mult depăşită.

Un numeros grup de cercetători din antropologie au continuat să profite de bunăvoinţa oaspetelui de onoare chiar după încheierea oficială a şedinţei, să-i pună întrebări şi să-l asculte relatând împrejurări inedite cu care s'a confruntat, aspecte din viaţa personală, din experienţa existenţială şi multiprofesională pe care le-a armonizat din totdeauna. Sunt prea rare ocaziile unei astfel de întâlniri. Au impresionat încercările la care a fost supus Andrei Marcu Pandrea, înfruntările dar şi realizările, succesele numeroase, capacitatea de deschidere, curajul, optimismul, forţa spirituală şi încrederea dovedite de această personalitate de excepţie, calităţi probate în mod neobosit de-a lungul evoluţiei sale, (o adevărată cursă cu obstacole!) şi pe care le va dovedi desigur şi pe mai departe nu numai pentru propria şi meritata satisfacţie şi recompensare ci şi spre bucuria şi mândria prietenilor şi colegilor, a celor care-l cunosc, dar şi a tuturor Românilor.

LA MĂRŢIŞOR

—— Andrei PANDREA ——

Intr'o Sâmbătă bucureşteană, pe când - aidoma mie- umbrele serii abia reuşeau să evadeze din îmbrăţişarea fierbinte a soarelui copleşitor, mă grăbeam să ajung, căutând răcoarea, sub acoperişul lui Aurică. Acolo ne regăsirăm, în culmea bucuriei, trei vechi colegi de şcoală, prieteni din copilărie: Inginerul constructor Marian Moraru, Andrei Pandrea-recte Dr. Andrei Marcu - şi Aurelian Chivu, poet şi gazdă primitoare. Se mai aflau în oază înviorătoare, ca şi în jurul mesei îndestulate, şi Cati - Doamna sufletului şi Victor- fratele şi Iulia- mezina, comorile lui Aurică, cea din urmă încă elevă de liceu...Ciocnind pahare de vin rece, în hohotele de râs ale mulţumirii noastre, o auzirăm deodată pe Iulia:

- Ce-ar fi, tată, să mergem mâine la Mărţişor, la recitalul de poezie?

Mie îmi scăpă un porumbel cam grăbit din gură:

- Bine, Iulia, de acord...Dar numai dacă vrei să scrii tu un reportaj pentru "Cuvântul Românesc"... Că pentru tine ar fi botezul tiparului, iar eu ţi-aş fi naş! Zis şi făcut. In după amiaza Duminicii de 7 Octombrie 1990, plecarăm în patru către gura de rai a lui Tudor Arghezi, cu maşina Domnului Inginer: Marian, Aurică, Iulia şi cu mine. Peste câteva zile, eleva Iulia Chivu îmi întinse textul următor:

"O STEA ERA PE CERURI. ÎN CER ERA TÂRZIU"...

...Si am pornit, nerăbdători şi timizi, în căutarea colosului Arghezi, în anotimpul fascinant al poeziei... "Uliţă pitorească", "Baba Voica" păstrau aroma îndepărtată a unor vremuri legendare şi duceau către o portiţă scundă, de lemn. Intrarea în lumea lui: univers intim, cotidian, de un firesc covârşitor, cu stupi şi unelte de grădinărit, oază de linişte meditativă...

Aleea pietruită şi mărginită de tufe dese de liliac, proiectează magic siluetele pomilor-cireşi, pruni, caişi, persici ca într'un feeric joc, pe zidul casei. Umbra lor adăposteşte solemn un loc de veci îngemănat cu două inscripţii săpate în piatra lespezilor: Tudor Arghezi şi Paraschiva.

"Mărţişorul" lui creşte în jur, spaţiu unic şi vast, ca sufletul poetului. Aici timpul pare să măsoare eternitatea...

In această zi binecuvântată de toamnă-miracol, Poetul exista pretutindeni: în seva dătătoare de viaţă a pământului; în bogata revărsare a luminii; în albastrul necuprins şi ireal, însufleţit de păsări; în foşnetul imperceptibil al vegetaţiei luxuriante. Poezia vieţuieşte în mijlocul acestei naturi fermecate, refugiu de nespusă simplitate.

Ne-am îndreptat tiptil spre locul unde avea să se reîntrupeze geniul arghezian. Mitzura, fiica, o doamnă distinsă şi plină de graţie, ne este amfitrioană.

In acordurile chitarei venite parcă din depărtări necunoscute, actori consacraţi-Olga Delia Mateescu, Silviu Stănculescu-, şi personalităţi ale condeiului - Gheorghe Istrati, Mircea Sandru, Adi Cusi, Ion Murgeanu şi câţiva poeţi români din Basarabia legaţi fiecare sufleteşte şi prin Arghezi de spiritualitatea neamului - au reuşit să creeze fluidul limbajului poetic.

Impresionantă fu clipa când tata, poetul Aurelian Chivu, rosti cu glas de tunet, înspre cei prezenţi şi amuţiţi de surpriză, splendidul poem arghezian "Două stepe". Rostirea lui, neaşteptată, a dinamizat atmosfera - covârşită şi dominată mereu de uriaşul Arghezi, "regizorul" fără pereche al acestei sărbători a poeziei, prelungită către prag de seară.

Când mi-am ridicat privirea nostalgică: "O stea era pe ceruri. In cer era târziu"...

Iulia CHIVU

IULIA CHIVU LA MĂRŢIŞORUL LUI ARGHEZI 7 OCTOMBRIE 1990

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

TRISTEȚEA CERCULUI ANTROPIC

Inclinația lui Marcel Petrișor pentru Sophia nu este exprimată numai prin studierea ei (Facultatea de filosofie la Cluj), ori relația ei cu cuvântul (Facultatea de Filologie la București), ci prin modul de a căuta în toate lucrurile înconjurătoare o transparență a ei. Astfel, "Curente estetice contemporane" (1972), cum observa și Marian Popa în "Dicționar de literatură contemporană", cuprinde mai degrabă reflecții asupra ideilor moderne pe care le găsim în estetică, decât o analiză la obiect, trimiterile fiind făcute în treacăt. La fel, "Aventura orgoliului - La Rochefoucauld", apărută în 1973, și eseurile despre arta lui Grunewald.

"Căruța cu scânduri", roman apărut în 1990, ca și "Serile'n sat la Ocișor" (1971) și "Măreasa" (1975) sunt de fapt un pretext, o pildă, o exemplificare a unui adevăr spre care atenția cititorului este îndreptată, în mod subtil, de autor.

Dacă romancierul "de meserie" caută cu orice preț acțiunea fizică, Marcel Petrișor caută parabola lumii, sensurile pe care aceasta vrea să ni le comunice, iar prin cunoașterea noastră să se "plinească", idee exprimată și de Teilhard de Chardin.

Cartea lui Marcel Petrișor "Căruța cu scânduri" poate fi privită din mai multe perspective, una din ele fiind cea a tristeții cercului antropic. Lumea antică a Europei plasa omul într'un cerc perfect care era "fatum". Chiar zeii fuseseră "sortiți" să fie zei. Punctul suprem la care se putea înălța omul prin religie era determinismul, așa cum îl găsim în forma păgânismului antic cât și prin reînvierea lui în păgânismul modern al materialismului. In amândouă cazurile se poate ajunge la panteism și în amândouă cazurile se poate ajunge la sacrificiul uman al personalității și demnității liberului arbitru. Cercul lui "fatum" este o mișcare de... revoluție!

Sabin, personajul cărții lui Marcel Petrișor, e mai mult decât un Ivan Turbincă sau Daniel Webster. De bună voie a plecat în război și toată viața lui e o neliniște. Tot timpul e pe drum. Ce caută, sau pe cine caută? Undeva, în roman, găsim totuși o cheiță. Sabin e întrebat: "Nu pricep, contiuă feciorașul, de ce, dumneata care ai și ce mânca, și ce purta, și de toate cele, nu stai odată locului fără să mai faci nimic? Că taica, săracul, numai asta-și dorea." Sabin îi răspunde și destăinuirea aruncă lumină asupra întregului roman: "Mde, băiete! In lumea asta fiecare-i tras sau împins de ceva. Pe mine, de pildă, mă'mping amintirile iar de Totu trag noaptea și aurul. Ce să-i faci, dacă omul are slăbiciuni! E ca voi, cu sticla de vinars. O vedeți, și gata! Intindeți mâna. Ori așa-i și cu el: Adulmecă el cu nările? Umblă el cu picioarele? Vede el cu ochii? Intinde mâna?" Si apoi își continuă gândul asupra vieții: "Viața nu-ți dă nici cât ceri, iar dacă nu ceri nimic, nu-ți dă nici atât. Da el îi cere, n'avea tu grijă, și nici nu se mulțumește cu una, cu două." (pag.101).

Dacă înțelegem cum cele două categorii alegorice "noaptea" și "aurul" trag de Totu, ne-am fi așteptat ca și amintirile să tragă de Sabin, amândoi fiind întruchiparea a două neliniști, cu aceeași rădăcină, dar ramificații diferite. Dar amintirile și totuși amintirile îl "împing" pe Sabin și astfel îl găsim numai "pe drumuri".

Carl C. Jung ar găsi o explicație ca "approaching the unconscious", dar să nu ne depărtăm de cercul antropic. Dacă omul prechristic își pierdea întreaga personalitate în vârtejul lui fatum, omul post-christic este amenințat, de asemenea, în a-și pierde personalitatea în cercul antropic al lui "amartima", care asemenea unei "black hole" poate sorbi întru neființă chiar și lumina. E adevărat că "amartima" apare mai îngrozitoare decât "fatum" având aceeași rădăcină a "căderii", dar creștinismul oferă omului Calea de mântuire a timpului și ființei prin "metanoia", cuvânt cu piscuri de Tabor pe care l-am tălmăci prin "schimbarea minții". Omul se rupe din cerc, sare în afara lui, gândește cu o minte nouă, eul lui devenind dintr'un "black hole" sursă de viață și lumină.

"Amintirile" ar putea să-l "tragă" pe Sabin în zonele abisale ale întunericului din eu, dar îl "împing" în afară, "pe drumuri" ! Nu este o "rătăcire", ci căutare, așa cum orice penitență e structurată și în această căutare se regăsește salvând pe alții, ca în cazul când își pune viața în pericol pentru a salva dela innec o șatră de țigani.

Sabin revelează una din marile calități ale sufletului românesc, mioritică, iar nu fatalistă, aceea de a accepta suferința și necazul și a le depăși ca trepte firești în realizarea ființei. El știe să facă "haz de necaz". Râsul este cascada inimii prin care izvoarele minții se curățesc și firea se întărește. Omul rău nu poate râde sau zâmbi, cel mult să rânjească, pentrucă zâmbetul sau râsul sunt deschiderea ferestrelor sufletului spre altul. Nimeni nu râde, sau zâmbește de unul singur. "Ce s'ar face însă omul dacă n'ar mai și râde? își zise Sabin într'un târziu. Poate c'ar plezni? Sau mai știi? Văzuseră el și oameni care nu râseseră'nviața lor. Si, gândindu-se mai întâi la câțiva vecini pe care-i știa, începu să-i numere: Mitrie! poate n'o fi râs el prea mult, că-i mâncat de grija averii, deși..., dar Roman, vecinul lui, hotărît că nu râsese niciodată. Cel puțin la biserică, după slujbă, când se lua'n vorbă cu popa, era ca un mitropolit. Gându-i zbură apoi la Iuăn, care umbla mereu îndoit dela jumătate din pricina durerilor de șale; ăla însă nu vedea decât gângăniile de pe jos și doar lor să le fi spus ceva. Gândul îi sări apoi la Vânturești, care, pe cât erau de săraci, pe atât de mult petreceau. Că, de! Ce știau ei? Să facă haz de necaz și, scuipând iar printre dinți, își continua numărătoarea". (pag.67).

Lipsa râsului sau zâmbetului e paralelă "iadului destupat", cum se exprimă Ilie în conversația cu Sabin, în care "mai binele", golit de valori eterne, devine o himeră flămândă a vanității și semn că pustia ne cuprinde tot mai nemilos: "C'atunci când ai mălai, vrei și pită. Si când ai pită, o vrei albă, apoi slănină, cârnați și cine mai știe ce. Așa că'ntotdeauna-ți mai trebue ceva. Uite domnii din Brad, ori dela Arad. N'au ăia pită albă? Ahă! Câtă vrei. Da-i crezi mulțumiți? Pe dracu'! Vor mereu alte și alte bunătățuri. N'ai auzit ce au în birturile lor? Ca'n rai. Si tot ei cu gura mare, să li se mai dea; că-i nedrept, că-i laie, că-i bălaie. Așa că, să-l văd eu pe cel ce-ar putea astupa gura lumii! Cum ai vrea să astupi iadul (pag. 104) Si Ilie continuă arătând că nu contează că mori, ci: "un singur lucru contează: Cum mori; asta contează, judecata din urmă." și analizează zbuciumul lui Sabin: "Degeaba te tot zbați, îi spunea el, și tot umbli, că pân'la urmă tot acolo ajungi: la judecată, p'ailaltă lume. Ascultă-mă pe mine. Si ce-i aia că vezi? Vezi! Si din ce vezi și auzi mai multe, din aceea înțelegi mai puține. Sau nu. Stai! S'o iau altfel, schimbă el tactica. Uită-te la tine: Te'nvârți într'una și vânturi lumea ca să ajungi, unde? Acasă sau la Cotoncu. Si? Bei, stai de vorbă cu unul, altul, mânci, te sfădești, te culci cu muierea, dormi, poruncești și iar o iei din loc, ca s'ajungi tot de unde ai plecat". (pag.105).

Finalul cărții e cu totul neașteptat de uluitor. Marcel Petrișor își îndeamnă personajul să pornească pe lumea cealaltă și Sabin cu Fulger, Suru și Zverei o iau din loc la o răscruce, direct pe Calea Lactee. "Drept urmare, pe cruce, Floare porunci atunci să i se sape nu: "Aici odihnește robul lui Dumnezeu..." ci: "De aici a pornit pe căile lumii robul lui Dumnezeu..."

Simbolul finalului e de zile mari, iar cartea lui Petrișor - o paranteză la marea poartă de taină a fiindului spre Ființă și marea tragedie a cercului antropic.

-Canada:
Tudor Murgoci
P.O.Rockton
Ontario, L0R 1X0
Canada

- Statele Unite:
Zahu Pană
133 Bennett Avenue
Yonkers, N.Y. 10701
U.S.A.

- Europa:
Dipl. Ing. Paul Morcov
Georg Buchner Weg 12
6050 Offenbach-M
West Germany

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ

REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI

27

MUNCHEN 1991

Prestigioasa publicație literară "Revista Scriitorilor Români", care apare anual la München, Germania, a ajuns la numărul 27, iar inima "prinderii în formă" a acestei activități de înaltă ținută academică, domnul dr. Constantin Sporea bate în ceas și încrustează pe coaja veacului 80 de primăveri creative.

Revista ne sosește în America de "Intâmpinarea Domnului", un timp de mari rezonanțe mistice în sufletul nostru și evantai de simboluri. Primind în fiecare an această carte frumoasă cu crini și ceruri rare de nuanțe cititorul trăiește aceeași senzație a omului flămând invitat la o masă împărătească, la banchetul dialogic de sărbătorire și de praznic luminos al Mirelui - Cuvânt. Cu ce și cu cine să începi?

In acest număr ne întâlnim cu: Eugenia Adams Mureșanu, Stefan Manciułea, Iulian Deliu, Eugene Giurgiu, Stefan Baciu, Alexandru Badin, Sergiu Grossu, Constantin Amăriuței, Nicolae Novac, Georgeta Gorun-Sarmis, S.G. Theodoru, Constantin Sporea, Nicu Caranica, Radu R. Rosetti, P.P. Stănescu, Constantin Cesianu, Mihnea Romalo, Titu Popescu, Pamfil Carnațiu, Ionel Jianu și Basil Lapadat Marcu.

Partea redacțională a fost îngrijită de Titu Popescu, Mihnea Romalo și Constantin Sporea, iar Horst Fassel a redat conținutul textelor în limba germană.

Cartea se poate comanda dela adresa: Fritz-Meyer-Weg 47/1,8000 München 81, Germany și costă 25 de mărci.

Dumitru ICHIM

BISERICA CREȘTINĂ

REFLEXII PENTRU SFÂNTUL ȘI MARELE POST

—Pr.Dr. Petre POPESCU—

In anul acesta, 1991, se va intra în Postul Mare,Luni 18 Februarie și va dura până la Sf. Inviere, 7 Aprilie 1991. Pentru pregătirea spirituală a credințelor, Pravila Bisericii, puritatea ei arhaică, dar mereu actuală, oferă crestinului o sumedenie de mijloace pentru a ajunge la starea de siguranță, de bucurie curată și ascendentă și de emoție, când sufletul devine ca și când ar fi făcut din parfum de flori și din lumini de zăpadă.

Pe toată durata Postului Mare, începând cu Duminica Vameșului și a Fariseului (27 Ianuarie 1991) și până la Sfânta Inviere, biserica întrebuințează cartea numită TRIOD. Această carte bisericească servește la serviciile religioase din fiecare zi, pe toată durată Postului Mare. Citirea zilnică a imnurilor inspirate de Duhul Sfânt, are ca scop să pregătească duhovnicește pe creștin pentru Sfânta Inviere și pentru viața personală, familiară și publică și pentru îmbunătățirea condiției lui spirituale și morale.

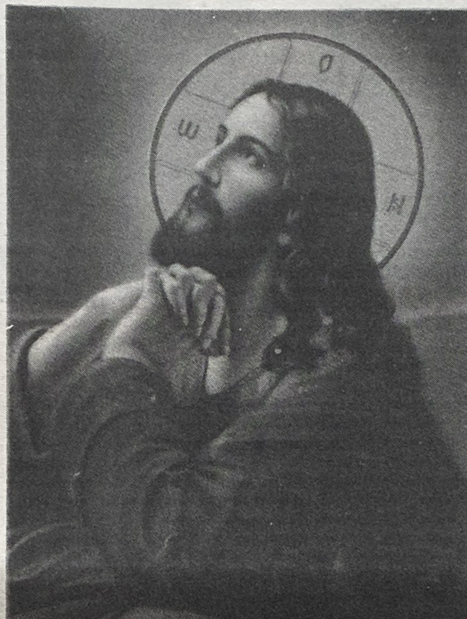
Aceste imnuri sunt de o frumusețe rară, cu figuri de stil înaripate, cu metafore care depășesc sfera cuvântului și cu un conținut dens, în care se exprimă sfânta și dreapta credință a Bisericii. In același timp ele servesc omului de ghid moral și spiritual. Cu ele nu te poți rătăci nici chiar în Sahara necuviințelor și a nelegiurilor.

Triodul îndrumă sistematic pe creștin pe drumul Calvarului, spre Golgota și spre lumina Invierii.

Triodul este o adevărată mină duhovnicească inepuizabilă, care dacă este citit sau ascultat cu atenție, întărește credința crestinului, îi cerne faptele, iar sufletul lui capătă lucire de icoană, vorba sunet de clopot, iar lumina ochilor, zori de zi. Invățătura sfântă degajată din Triod are puterea miraculoasă să rupă lanțurile sclaviei și să-l facă pe creștin cu adevărat slobod. Are puterea să-l scoată din nefericirea păcatelor, din întunericul imoralității și să-i dea o statură spirituală frumoasă, într'un cuvânt să-l facă om, om cuviincios, om bun și blând, din care să radieze adevăratul chip al Creatorului.

Triodul este și invitație la rugăciune lungă și domoală.

Citirea sau ascultarea imnurilor din Triod îl obligă moral pe crestin ca rugăciunea lui să fie rostită cu simțire și adâncă concentare, până la transformarea privirii, a gesturilor și a zâmbetului și a vorbelor, în așa fel ca ele să devină imnuri de laudă și mulțumire aduse Atotputernicului Dumnezeu.

Rugăciunea izvorîtă din astfel de credință și simțire este iubire. Cu cât ne rugăm mai mult, cu atât iubim mai mult. Rugăciunea și iubirea sunt drum spre desăvârșire. Pe această brazdă de foc crește sufletul creștin. A le separa înseamnă a cădea în formalism uscat și fățarnic, fără rod duhovnicesc. Iubirea pe care o sporește rugăciunea se arată în fapte. ''Nu oricine îmi zice, Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu carele este în ceruri'' Matei,VII,21.

Rugăciunea nu-ți comandă desfiintarea sufletului, ci îl purifică, îi dă hrană intimă și suavă, îl liberează de întinare și durere și-l face să înflorească în imnuri interioare de bucurie și de iubire.

Pentru aceia pe bună dreptate se spune că Rugăciunea din Postul Mare este cântec ce invadează sufletul de alb orbitor și frăgezime. Melodiile acestor rugăciuni sunt curgere fără început și fără sfârșit și simți cum înmugurește tainic devoția și iubirea pentru viața nouă.

Ce frumusețe duhovnicească se oferă creștinului! Ce mai poate echivala această frumusețe ? Cum ar mai putea creștinul să umble după fântâni seci, sau după fântâni otrăvite, când Biserica îi oferă fântână cu apă vie, din care dacă bea nu va mai înseta niciodată.

Triodul sfârseste în Sâmbăta Mare, a Patimilor, cu înserarea durerii care se lasă peste sufletul creștinului. Este nostalgia după Dumnezeu și nostalgia după paradisul pierdut. Atențiune cititorule, este momentul dramatic al paradoxului: cu moartea Mântuitorului, Cerul ajunge sub pământ, stăpânul coboară la iad în chip de rob, iubirea câștigă prețul urii, iertarea pe al răzbunării, mila și bunătatea sunt batjocorite, nevinovăția învinovățită, sfințenia profanată, cel ce a apărat viața este omorît de făptura sa.

In această atmosferă de paradox, pare că răul și Cain au învins. Nu este adevărat. In tăcerea adâncă și neliniștitoare încolțește undeva ideea biruinței asupra morții, ideea triumfului vieții, ideea Invierii.

Slujbele, rugăciunile, psalmii patetici, imnurile și melodiile din Postul Mare sunt ca un plâns recules, cristalin și plin de speranțe. Totul se înfige în conștiință și trece dincolo de logica clipei. Melodiile se filtrează prin lacrimi și iau expresia de melancolie. Parcă plâng izvoarele, vrăjite de evlavie, într'o poiană nestiută, plâns etern al pământului și jubilare a speranțelor.

Cerul și pământul se înfrățesc și se apropie atât de mult, încât oamenii dacă ar avea ideea, ar putea să facă vizită lui Dumnezeu.

Nu este vorba de știință sau iscusință, ci de trăire, crestinismul este viață, viață în Iisus Hristos.

DESPRE MÂNTUIRE

—Arhim. Cleopa NANU—

(Starețul Sf. Mănăstiri i. Nicula)

Dar ce este mântuirea? De ce însetează și de ce este normal să înseteze tot sufletul omenesc după acestă mântuire? Iată de ce, înainte de a cunoaște calea, e necesar să cunoaștem ținta către care duce această cale, să cunoaștem actul mântuirii.

Omul este făptura lui Dumnezeu, este produsul bunătății dragostei, înțelepciunii și voinței lui Dumnezeu. Raportat la întreaga existență, omul, prin constituția sa fizică-spirituală, este o ființă aparte; dar mai aparte este, raportat la lumea văzută, materială, în mijlocul căreia a fost așezat și destinat să-și ducă existența. Această destinație se evidențiază prin următoarele note:

Spre deosebire de întreaga existență văzută, care a fost creată prin cuvânt, omul este creat nu prin cuvânt, ci prin participarea directă a lui Dumnezeu în actul creației sale.

Creația omului se face după un model în prealabil stabilit, și nu un model oarecare, ci unul ales cu dumnezeiască grijă, un model sublim mai presus de orice model existent și acesta a fost însuși Dumnezeu. ''Si a zis Dumnezeu: ''Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră'' ... (Fac. 1, 26).

Potrivit superiorității atât a modelului după care a fost creat cât și a modului creației, omului i s'a fixat și o poziție cu totul aparte în mijlocul lumii în care avea să-și ducă existența, o poziție de asemenea superioară și demnă de modelul după care a fost creat și anume: poziția de rege, de stăpânitor și guvernator al lumii văzute, poziția de reprezentant al lui Dumnezeu, Stăpânul și Creatorul întregii existențe. ''Si Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: ''Fiți rodnici și vă îmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți și domniți peste mări, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile, ce se mișcă pe pământ, și peste tot pământul'' (Fac. 1, 28.)

Astfel creat, omul a fost așezat în rai, în locul de bine, de lumină, de fericire și nemurire, de permanentă comuniune cu Dumnezeu cu poruncă strictă de a fi ascultător față de Dumnezeu căruia îi datora totul.

Pe lângă multiplele daruri cu care a fost înzestrată această ființă superioară și perfectă așa precum a ieșit din mâna Creatorului, se poate aprecia că între cele mai importante au fost:

Starea de bine și fericire rezultată din comuniunea permanentă cu Dumnezeu și nemurirea.

Dar omul nu a fost un statornic împlinitor al poruncii lui Dumnezeu dată cu atâta strictețe ''în ziua în care vei mânca din el (pomul cunoștinței binelui și răului) vei muri negreșit'' (Fac. 2, 17). Dând curs uneltirilor viclene și mincinoase ale diavolului, omul insultă pe Dumnezeu călcându-i porunca și prin poruncă călcându-și în picioare întreaga aureolă de glorie cu care fusese încununat în triumfală de neprihănire.

Astfel apare primul păcat în lume și prin el prima și cea mai mare dramă a neamului omenesc, drama căderii primilor oameni și prin ei a lumii întregi. Oricâte lacrimi au vărsat generațiile în zbuciumata lor frământare de a se salva, ele nu au putut spăla acest păcat, această vină, căci gravitatea ei nesfârșit de mare nu putea fi spălată decât cu sânge izvorît din trupul lui Dumnezeu.

Dar prăpastia de abis și întuneric în care s'a răsturnat neamul omenesc prin strămoșul Adam, nu era conformă nici cu bunătatea și dragostea lui Dumnezeu și nici cu scopul pentru care Dumnezeu și-a creat făpturile sale: fericirea lor și preamărirea lui Dumnezeu. Si iată că la data de Dumnezeu aleasă, din aceeași bunătate și dragoste Dumnezeu coboară la omul căzut, rupe lanțurile infernului în care era ținut prizonier; îl spală de păcat cu sângele său, îi redeschide cerul și îi dă toate mijloacele să-și redobândească tot ce pierduse. Acest act de restaurație s'a putut împlini datorită celei mai nepătrunse dragoste pe care Dumnzeu o dovedește față de făpturile sale. Părintele Profesor D. Stăniloaie subliniază faptul acesta prin următoarele cuvinte:

''Pentru restabilirea naturii în starea ei normală, adică în starea de comuniune, a fost necesară o moarte care să zguduie cerul și pământul până la temelii, ca printr'un cutremur spiritual universal să se facă începutul unei noi forme de existență a creaturii ieșită din făgașul ei. In loc de a distruge creațiunea desfigurată (sau de-a o lăsa să se dezorganizeze și epuizeze cu totul), Dumnezeu a preferat această moarte care a supraechivalat prin cutremurul produs de ea răsunetul de hău al morții universale. Moartea creațiunii a fost substituită de moartea Celui ce cuprindea în rezumat lumea creată, dând însă acestei morți un ecou mai zguduitor decât îl putea da moartea lumii''. (1)

Mântuirea este salvarea omului din acest hău al morții și al pierzaniei veșnice, este eliberarea lui din blestem, nașterea omului nou și omorîrea omului vechi al păcatului, înfierea lui prin Dumnezeu. Mântuirea este restabilirea comuniunii cu Dumnezeu și prin urmare a stării de echilibru și de putere a ființei umane; este restabilirea omului pe linia destinului său, ridicat până la culmea lui.

Mântuirea restabilește și desăvârșește creațiunea după modelul vieții intertrinitare, ridicând pe om dela chipul știrbit al lui Dumnezeu la asemănarea cu El.

Scopul viețuirii, dela cădere încoace, este ridicarea din nou la starea

Continuare în pag. 16

CU SFINȚII ODIHNEȘTE-O, DOAMNE

Nicolae ILIESCU

Ileana, principesă a României, cu numele monahal Maica Alexandra, până recent stareță a mânăstirii de maici Schimbarea la Față, din Elwood City, Pennsylvania, cea mai tânără fiică a regelui Ferdinand și a reginei Maria ai României, a murit Luni, 21 Ianuarie 1991, în urma unei scurte suferințe.

Născută la București la 5 Ianuarie, 1909 și-a făcut educația școlară la București și la Heathfield-Ascot, în Marea Britanie. S'a identificat din prima adolescență cu necesitățile sociale și de educație ale tineretului român, înființând împreună cu D-na Veturia Manuilă prima școală de asistență socială din România. A iubit sporturile și a înțeles valoarea educativă a asociațiilor sportive, alegând să conducă organizația cercetașelor din România. A fost, de asemenea, conducătoarea filialei pentru tineret a Asociației Creștine a Femeilor din România (ACF), cunoscută sub numele de Triunghiul Albastru. A urmat cursuri de navigație, a studiat sculptura cu sculptorul Jalea, și pictura cu pictorul Steriade. Mai târziu, ca urmare a acestor înclinări, a modelat în ceramică, în timpul exilului la Boston, busturile fondatorului și președintelui colegiului Babson, și al directoarei școlii superioare Dana Hall. A pictat un număr de icoane ortodoxe care se găsesc în posesia episcopiei ortodoxe române din America.

In timpul ultimului război mondial a lucrat ca infirmieră de Cruce Roșie. Crucea Roșie Română a însărcinat-o cu supravegherea și asigurarea îngrijirii militarilor români răniți care erau internați în spitalele din Germania. Tot atunci Marele Stat Major Român i-a încredințat misiunea de a identifica toate spitalele germane unde puteau să se afle soldați români răniți. Tot în aceleași împrejurări principesa Ileana a organizat la reședința sa din Sonnberg, Austria, o infirmerie de 20 de paturi, unde militarii români mutilați erau îngrijiți, de un medic și o infirmieră, în intervalul dintre operațiile de reconstrucție. In 1940 a înființat, cu resurse proprii, la Bran, spitalul "Inima Reginei", numele spitalului indicând și prezența fizică a inimii reginei Maria, păstrată într'o criptă din munții Branului. La acest spital a lucrat ca infirmieră, ajutată de un doctor și de un doctorand, până la abdicarea lui Mihai, în 1947. In 1947 a luat calea exilului și s'a stabilit temporar la Buenos Aires. Acolo a pus bazele, tot cu mijloace proprii, unui cămin, Căminul Regina Maria, pentru adăpostirea refugiaților români.

In 1950 se stabilește în Boston, în USA, unde desfășoară o intensă activitate de conferințe despre condițiile României sub regimul comunist, și una de conferințe cu subiect religios. Această activitate a purtat-o pe tot întinsul Statelor Unite, iar mai târziu în diferite centre din Marea Britanie. In cursul primilor ani în USA a publicat două volume de memorii: I live again (1951 și 1952) care a devenit un "best seller", și care a fost tradus și în limba spaniolă; și Hospital of the Queen's heart (1954). In 1951, tot la Boston, a înființat o fundație de burse pentru studenții români refugiați, pe care a numit-o "Free Romania Scholarship" și pe care susținut-o din onorariile primite pentru conferințele amintite. In 1954 i s'a acordat titlul de Doctor honoris causa de către colegiile Hobart and Williams Colleges, din Geneva, N.Y., pentru merite de scriitor și conferențiar, cu mențiunea "A royal defender of Democracy". In catedrala bisericii episcopale din orașul New York există, printre cele 12 capele, una dedicată cultului ortodox, care se numește Capela Mântuitorului. In 1955

MAICA ALEXANDRA

Domnița Ileana dăruiește acestei capele, într'o ceremonie specială, o icoană bizantină, din secolul al XV-lea îmbrăcată în argint și moștenită dela regina Maria. Icoana împodobește altarul și sub ea se află o cutiuță conținând pământ românesc. O placă mică de bronz, cu stema României, poartă următoarea inscripție, în limbile română și engleză: "In memoria părinților mei, regele Ferdinand și Regina Maria și a tuturor celor care s'au sacrificat pentru țară. Aici se găsește o părticică de pământ românesc liber."

La puțin timp după aceasta a fost onorată cu Medalia de aur, cea mai inaltă decorație acordată de către The National Society of New England Women, și cu mențiunea, în parte: "... Princess, patriot, mother, christian. Of high estate yet truly humble. One who loves her fellow men in Christlike fashion".

Am cunoscut-o personal și, cred destul de bine ca să pot să declar că principesa Ileana a simțit o intensă atracție spre viața spirituala. Această atracție a pus-o în contact cu cercurile religioase academice din zona orașului Boston: profesorul Paul Tillich, dela Harvard, profesorul Krister Stendahl, decan al facultății de teologie, tot dela Harvard (mai târziu episcop primat al bisericii luterane, din Suedia), profesorul George Florovsky, tot dela Harvard, teolog de primă clasă al ortodoxiei, și Mircea Eliade, când venea să țină seminarii cu studenții dela teologia dela Harvard. Toți aceștia (și alții) se întâlneau aproape săptămânal în casa lui Tillich în colocvii foarte interesante. Sub influența probabil a acestor convorbiri, între anii 1954-59, a publicat o serie de lucrări cu conținut meditativ-dogmatic și pregnant ortodox, în limba engleză: Meditații pe marginea Crezului dela Nicea (1954); Spiritul Ortodoxiei; Introducere la rugăciunea lui Iisus (1959); Tatăl Nostru (publicată în Anglia). In 1960 decizia de a se dedica întru totul vieții spirituale monastice era definitiv luată: în acest an cumpără o proprietate de 40 ha. de pământ, în zona orașului Ellwood City din statul Pennsylvania unde începe lucrările de construcție în vederea stabilirii unei mânăstiri ortodoxe americane. Un an mai târziu a intrat în mânăstirea ortodoxă rusă Apărarea Maicii Domnului, din Bussy on Othe, Franța, unde și-a făcut noviciatul, timp de șase ani. In 1967 s'a înapoiat în USA și odată cu inaugurarea mânăstirii Schimbarea la față (nume care reprezenta și transformarea ei spirituală) depune votul monahal și potrivit canoanelor ordinului călugăresc primește numele de Maica Alexandra, devenind în acelaşi timp, stareța noii mânăstiri.

In rânduiala mânăstirească, de rugăciune și meditație, găsește totuși timp să continue și activitatea de autor și predicator. In 1981 a publicat un studiu cu subiectul ei preferat, The holy Angels. In 1985 a tradus și publicat în limba engleză Poezii din închisori (Poems from communist prisons) ridicând prin aceasta-în cuvintele preotului-poet Dimitrie Ichim - "o troiță lirică dela răscruce de axion și doina spre pomenire veșnică tuturor poeților uciși de comuniști, pentru singurul fapt că au iubit poezia, neamul și credința". In 1986 a tradus din limba franceză în engleză, sub titlul Testimony, amintirile lui Constantin Cesianu despre cei nouă ani petrecuți în închisorile comuniste. A colaborat, bineînțeles, regulat la publicația mânăstirii, Life transfigured, tipărită lunar în 4000 de exemplare și difuzată în numeroase țări, pe întinsul globului.

In afară de activitățile menționate mai sus sentimentele și trăirea românească a Domniței Ileana s'au manifestat prin gesturi și lucruri de o intimitate și de o măreție într'adevăr regale. La mânăstirea Schimbarea la față a ridicat o troiță având următoarea (cităm din memorie) inscripție: în amintirea celor care s'au sacrificat pentru țară și a celor care au murit în închisorile comuniste. A lăsat prin testament să fie înmormântată lângă această cruce. Pe toată durata exilului a purtat la piept un săcușor cu pământ românesc. O parte din acest pământ a fost redat țării la 8 Septembrie 1990 (nașterea Fecioarei), al Bucureşti, cu ocazia înființării fundației ospitaliere Cristiana, la care a luat parte. Cealaltă parte, împreună cu tricolorul românesc, Domnița a lăsat prin testament să-i fie pusă în sicriul simplu în care a fost înmormântată. Pe crucea dela căpătâi a vrut să fie scris numai atât: Maica Alexandra, Ileana principesă a României: în această ordine.

La slujba monahală de înmormântare au slujit, pe lângă mulți preoți români, următorii episcopi: Nataniel al Românilor; Maximos episcopul grec de Pittsburgh; episcopul Christopher al Sârbilor; episcopul Chiril al Bulgarilor.

Exilul își pleacă fruntea în fața mormântului Domniței care n'a uitat niciodată România.

DESPRE MÂNTUIRE

Urmare din pag. 15

din care a căzut omul, ajungerea fericirii pierdute, ajungerea din nou sub ocârmuirea dragostei.

Dacă s'ar putea sintetiza ca într'un fel de definiție actul mântuirii, atunci se poate spune că mântuirea în sine nu este altceva decât împăcarea omului cu Dumnezeu prin refacerea comuniunii cu El, repunerea, reașezarea lui în starea de fericire și nemurire pe care a avut-o în starea primară de perfecțiune.

Mântuirea, așadar, este așezarea omului în locul său inițial, alături de Dumnezeu, în care din început a fost destinat să viețuiască, este refacerea lui după modelul inițial al creației, chipul și asemănarea cu Dumnezeu și reînzestrarea lui cu darurile pierdute, culminând cu fericirea și nemurirea veșnică.

Este normal ca omul să dorească și să se ostenească pentru stingerea acestui țel, și este firesc ca setea lui după absolut să rămână o trăsătură nu numai esențială, ci și specifică a ființei umane. De aceea cunoașterea drumului către mântuire se impune ca o primă și imperioasă necesitate pentru orice doritor și ostenitor pe acest drum.

Pentru căutătorii drumului mântuirii, Sf. Maxim Mărturisitorul, în Filocalia, dă următorul îndemn: "De vrei să afli calea ce duce la viață, caut-o în "Cale" și acolo o vei afla pe ea, adică în "Calea" care a tins: "Eu sunt Calea, Viața și Adevărul" (Ioan 14,6). Dar caut-o cu mare osteneală, căci "puțini sunt care o află pe ea (Mat. 7.14) și nu cumva rămânând pe dinafara celor puțini, să te afli cu cei mulți" (2).

Arhim. Cleopa NANU

(1) Preot D. Stăniloaie - Iisus Hristos sau Restaurarea omului, Sibiu 1943, pg.88

(2) Sf. Maxim Mărturisitorul - Filocalia, Vol. II pag.72.

MAICA ALEXANDRA SPRE ETERNITATE

Preoteasa Eugenia UŞERIU

In ziua de 21 Ianuarie, la vremea prânzului, anul Domnului 1991, Principesa română Ileana - Maica Alexandra de azi - întemeietoare și stareță de onoare a Mânăstirii SCHIMBAREA LA FATA din Ellwood City, Pennsylvania, a trecut în lumea drepților.

In fața acestui moment despărțitor, dintre lumea trecută, terestră și cea viitoare, eternă, câteva cuvinte pentru toți cei care au cunoscut-o, familiei, precum și pentru cei care au știut-o numai din nume, din depărtări, ca o caldă mărturie spațială în mijlocul multiplelor fapte ale vlăstarului regal și ale străduitoarei întru cele spirituale, Maica Alexandra.

Născută la 5 Ianuarie, 1909, în castelul Peligor, Sinaia - ea a fost ultima fiică a Regelui Ferdinand, Intregitorul, și al Reginei Maria a României, numită "Mama Oropsiților" în timpul celui de al doilea război mondial.

Incadrată cu dragoste sistemului monarhic, a organizat TRIUNGHIUL ALBASTRU, Asociație educativ-națională a tineretului român.

Spitalul din Bran este expresia sufletului ei de mult cuprinzătoare a problemelor ființei umane legate de suferințele trupului și ale sufletului, în sens creștin, dinaintea celui de al doilea război mondial, până când a fost expulzată, în 1947, luând și ea drumul pribegiei, la fel cu mulți alții pe care îi știm, ori pe care nu -i știm.

In familie, a fost deseori împăciuitoarea neînțelegerilor durerоase, care totuși nu i-au împiedicat entuziasmul pentru îndatoririle civice. Mamă devotată, a îmbinat dragostea cu complexul datoriei. Prezentă în orice loc unde prezența ei era necesară, a trecut și în viața internațională, unde a demonstrat, printr'un lung ciclu de conferințe, valorile spirituale umane, cu sensibilitate și cu pricepere, moștenite, desigur, dela marea Regină Maria a României Mari.

In urma pierderii iubitei sale fiice Maria-Elena Mignon - pare logic să fie spus că a început îndreptarea către organizarea unui așezământ spiritual - mânăstirea Schimbarea la Față de astăzi, din Pennsylvania. Ea reprezintă înfăptuirea legăturilor practice, pe cale spirituală, ale Domniței-Maici.

Devotamentul, credința, dragostea, încadrarea sufletelor pe drumul real spre divinitate nu pot fi descrise în câteva biete cuvinte omenești, dar tot ceea ce Maica Alexandra a lăsat este înregistrat în Cartea Divină a străduitorilor pentru cele eterne de pe planeta Terra.

Fie-i țărâna ușoară și odihna eternă, Maicii Principese Alexandra Ileana a României.

OASTEA DOMNULUI ÎN FAȚA PROZELITISMULUI

—Sergiu GROSSU—

Fiindcă un vechi prieten și frate de credință neoprotestant îmi reproșa recent, într'o scrisoare primită din București, că am criticat "sever", pe calea undelor, Alianța Evanghelică, recent înființată în România, precum și pe "grupul mic de ostași" care au aderat la această încercare de ecumenism eterodox, îmi permit să revin asupra unor considerații, pe care le-am publicat mai demult în "Cuvântul Românesc", considerații legate de nocivitatea abaterilor dela linia directoare a Evangheliei lui Hristos, așa cum se reflectă astăzi în concurența confesională a diferitelor Biserici din țara noastră și în obsesia prozelitismului anti-evanghelic, a cărui victimă a fost, din păcate, mișcarea spirituală pe care a lansat-o cu 68 de ani în urmă, părintele Iosif Trifa din Sibiu.

Noi am considerat întotdeauna confesionalismul pluricelular drept o uriașă cheltuire de forțe teologice, în dauna cauzei creștine generale. "Nebunia propovăduirii crucii" se estompează prin supraaprecierea particularităților confesionale și combaterea sau negarea ideilor de altă coloratură doctrinară. Invățătura lui Iisus, care este cheia de boltă a mântuirii lumii, devine divizibilă și interpretabilă după bunul plac al intereselor și privilegiilor confesionale. In special comunitățile minoritare pe plan național vor căuta să-și sporească numărul credincioșilor cotizanți, practicând "pescuirea" în apele tulburi ale Bisericilor majoritare, blamate sau considerate pur și simplu "rătăcite dela adevărul absolut" al învățăturii "adevărate". Ce are a face că Pavel, apostolul Neamurilor, interzice intrarea "în câmpul de lucru al altuia" și lauda cu "lucrări făcute de-a gata" (2 CORINTENI, 10.16)? După același sfânt și inegalabil apostol, prozelitismul trebue să intervină numai printre oamenii necredincioși, vătămați de păcate și de ateism, și nu printre creștinii evlavioși, adoratori ai Dumnezeului celui viu și adevărat. "Am căutat să vestesc Evanghelia - se adresează el Bisericii din Roma acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul..." (ROMANI 15.20)

In funcție de capriciile expansioniste ale confesiunilor "în misiune" de evanghelizare sau, cum pretind unii din cei mai zeloși agenți ai prozelitismului, de îndrumare pe "calea cea bună", totul este interpretat tendențios și totul este justificat, nu ca o incorectitudine tactică sau ca o ipocrită tentativă de acaparare a sufletelor insuficient de evoluate duhovnicește, ci mai degrabă ca o intervenție obligatorie "în câmpul de lucru al altuia", în scopul unei "mântuiri sigure", pe care confesiunea inițială nu se arată vrednică a o asigura membrilor săi.

Concurența religioasă în România a ciopârțit chipul lui Iisus Hristos pe pământul dela poalele Carpaților și-a împărțit creștinătatea în feude orgolioase ireconciliabile, vinovate de neopăgânismul societății și indiferentismul religios care mai persistă încă, ținând cont de cele peste patru decenii de dictatură comunistă și de odioasă propagandă anticreștină. Pacostea confesionalismului generator de postulate dogmatice și de învechite turnuri de fildeș, ca și prozelitismul unui fals și neevanghelic duh misionar, au contribuit din plin, și în egală măsură, la fragmentarea, la ramificația Bisericii lui Hristos, sacrificând transcendența creștină absolută de dragul unor avantaje temporare și particulare, respectiv împărțind "trupul lui Hristos" indivizibil în diviziuni și subdiviziuni cu caracter local, organizate conform deosebirilor dogmatice sau inevitabilei concurențe de cult. De aceea nu greșim dacă susținem că, în lumina Evangheliei, cele 14 confesiuni legale din țara noastră au păcătuit și continuă să păcătuiască nu atât prin lipsa de unitate dogmatică sau prin diversitatea rânduielilor rituale, cât mai cu seamă prin lipsa de coeziune spirituală.

Pentru ca societatea românească postrevoluționară să poată să-și găsească echilibrul și plenitudinea, trebue ca trimișii lui Dumnezeu pe pământ, cei ce sunt și se consideră împreună lucrători cu

PARINTELE IOSIF TRIFA
3 III 1888 - 12 II 1938

El, să devină UNA în Iisus, conform dorinței exprimată de El în noaptea arestării: "Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una cu Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis" (IOAN, 17.21).

Apostolul Pavel, cu gândul la Iisus, vrea să fie el însuși anatema pentru frații săi trupești - și noi, anatemizăm și osândim pe frații noștri de credință, în virtutea faptului că nu au aceleași dogme și nu frecventează aceleași locașuri de închinare ca noi. Apostolul Pavel ne învață că trupurile noastre sunt "temple ale Duhului Sfânt" și că aceste trupuri trebuesc aduse ca o jertfă vie lui Dumnezeu, împlinindu-ne, prin aceasta, "slujba duhovnicească", și noi, alergăm după alte temple, după alte slujbe, mai fastuoase sau mai simple, după alte învățături și alte mijloace de mântuire, de parcă mântuirea ne-ar da-o templele sau locașurile de cult și nu propriile noastre temple lăuntrice. Apostolul Pavel declară: "Voi sunteți ai lui Hristos!" și noi, ne opunem, strigându-i "Ba Hristos este al nostru!", înbisericindu-L, confesionalizându-L, bagatelizându-I chemarea Lui la mântuire, prin risipirea forțelor noastre spirituale și prin înjghebarea unor fronturi separate de luptă creștină. Apostolul Pavel ne îndeamnă, în numele lui Iisus: "Să n'aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit, într'un gând și o simțire" (1 CORINTENI, 1.10), și noi, prelați, teologi, reformatori, pastori și evangheliști, minți ascuțite și suflete înaripate, ne luăm la harță, ne insultăm și ne dezbinăm, călcăm în picioare normele prozelitismului admis de Evanghelie, împrăștiind pe pământul patriei, neîncreștinată încă în profunzimile ei vătămate de fărădelegi și delicte morale, da, împrăștiind "roada" Bisericilor mari și mici, cu preoție harică și universală, crezând în Sf. Tradiție sau refuzând-o, acceptând cele șapte taine sau împuținându-le. Si pe deasupra, ne-am descotorosit de podoaba evanghelică a numelui de "creștin", împopoțonându-ne cu etichetele orgolioase ale variațiilor confesionale, pentru ca sciziunea și înstrăinarea să fie mai pronunțate și mai dureroase.

Nu așa a procedat părintele Iosif Trifa, înființând în sânul Bisericii Ortodoxe mișcarea de trezire sufletească "Oastea Domnului". El nu a căutat niciodată să intre în "câmpul de lucru" al altei confesiuni, ci s'a jertfit în totul pentru aflarea și vestirea lui Iisus cel răstignit în bisericile ortodoxe,, de multe ori mute sau ostile acestei propovăduiri salvatoare de suflete și înnoitoare de vieți omenești. El n'a făcut operă de prozelitism, combătând învățăturile eterodoxe, pentru a da câștig de cauză ortodoxiei, nici nu s'a infiltrat în comunitățile baptiste, penticostale, adventiste sau evanghelice, pentru a le atrage la "dreapta credință". Fiindcă, însuflețit de viziunea paulinică a Vestirii lui Iisus, gornistul din Sibiu nu era de acord cu combaterea negativă a creștinilor din afara ortodoxiei cum ar fi vrut să se întâmple oficialitățile bisericești. Iată ce scria el în cartea "Ce este Oastea Domnului?" (pag.220-221): "să-i dăm poporului bogată pășune duhovnicească și atunci, desigur, nu o va căuta în altă parte. Oastea Domnului sporește pășunea duhovnicească; dă pâine celor ce flămânzesc după Cuvântul lui Dumnezeu și adapă setea celor ce însetoșează după Cuvântul lui Dumnezeu. Al doilea, Oastea Domnului pune în fața oamenilor o viață trăită după Evanghelie. Poartă război cumplit contra tuturor păcatelor și datinilor rele, arătând creștinilor noștri că și în cadrele noastre (adică, spunem noi, și în cadrele Bisericii Ortodoxe) omul se poate "pocăi" de păcatele și năravurile urîte."

După cum apostolul Pavel, în nenumărate versete din epistolele sale, scoate în evidență supremația Evangheliei în viața de credință a copiilor lui Dumnezeu, subliniind puterea de transformare și de rodire a Cuvântului divin, aceeași Evanghelie mântuitoare o propovăduiesc Ostașii Domnului de-a lungul și de-a latul pământului românesc, conștienți fiind de necesitatea imperioasă a Evagheliei lui Hristos în opera de salvare individuală și colectivă, ea fiind o armă de luptă, capabilă să dinamiteze orice stâncă potrivnică, orice munte de trufie, orice inimă împietrită, orice credință superficială, orice minte batjocoritoare, orice voință tiranică.

Eu însumi, în perioada activității mele religioase din țară, în cadrul înălțător al Oastei Domnului, am căutat să respect integral pedagogia nou-testamentară a propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu, conform viziunii strategului dn Tars, care în a 2-a sa epistolă către Corinteni, capitolul 4 versetele 2 și 5, scrie: "Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. (...) Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Iisus..." Accentuez asupra acestui aspect esențial al evanghelizării, fiindcă, din nefericire, apar inevitabil pe ogorul misionar al Oastei Domnului lucrători suspecți, vestitori impregnați de spiritul unui confesionalism străin ortodoxiei, porniți să zăpăcească sufletele naive și mințile îndoielnice.

Să fim bine înțeleși, subliniam într'o grăire radiofonică de acum doi ani, când luptătorii credinței trăiau sub amenințarea arestărilor și-a pușcăriilor ceaușiste: ori de câte ori, prin propovăduire, eu sau tu, prietene care mă asculți, preotul sau pastorul, citind un verset biblic unui semen de-al nostru, trasmitem nu gândul lui Hristos, ci propriile noastre gânduri, mesagere ale denaturărilor dogmatice și ale determinismului confesional, nu facem altceva decât să folosim "meșteșugirile rușinoase și ascunse", pe care Satana are tot interesul să le strecoare între noi, ca să "umlăm cu vicleșug'; și, astfel, să "stricăm Cuvântul lui Dumnezeu".

In lucrarea sa de evanghelizare, Oastea Domnului, într'o totală concordanță cu rânduielile preconizate de marele ei înaintaș, s'a ferit și se va feri mereu să alunece pe panta degradantă a prozelitismului anti-evanghelic, de care s'a lovit și se mai lovește încă în zilele noastre. Noi nu suntem potrivnici neoprotestantismului și nu criticăm învățăturile fraților noștri eterodocși. In revista "Catacombes" pe care o editez la Paris, am publicat scrisori și documente neoprotestante, interviuri cu pastori baptiști români sau ruși, care prin rezistența lor anti-marxistă au înscris pagini de glorie în letopisețul Bisericii persecutate de dușmanii lui Dumnezeu. In 1976 am închinat o carte tânărului baptist din Basarabia, Vania Moiseev, mort ca un martir din cauza dârzeniei sale creștine. Cun un an înainte, în editura "Catacombes" am publicat "Cronica persecuțiilor religioase" a pastorului baptist din Ucraina, Gheorghe Vins, actualmente emigrat în Statele Unite. Si în alte lucrări documentare, pe care Dumnezeu m'a ajutat să le public în Franța (cum ar fi: "In fundul prăpastiei", "Copiiii Gulagului" sau "Calvarul României creștine") n'am ezitat să aduc la cunoștința opiniei publice mondiale, faptele de eroism creștin ale baptiștilor, penticostalilor, adventiștilor din Uniunea Sovietică sau din România, arătându-mi admirația față de frumusețea jertfirii lor permanente.

Insă atunci când constat ravagiile pe care le-a produs prozelitismul neoprotestant în rândurile ostășești pentrucă sate întregi au părăsit Bierica Ortodoxă și mișcarea Oastei Domnului; pentrucă prin introducerea de cărți religioase eterodoxe s'a urmărit îndepărtarea "ostașilor" de dogmele Bisericii și nerecunoașterea valabilității celor șapte taine bisericești; pentrucă în câteva emisiuni neoprotestante, transmise de Europa Liberă, s'a vorbit despre Oastea Domnului în mod tendențions, arătându-se că preotul Iosif Trifa a fost caterisit de mai marii Bisericii Ortodoxe nu pentru așa-zisul păcat al "neascultării", de care era învinuit, ci pentru abaterile sale dogmatice în legătură cu "nașterea din nou" și comuniunea intimă cu Iisus (ceea ce este contrariu adevărului istoric, pe care toți membrii Oastei Domnului îl cunosc, deoarece nici nașterea din nou, nici legătura cu Mântuitorul nu sunt anti-ortodoxe, cel dintâi care a pus accentul pe ele fiind Sf. Ioan Gură de Aur) repet, constatând perseverența prozelitismului în câmpul de lucru al Oastei Domnului, am fost obligat de propria mea conștiință și de mesajul testamentar al părintelui Iosif, ca să denunț dela amvonul radiofonic al Europei Libere, această încălcare a deontologiei misionare, acest delict de activitate religioasă, în vederea păstrării, în toată curăția ei inițială, a operei de renaștere spirituală a Oastei Domnului și-a apartenenței sale indiscutabile la valorile milenare ale Ortodoxiei dela poalele Carpaților.

Cu toate că Oastea Domnului n'a încercat să iasă din limitele fixate de fondatorul ei, rămânând o familie spirituală, extinsă pe plan național "cu gândul precis de a trăi mai intens învățăturile Bibliei și ale Bisericii, iar majoritatea "oastașilor" considerându-se "fii credincioși ai Bisericii ortodoxe", noi nu ne-am propovăduit "pe noi înșine", adică nu am predicat și nu predicăm o Evanghelie Ortodoxă, siluind cugetele și zăpăcind mințile prin arătarea unor adevăruri confesionale. Noi n'am încetat, și nu vom înceta niciodată, să fim o "trâmbiță de deșteptare," lansând poporului român vestea cea bună a salvării veșnice, propovăduind nu o Evanghelie confesională, ci Evanghelia lui Hristos, care ne transformă nu în Ortodocși sau Catolici, nu în Baptiști sau Penticostali, ci în copii ai lui Dumnezeu, născuți din nou prin credința care vine de sus și care este roada Duhului Sfânt.

Intinzând antenele iubirii frățești și pipăind cu ele pulsul moral al neamului, Oastea Domnului Il coboară pe Iisus, din transcendență și mit, pe pământul românesc, în clocotul vieții, ca o prezență reală, care ne-a făgăduit, de altfel, că va rămâne cu noi "în toate zilele, până la sfârșitul veacului."

CAMELIAN DEMETRESCU

LAUREAT AL PREMIULUI INTERNAȚIONAL DE CULTURĂ "LABIRINTUL DE ARGINT", ROMA 1990

EUROPA: SFÂRȘIT SAU ÎNCEPUT DE ISTORIE?

-Cuvânt rostit la decernarea premiului -

"Si acum, voi, irtelectualii din Est, ce veți face după căderea comunismului?" - m'a întrebat un ziarist la sfârșitul dictaturii lui Ceauseșcu. I-am răspuns: "După falimentul mitului unui comunism cu fața umană, noi din Est și voi din Vest va trebui să construim o democrație cu față umană". Rămase încurcat de enormitatea afirmației mele. Era culmea banalității ce se putea spune despre democrație. "Ce înțelegi prin față umană?" adăugă el pentru a mă încuraja. I-am răspuns fără să clipesc: "O față în care să se oglindească matricea divină a omului". Si imediat completai: "E adevărat, democrația occidentală garantează anumite drepturi civile, politice, religioase cetățenilor, dar e încă departe de a avea o față umană". Si cum depășisem limita bunului simț, proferai locul cel mai comun posibil: ... "pentrucă fața omului de astăzi este degradată și această degradare trădează o gravă fractură interioară".

Nu continui cu relatarea acestui dialog care pe drept cuvânt îl iritase pe interlocutorul meu.

Dacă omul e degradat, și știm cu toții de ce, înainte de a încerca să construim o democrație cu față umană va trebui să reconstruim omul, să repunem la loc părțile unui om fracturat de patru secole de diverse umanisme, raționalisme, de variate proiecte de lumi ideale, mai mult sau mai puțin științifice. Reconstrucția omului... Formularea îmi dă fiori, gândindu-mă la acea inginerie antropologică menită să construiască "omul nou" destinat să locuiască fericit cazărmile utopiei totalitare.

Dacă vorbim de fractură interioară, înseamnă că părțile care formau odată o unitate s'au separat. Nu vreau să vă plictisesc cu descrierea unei nenorociri pe care o cunoașteți, deoarece ne-a lovit pe fiecare în parte. N'aș aduce nimic nou. Voi încerca să vă prezint această temă dintr'un alt unghi. După cum știți, sunt artist plastic, deci mă simt mai la mine acasă în lumea imaginilor. Voi folosi o imagine plastică simbolică pentru a ilustra tema pe care o propun meditației Dvs.

Spre sfârșitul anilor '70 după ce mă lăsasem tentat în Italia, timp de un deceniu, de abstractism pentru a mă vindeca de coșmarul "realismului socialist", am decis o întoarcere înainte spre o deschidere creștină a artei mele. Mă întorceam la figurativ neconstrâns de nimeni, dar la un figurativ diferit, pentru a exprima o realitate situată la jumătatea drumului între natural și supranatural. Pentru a învăța regulile acestui nou drum am pornit pe urmele pelegrinajului medieval, cu caiet și creion, dela Mont Saint Michel, Vezelay, Autun, Cluny, Macon, în pătratul fabulos al Burgundiei, apoi de-a lungul Franței, către Pirineii Catalani și mai departe, pe căile "Romee" ce duc spre San Michele di Gargano și Roma.

Intr'unul din aceste pelerinaje am întâlnit la Aulnay, în centrul vestic al Franței, pe portalul Sud al bisericii romanice, cea mai elocventă imagine simbolică despre teoria cunoașterii.

Deasupra arhitravei se desfășoară, în arcul portalului, două registre de basoreliefuri suprapuse, reprezentând cei 24 bătrâni din Apocalipsul Sfântului Ioan dela Patmos. In registrul superior bătrânii țin în mod alternat o ampolla (vas de untdelemn sfânt), altul o lăută. In registrul inferior se alternează în mâinile bătrânilor o carte și o lăută. Ce semnificație au aceste simboluri?

Lăuta, prezentă în amândouă registrele, personificând muzica, e prin excelență simbolul medieval al cunoașterii, în sens general. Ampolla (vasul de untdelemn sfânt) din registrul superior e simbolul cunoașterii revelate prin meditație, rugăciune, a cunoașterii directe, nemediate. E numită cunoașterea preadamică întrucât aparține condiției umane dinainte de păcat, când omul era pătruns de misterele universului, pe care le cunoștea fără a trebui să le studieze: vârsta de aur a omului, care, pentru a folosi o expresie a lui Mircea Eliade "vorbea limba zeilor", învățând dela ei, nemijlocit, legile misterioase ale universului. Dimpotrivă, cartea pe care o țin bătrânii din registrul inferior e simbolul cunoașterii dobândite cu efortul minții, prin studiu. E numită cunoașterea postadamică, pecetluită de păcat, prin care omul e condamnat la caznă perpetuă: de acum înainte îți vei câștiga cunoștința cu sudoarea minții.

Pentru medievali cunoașterea revelată atinge absolutul, eternul, în timp ce cunoașterea dobândită e relativă, limitată, caducă. La prima se ajunge prin meditație și rugăciune, la cea de-a doua prin mijloace raționale, pozitive. Aceasta nu înseamnă că medievalii disprețuiau căile cunoașterii științifice și experimentale. Lumea monastică benedictină și bernardiană, dedicată rugăciunii și meditației asupra textelor sacre, era totodată un vast laborator de observare a naturii și de studiu al științelor exacte. Scoala dela Chartres, de pildă, era în secolul al XII-lea locul de elecțiune al faimosului quadrivium: se studia matematica, acustica, geometria, și astronomia, în afară de științele naturale, artele cuprinse în trivium, precum și alte discipline. Erau practicate paralel cele două căi ale cunoașterii, conștienți de faptul că sufletul nu poate fi explorat, de exemplu, cu microscopul sau cu cibernetica de astăzi, și nici nu se poate măsura și cântări structura materiei prin rugăciune. Nu era neglijat nici unul din aspectele realității fizice și spirituale. Se promova deci o formație completă în cunoașterea sufletului și a lumii. Nu am întâlnit în arta simbolică o imagine atât de simplă și în același timp exhaustivă asupra teoriei cuonoșterii în globalitatea ei.

Fractura interioară a omului modern e consecința sciziunii produsă în teoria cunoașterii spre sfârșitul Evului Mediu. Cele două categorii ale cunoașterii, spirituală și pozitivă, se separă prin efectul unei schimbări de ritm: stimulată de o viziune umanistă nouă, antropocentrică, cunoașterea pozitivă grăbește pasul, în timp ce, inhibată și marginalizată treptat de excesul de raționalism, cercetarea spirituală se restrânge părăsind viața publică și închizându-se în chiliile tot mai strâmte ale meditației contemplative. Omul pragmatic de astăzi e produsul acestui dezechilibru care l-a amputat interior. Inteligența a trădat sufletul, rațiunea a abandonat spiritul. Acest om l-am reprezentat într'un desen întitulat "Minți umflate, goi la suflet", într'un ciclu dedicat proverbelor Utopiei (titlu împrumutat dela Sedlmayr din cartea sa "Pierderea centrului").

Mutilarea omului va fi dusă la capăt de iluminism, care domină și astăzi civilizația noastră. Comunismul a împins până la ultimele consecințe efectele nocive ale acestui tip de cultură. Ne amintim celebra definiție a artistului, datorată lui Stalin: "inginer de suflete". O tipică perlă de incultură a activismului comunist. Marxismul neagă realitatea sufletului și totuși artistul, în calitate de bun "inginer" trebue să-l construiască. Crima împotriva artei a constat în reducerea ei la o funcție de antropologie industrială pentru fabricarea "omului nou".

Cum poate fi reconstruit acest om al secolului XX făcut bucățele? Nu poate fi reconstruit. Doar el însuși ar putea-o face. Să se reconstruiască pe sine. Mi se va obiecta: "Dar aceasta este o utopie, mai absurdă chiar decât utopia totalitară". Da domnilor, poate să pară, dar nu e. In primul rând pentrucă nu e nicidecum obligatoriu să te reconstruiești. Mulți se simt, sau cred că se simt bine așa cum sunt; nu au nici un fel de dorință de a se schimba. Si în democrație nimeni nu-i poate constrânge. Utopia, când devine reală, adică putere constituită, devine obligatorie. Ne amintim definiția lui Chesterton: "Utopia e visul unui tiran". Ceea ce înseamnă: "Cetățeni, vă ordon să fiți fericiți! Cine nu se supune va fi eliminat". Nu este acesta, în fond, visul Marelui Custode al Republicii lui Platon?

In Occident încă se crede că omul poate fi schimbat cu ajutorul legilor. Aceasta cu adevărat e o utopie. Nu pentrucă legile sunt obligatorii. Imaginați-vă un decret care zice: "De mâine toți trebue să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă", sau, "De mâine nimeni nu-și va mai ucide aproapele". Care parlament din lume ar putea promulga un asemenea decret? Si totuși, fără respectarea acestor legi nescrise condiția umană nu poate fi îmbunătățită. Dar care autoritate ar asigura respectarea lor în afara propriei conștiințe? Cu care energie? Omul a avut întotdeauna un aliat înăuntrul lui, aliatul de care vorbește Sfântul Augustin. Dar mai târziu acest aliat a devenit incomod și omul l-a gonit, rămânând singur. Parlamentul intim s'a dizolvat de fapt, chiar dacă și-a schimbat numele în "morală laică", instanță care știm cum funcționează. Asistăm la falimentul ei. Pentru a face să supraviețuiască asistența în spitalele moscovite, ajunsă la limita degradării, Gorbaciov a rechemat călugărițele-surori îndepărtate de bolșevici acum 70 de ani, fiind ultimele infirmiere care își fac datoria cu conștiință.

Legile, reformele, decretele pot influența, modifica, determina schimbări în viața socială, în sens benefic sau malefic, dar nu pot avea decât un rol secundar în modificările calitative ale societății. Nu se poate trece la o viață socială mai bună fără o reînnoire a vieții interioare a fiecăruia. Societatea laică modernă, fiică a utopiei liberale sau marxiste, dominată de logica omului global, a omului-masă, nu știe să dea nici un ajutor omului pentru a se reînnoi interior. De aceea cred că în actualele condiții de civilizație calitatea vieții nu se va îmbunătăți. O îmbunătățire calitativă nu va fi posibilă decât acolo unde omul va ști să se oprească în mijlocul agitației generale pentru a intra în sine și a se reînnoi.

In expoziția mea "Dragonul și Utopia", în care vorbesc de aceste lucruri prin desene și tapiserii, un tânăr m'a întrebat candid: "De unde ar trebui să începem pentru a ne reînnoi?" Cu aceeași candoare i-am răspuns: "Dela Dumnezeu. Dacă ai nevoie de un aliat recheamă-l înăuntrul tău". Dar iată, văd surâsul ironic al iluminiștilor "de bine". Nu îndrăznesc să-mi spună "ești un reacționar", nu mai e la modă' "antidemocratic" însă, da. Ei bine, când mă gândesc la acel ateism de masă "democratic!" la antimemoria mai mult sau mai puțin liberal-marxistă, la antitradiția "progresistă", atunci, mărturisesc, sunt. Pe zidurile Europei preunite de astăzi se pot citi două specii de sloganuri opuse: "Dumnezeu există" și "Nu Dumnezeire, doar ură", sau "Distruge ceea ce te distruge, distruge-te pe tine însuți!" Repertoriul nihilist e omniprezent. Stim că "democraticul" Sartre a legitimat cu faimoasa lui broșură organizația teroristă germană "Rote Armée". Nihilismul "constructiv" cum îl numesc ei combate bineînțeles pentru "adevărata democrație", aceea a justiției de clasă și a libertății celui mai tare.

"Ce cale trebue să luăm, maestre", m'a întrebat încă odată tânărul meu vizitator. I-am răspuns: "Voi, generația tânără vă aflați astăzi, după căderea ideologiilor, la o răscruce cu doar două alternative: de-o parte strada largă, autostrada, care duce la nihilism, la cultura Negației pe de altă parte cărarea îngustă a căutării spirituale, a Afirmării adevărului, ce reconduce la Dumnezeu. Va trebui să alegeți. Inteleg dificultatea. Autostrada e rapidă, atrăgătoare, dar nu ajunge departe: se sfârșește în cloaca magnă a deziluziei și a dezgustului. Cărarea în schimb e strâmtă și obositoare, dar duce departe. Majoritatea vor lua, poate, autostrada. Tu ce ai să faci? Nu poți avea și una și alta".

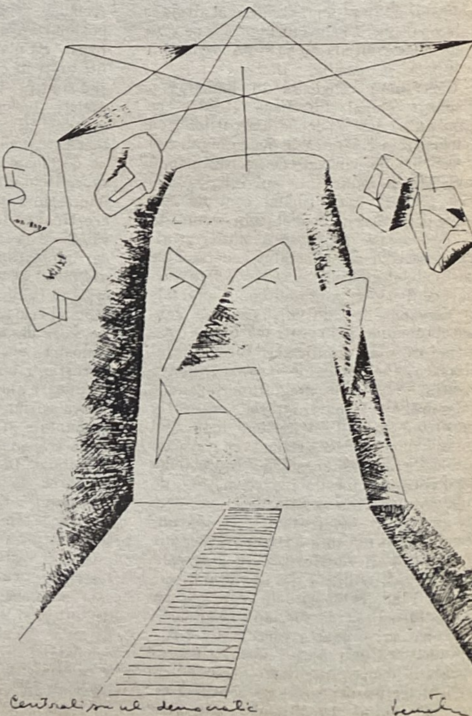
Acum, cu proiectul Marii Europe, se întrevede o spectaculoasă extensiune a "autostrăzii" către țările din Est. Va ajunge cu siguranță cu mult mai departe și acest lucru, s'o spunem deschis, ne îngrozește. Va trebui să ne gândim a înnoda totodată și "cărarea" cu cărăruile existente în Est. E adevărat că în țările "înapoiate " există mai multe cărărui decât autostrade, dar cu ajutorul democrațiilor occidentale subdezvoltarea ar putea fi depășită. Si poate chiar destul de repede... Scuzați ironia, dar e la modă și, sincer vorbind, ne permite să abordăm aproape cu dezinvoltură argumente care altfel ne-ar face să plângem în hohote.

Sunt un martor al acestor două lumi: 26 de ani de comunism, de 21 în Occident. Opozant în raport cu sistemul marxist, disident față de sistemul liberal-capitalist (opozantul neagă înseși rădăcinile unui sistem, disidentul denunță alienarea rădăcinilor în care crede; Soljenițin e un opozant față de comunism, Zaharov era un disident). La întrebarea "ce gândești despre conceptul de libertate în cele două sisteme adverse, capitalismul și comunismul" răspundeam: între totalitarismul "democratic" din Est și democrația totalitară (în sens economic) a capitalismului există o netă diferență în ce privește raportul între om și libertate. In dictaturile politice, privat de drepturile sale, omul în sinea lui nu se predă tiraniei. Conștiința lui se opune și se revoltă, chiar dacă teama îl împiedică să acționeze. In dictaturile economice, în schimb, el se predă de bună voie în mâinile puterii. Sedus de potenta mașină de propagandă a consumismului, el cedează zi de zi ceva din libertatea sa în schimbul unor jucării ale așa-zisei bunăstări. E incapabil să-și dea seama de capcană și e de-a dreptul orgolios de a fi liber să aleagă acestă formă de sclavie.

Ce semnificație are această diferență? Pentru cel dintâi libertatea înseamnă demnitate civilă și politică (implicit dreptul la o existență normală în sens economic);

Pentru cel de-al doilea libertatea însemnează bani, bunăstare. Amândoi sunt privați de libertate sau sunt pe punctul de a o pierde, dar în timp ce primul luptă pentru a o recâștiga, al doilea colaborează cu puterea și se predă singur. (Pentru cei din Est care trăiesc de decenii la limita mizeriei, unii dintre ei fiind bolnavi de consumism înainte de a consuma, e posibil ca aceste considerații să pară arbitrare. Dar analiza situațiilor, mai ales la extrema lor limită, impune luciditate și curajul adevărului).

Continuare în numărul viitor

FARA ARMÂNEASCĂ

PRESA GREACĂ ȘI MINORITĂȚILE

—Gheorghe PADIOTU—

Problema minorităților în țările din Peninsula Balcanică nu a fost rezolvată nici pe departe. Impărțirea teritorială a fostului imperiu turcesc din Europa, din secolul trecut, dar mai ales după războiul balcanic din 1913 și continuarea acestei împărțiri și după prăbușirea imperiului austriac după primul război mondial, a complicat și mai mult problema minorităților.

In imperiul turcesc - datorită perioadei lungi de dominare otomană - minoritățile erau răspândite în întreaga Peninsulă Balcanică, formând un mozaic de popoare creștine, cu insule izolate de comunități naționale. Conștiința populației minoritare din imperiu era creștină și mai puțin națională, mai mult tribală, până la apariția ideilor apusene de etnicitate, speculate de Marile Puteri, care urmăreau distrugerea imperiului turcesc și înaintarea lor spre Răsărit, deschizându-și drum spre India și celelalte țări revoluția greacă din 1821, războiul ruso-turc din 1877-78 și războiul balcanic din 1913, i-au slăbit și i-au scos pe Turci din Balcani.

Pacea dela București, a dus la o împărțire arbitrară a teritoriului cucerit dela Turci. Divizarea acestui teritoriu între Bulgari, Greci și Sârbi, nu s'ă făcut cu respectarea principiului naționalitățil r care ar fi dus la un stat federal creștin de tipul confederației elvețiene, așa cum au propus reprezentanții Macedoniei. S'a ignorat dreptul Aromânilor la o regiune autonomă, ei rămânând sub protecția Regatului României. In teritoriile atribuite statelor balcanice se găsea o populație eterogenă, care a dus - în fiecare stat - la o politică de asuprire a minorităților din statul respectiv, generând o politică șovină, cu acte de violență, care a dus la denumirea Balcanilor "butoiul cu praf de pușcă."

Vom trece peste complexa și încă nerealizata sudură a națiunilor din statul iugoslav, apărut după înfrângerea Austriei din 1918, unde s'au îngrămădit fără o rațiune reală, popoare diferite, dintre care unele nu sunt slave, religii diferite și alfabete diferite.

Intre cele două războaie mondiale, problema naționalităților minoritare a mocnit încontinuu, cu atentate iredentiste și cu adversități naționale.

Paleative ca încercarea lui Titulescu de a crea o Ințelegere Balcanică, au eșuat prin nerealismul lor. Fidelă Germaniei - cu care a fost aliată în Primul Război Mondial - Bulgaria ca și Ungaria, s'au alăturat în 1940 politicii revanșarde a Puterilor Axei. Astfel, între 1940-1944, Bulgaria și-a dublat aproape teritoriul, ocupând Cadrilaterul Dobrogean dela România și întinse regiuni din Macedonia, dela Grecia și Iugoslavia, țări ocupate atunci de Puterile Axei.

După sfârșitul celui de al doilea Război Mondial, teritoriile stabilite după 1918 au revenit la țările lor. Grecia și Iugoslavia au revenit la frontierele din 1938 dar România, participantă la înfrângerea Axei, n'a putut să recupereze Cadrilaterul, contribuția ei la războiul contra Germaniei, fiind considerată o obligație în urma actului de capitulare necondiționată dela 23 August.

Tot cu excepția României - devenită stat comunist subordonat internaționalei comuniste, care a abandonat orice politică de apărare a elementului românesc de peste hotare, populația aromână care se afla sub protecția statului român prin tratatele semnate de statele balcanice cu România, a fost lăsată atrocei politici de asimilare, a statelor din regiune.

Evenimentele din ultimii ani care au adus o reală trezire a naționalităților din Europa și din întreaga lume, au găsit ecou și în timoratele minorități din Balcani, stârnind mânia mistificatorilor de istorie și a conducătorilor statelor șovine, adversari ai oricărei hotărîri de respectare a drepturilor omului.

Ecoul frământărilor minorităților din Balcani apare acum și în presa statelor respective cu interpretări subiective de cele mai multe ori. Redăm câteva aspecte de felul cum este oglindită în presa greacă această problemă.

Cotidianul TA NEA din 30 August 1990:

Ciocniri naționaliste în Balcani. Tulburările naționaliste din țările balcanice, amenință pacea.

IUGOSLAVIA

Locuitori: 23.8 milioane

Sârbi 36%, Croați 19,7%, Musulmani 8,9%, Sloveni 7,8%, Albanezi 7,7%, Macedoneni 5,9%.

Iugoslavi 5,0%, Muntenegreni 2,5%, Unguri 1,9%, alții 3,9%.

Sârbi-Croați.

Sârbii cea mai mare grupă națională din Iugoslavia au o istorie și religie diferită de a Croaților, deși au o limbă aproape comună.

(P.S. Românii nu sunt trecuți în datele statistice, deși Banatul iugoslav este plin de ei).

ROMÂNIA

Locuitori: 23,2 milioane

Români 89,1%, Unguri 7,8%, Germani 1,5%, (Ucraineni, Sârbi, Croați, Ruși, Turci și Tigani) 1,6%,

Români-Unguri

Două milioane de Unguri din România cer mai multe drepturi ca minoritate în Transilvania, pe motivul că de veacuri aparțin Transilvaniei care a fost dominată de Unguri.

ALBANIA

Locuitori: 3,2 milioane.

Albanezi 96,0%, (Greci, Vlahi, Sârbi, Bulgari și Tigani) 4,0%.

Sârbi-Albanofoni

Confruntarea lor se referă la regiunea Cosovei (Câmpia Mierlei) care se învecinează cu Albania.

BULGARIA

Locuitori: 9,0 milioane.

Bulgari 85,3%, Turci 8,55%, Tigani 2,6%, Macedoneni 2,5%, (Armeni, Ruși și alții) 1%.

Bulgari-Turci

In Bulgaria trăiesc aproape 1 milion de Turci. Au suferit o intensă campanie de asimilare, însă acum au căpătat drepturi politice, fapt care i-a nemulțumit pe națonaliștii bulgari, care reacționează cu gândul la cei 500 de ani de asuprire otomană.

***

Aproape 10.000 de albanofoni din Iugoslavia s'au ciocnit ieri cu autoritățile sârbești în Pristina, strigând "Libertate" "U.S.A.", așteptând comisia celor șapte senatori conservatori din America, plecați să examineze problema minorităților. Problema Cosovei, este una din temele care continuă să plaseze Balcanii în centrul revendincărilor naționaliste.

N.A.

Cotidianul "TA NEA" este un ziar de mare circulație în Grecia, la care am adăuga următoarele observații pe marginea celor scrise mai sus:

1. In mozaicul popoarelor din Iugoslavia nu sunt menționați Aromânii.

2. In Albania sunt menționați Aromânii cu denumirea de Vlahi, la un loc cu Grecii, 4%.

3. In Bulgaria, Aromânii nu sunt menționați deloc.

4. Lucru ciudat, Grecia nu este trecută cu datele statistice, ca și când nu ar face parte din Peninsula Balcanică, pentrucă a vrut să evite menționarea Aromânilor, Albanezilor, Slavomacedonenilor, Turcilor, Pomacilor și altora.

Tot din ziarul TA NEA din 30 August 1990.

Fragmente din articolul "Delegația ziariștilor în România" de G. Diakoiani:

..."Nu poți să treci ușor peste istorie, să uiți că abia la 1877 Parlamentul acestei țări a proclamat Independența Statului - sub garanția Marilor Puteri - sau să ocolești faptul că înainte de Primul Război Mondial 80% din investiții erau străine, sau să treci cu vederea că după 1918, România și-a dublat teritoriul și populația". (sic).

Interviu cu Ministrul de Externe Adrian Năstase: "Soluția minorităților trebue găsită fără intervenții străine".

INTREBARE: Ce s'a schimbat în politica externă a României după executarea perechii Ceaușescu? De ce țara Dvs. urmărește să strângă legăturile cu Piața Comună? Cum veți rezolva problema minorităților? Ce schimbări se vor face în Balcani?

RĂSPUNS: Este natural ca schimbările adânci care au avut loc să influențeze direcția politicii externe. Participăm acum la toate organele democratice europene de când am revizuit situația privitoare la drepturile omului, conform Tratatului dela Viena. Am schimbat spre exemplu regulamentul de acordare a vizei de intrare. Acum, vechea lege de îngrădire a vizei de intrare a fost abrogată.

INTREBARE: Aveți ca obiectiv intrarea țării în Piața Comună Europeană?

RASPUNS: Fără îndoială, da! Deschiderile sunt în spre toate direcțiile, pentru modernizarea economiei noastre. Inainte de toate însă, vrem să creem condiția ca cetățeanul singur să lucreze și să capete încredere în el însuși să aducem înapoi oamenii mari, de cultură, care au fost nevoiți să părăsească țara.

INTREBARE: Cum vor influența după părerea Dvs. aceste schimbări, evoluția și aranjamentele din Balcani?

RĂSPUNS: Există dreptul internațional și după el trebue să ne conducem și să-l aplicăm. Altfel este ca și cutia Pandorei, care dacă se deschide poate să răstoarne echilibrul din Europa. De multe ori unii întrebuințează minoritățile și problemele naționale ca mijloc de opresiune, urmărind să creeze agitații interne în țările din regiune. In România există minorități și problemele lor se rezolvă în cadrul dreptului internațional. Este greșit însă a transforma problemele minorităților în probleme politice. Toate minoritățile sunt reprezentate în parlament. Ungurii au 41 deputați. Suntem pe un drum bun și nu avem nevoie de intervenții străine într'o problemă cu rădăcini adânci".

Cam la aceasta s'a rezumat interviul d-lui Adrian Năstase, ministrul de externe al României. Despre tratatele existente între țările balcanice pentru protejarea minorității aromâne, n'a suflat un cuvânt.

Nu aceeași este însă și părerea guvernului din Atena.. A doua zi după ce a apărut în ziarul TA NEA, datele statistice publicate mai sus, ziarul a dat o dezmințire a cifrelor publicate. Iată ce scria TA NEA la 31 August 1990:

"Minoritatea greacă din Albania este alcătuită de aproape 15% din totalul populației țării. După datele oficiale, procentul de 4% care a fost menționat în harta care s'a publicat ieri (30 August 1990) după Associated Press, constituie aprecierea agenției de știri americane".

Să luăm de bune cifrele grecești? Ar fi o mare eroare. Se știe că majoritatea minorităților din Albania o constituie populația aromână și nu grecească. Localități întregi, cum sunt Pleasa, Dișnița, Curceaua, Sipsca, Muscopulea, Gabruva, Frașari, Custreț, Jarcani, Fearica Avlona, Selenița și altele cuprinse în regiunea Durațului, și Elbasan, sunt localități cu populație aromânească. Faptul că aparțin religiei ortodoxe, nu pot fi asimilați cu Grecii, așa cum Românii greco-catolici, nu au nici o legătură cu Grecii. Guvernul dela Atena știe însă să-și apere interesele, pe când guvernul dela București a renunțat de mult a mai fi un guvern național, el rămânând în continuare un administrator teritorial al internaționalei comuniste, pe teritoriul României.

Cauza Aromânilor a rămas să fie apărată de Aromânii înșiși, la toate forurile internaționale, începând cu Organizația Națiunilor Unite și Comunitatea Economică Europeană, unde Grecia, ca singurul stat democratic din Balcani, este membru cu drepturi depline.

Guvernul Greciei trebue să înțeleagă că dând libertatea culturală Aromânilor, nu face decât să-și întărească poziția ca stat, pentrucă etnia aromânească este singura din întreg statul grec, care nu are nici o pretenție teritorială de nici un fel, iar Aromânii sunt singurii care au luptat pentru crearea statului grec modern, mai mult chiar decât Grecii înșiși.

Pacea lumii și a Europei nu poate fi bazată decât pe înțelegere și toleranță, cu respectarea drepturilor omului, așa cum sunt stabilite de tratatele internaționale.

PLÂNGUTE TRI ȘCOALELE ARMÂNEȘTI ÎNCLLISE

Iu s'li caftu, Doamne dzâ-ni
școalile-armânești di altă oară?
Piste tut mi-alatră câni
și mi mursică di zboară.

Mi-au mușcată di videală...
Vrei sivdae? Cum s'u-aminți?
Vătămată-i ițe școală,
nierg s'u caftu tu murminți.

Plâng cu dezeanile ș'cu perlu,
nâ au vătămată-averlu.
Mi-plângu ocllili, vearsă sândze,
limba-a noastră, feată-aleaptă,
di 'nă etă tut ma plândze.

Eta vine, eta fudze,
agârșit, din ea n'alasă
tut încrucilliaț pi cruțe,
fără patrie și casă.

Doamne, ascultă-mi, ti rog,
pliguită tu măduă,
limba-a noastră-adună-o stog
ș'fă să'nviadză-a treia dzuă!

NICOLAE CARATANA

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele _Basarabia_ e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

PROCLAMAŢIA

celei de-a doua Mari Adunări Naţionale

(Spicuiri)

Intrunită la un moment de răscruce în istoria poporului nostru, cea de-a doua Mare Adunare Naţională a românilor din Basarabia, Transnistria şi nordul Bucovinei constată:

După cea dintîi Mare Adunare Naţională din 27 August 1989 care a marcat procesul de eliberare naţională a românilor basarabeni şi bucovineni, forţele imperiale sovietice şi-au intensificat ostilităţile ducînd la limită starea sufocată în care se află neamul nostru în cei cincizeci de ani de ocupaţie străină.

Pentru a-şi menţine dominaţia, ultimul imperiu colonial de pe glob este gata să frîngă destinul românilor din teritoriile ocupate, impunîndu-le semnarea unui tratat de uniune pentru a da o aparenţă legală actului de ocupaţie din 28 iunie 1940.

Teritoriul românesc al Basarabiei şi nordului Bucovinei au fost dintotdeauna părţi componente ale Statului Moldova, creat în secolul al XIV-lea pe pămîntul strămoşilor romanilor — geto-dacii.

La 1775 imperiul habsburgic, cu concursul tacit al imperiului rus, răpeşte Statului Moldova partea lui de nord, Bucovina.

In urma războiului ruso-turc din 1806— 1812 şi a unui indelungat tîrg diplomatic, prin tratatul de pace de la Bucureşti (1812), imperiul rus dezmembrează Statul Moldova, anexînd ţinutul dintre Prut şi Nistru, asupra căruia extinde în mod artificial numele de Basarabia.

Ca rezultat al prăbuşirii imperiului rus şi a celui austro-ungar, în urma celui dintîi război mondial, Basarabia şi Bucovina capătă posibilitatea de a-şi realiza dreptul lor firesc şi legitim la autodeterminare. La 2 decembrie 1917 a fost creată Republica Democratică Moldovenească. După proclamarea Ucrainei republică independentă, parlamentul Republicii Democratice Moldoveneşti— Sfatul Ţării— a declarat, la 24 ianuarie 1918, independenţa Republicii Democratice Moldoveneşti. La 27 martie 1918, exprimînd voinţa poporului, în virtutea dreptului istoric şi de neam, Sfatul Ţării a decis prin vot unirea Basarabiei cu patria-mamă — România. Congresul naţional al Bucovinei la 28 noiembrie 1918 a votat unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare pînă la Ceremuş, Colacin şi Nistru, cu Patria-mamă —România.

Prin desăvîrşirea la 1 decembrie 1918 a unităţii naţional-statale a poporului român s-a realizat idealul lui dintotdeauna. Datorită unirii din 1918 românii de la răsărit de Prut şi cei din Bucovina şi-au salvat fiinţa naţională, integrîndu-se organic în procesul de dezvoltare a neamului nostru.

Forţele imperiale, ostile poporului nostru nu s-au împăcat cu pierderea fostelor colonii, continuînd politica expansionistă şi anexionistă. In urma tranzacţiei dintre Stalin şi Hitler din 23 august 1939 şi a notelor ultimative ale guvernului sovietic trimise României la 26 şi 28 iunie 1940, U.R.S.S., invocînd pseudoargumente, avînd susţinerea statelor fasciste şi ameninţînd cu aplicarea forţei militare, ocupă la 28 iunie 1940 teritoriul românesc al Basarabiei şi nordului Bucovinei..............

In faţa unui iminent pericol de distrugere totală a însăşi fiinţei naţionale a românilor din teritoriile ocupate, reafirmînd aspiraţiile dintotdeauna ale neamului nostru la libertate şi neatîrnare, în spiritul Declaraţiei O.N.U. cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale şi în conformitate cu dreptul universal recunoscut al naţiunilor la autodeterminare.

MAREA ADUNARE NAŢIONALĂ

proclamă:

— Independenţa naţională a românilor din teritoriile ocupate şi recunoaşte asupra întregii naţiuni române dreptul de a apăra şi garanta prin toate mijloacele această independenţă;

— Semnarea oricărui tratat de uniune imperială ar da o aparenţă legală actului de ocupaţie din 28 iunie 1940 şi consecinţelor lui. Nu există nici un document juridic ce ar atesta dorinţa noastră de a intra în componenţa U.R.S.S. Fiind incorporată fără acordul ei în U.R.S.S. populaţia din teritoriile româneşti ocupate nu are nici un fel de obligaţii faţă de acest stat;

— Procesul ce s-a declanşat în teritoriile româneşti ocupate este o mişcare de eliberare naţională, anticolonialistă şi antiimperialistă;

— Viitorul teritoriilor româneşti ocupate poate fi hotărît doar de întreaga naţiune română, care este unicul subiect al dreptului internaţional şi purtătoare a dreptului inalienabil şi imprescriptibil de a-şi hotărî ea însăşi destinele, fără nici un amestec din afară;

—Participarea R.S.S. Moldova, fie printr-un organ de stat sau printr-o persoană juridică împuternicită de organele de stat la elaborarea sau semnarea unui tratat de uniune imperialistă ar constitui un act de trădare a intereselor şi aspiraţiilor naţiunii noastre la unitate şi independenţă; în cazul săvîrşirii unui asemenea act de trădare, aflarea în continuare a deputaţilor în organul suprem al puterii de stat a R.S.S. Moldova ar echivala cu complicitatea lor la această trădare; preşiunile de orice natură, exercitate asupra unui organ de stat (sau persoane juridice împuternicite de organele de stat) în scopul de a impune acestora comiterea unui act de trădare împotriva propriei naţiuni, nu pot servi drept justificare a actului de trădare; orice abatere de la acest principiu va fi calificată drept acţiune de înlesnire a ocupaţiei şi de aservire a neamului nostru faţă de o putere străină. In acelaşi timp este absolut necesar să fie accelerat procesul de semnare a tratatelor şi acordurilor bilaterale de colaborare în toate domeniile cu statele şi naţiunile ce şi-au proclamat suveranitatea şi independenţa..................

— Participarea deputaţilor din partea Moldovei în congresul de deputaţi şi în sovietul suprem al U.R.S.S., în condiţiile actuale, nu mai are nici o acoperire juridică şi nici o justificare morală;

— Reintegrarea bisericească a naţiunii române este un imperativ al zilelor noastre..................

— Evoluţia poporului nostru pe calea democraţiei şi independenţei este de neconceput fără asigurarea tuturor drepturilor fundamentale ale omului universal recunoscute;

—Nici un stat, nici un partid sau formaţiune politică nu are dreptul să instige cetăţenii Moldovei să comită acte de trădare împotriva poporului lor; în acest sens este incompatibilă cu interesele şi aspiraţiile neamului nostru activitatea de mai departe pe teritoriile româneşti a structurilor de ocupaţie — PKUS, KGB ş. a. Marea Adunare Naţională cere interzicerea prin lege a activităţii acestor structuri străine şi naţionalizarea averii lor.

— Menţinerea numeroaselor monumente şi a altor însemne ce ţind să impună cu orice preţ persistenţa în memoria popoarelor a autorilor şi apologeţilor ideologiei falimentare comuniste, culpabili de genocid şi etnocid —Marx, Enghels, Lenin ş. a. este incompatibilă cu evoluţia de mai departe a societăţii umane pe calea democraţiei şi progresului.

— Dreptul naţiunilor de a-şi hotărî ele însele soarta este nelimitat şi indivizibil. Poporul nostru şi-a reclamat acest drept declanşînd mişcarea de eliberare naţională care nu poate fi stăvilită nici de conjunctura politică dezavantajoasă, nici de deciziile arbitrare ale conducerii U.R.S.S. Incercările acestei conduceri de a folosi armata în scopul înăbuşirii mişcării de eliberare naţională, constituie o crimă împotriva naţiunii noastre şi totodată împotriva militarilor care sînt, fără voia lor, prizonieri ai politicii imperiale. Poporul nostru îşi va apăra prin toate mijloacele independenţa, inclusiv prin opunerea rezistenţei făţişe în conformitate cu normele de drept internaţional recunoscute asupra popoarelor ce luptă pentru eliberare naţională împotriva colonialismului şi a imperialismului.

— Procesul de restabilire a independenţei naţionale nu se poate desfăşura în condiţiile aflării armatei sovietice pe teritoriul nostru. Marea Adunare Naţională cere retragerea unităţilor militare ale Ministerului apărării al U.R.S.S. de pe teritoriul Moldovei. Pînă la soluţionarea definitivă a acestei probleme e necesar să nu fie întreprinse nici un fel de acţiuni ce ar leza demnitatea şi drepturile umane ale militarilor şi a membrilor familiilor lor. Acţiunile de acest fel nu sînt decît provocări ce ar pune în pericol atît viaţa militarilor şi a familiilor lor, precum şi securitatea poporului nostru. Totodată Marea Adunare Naţională consideră că Guvernul Moldovei nu-şi poate asuma obligaţia de a satisface necesităţile materiale şi sociale ale cohortelor de militari sovietici, asupra cărora nu poate exercita nici un control. Marea Adunare Naţională cere sistarea activităţii comisariatelor militare ale Ministerului apărării al U.R.S.S. pe teritoriul Republicii Moldova şi înlocuirea lor cu cercuri de recrutare a tinerilor noştri în Garda Naţională şi în Forţele de poliţie. Retragerea unităţilor armatei sovietice de pe teritoriul Republicii Moldova, sistarea activităţii comisariatelor militare ale Ministerului apărării al U.R.S.S. ar fi prima şi cea mai elocventă dovadă că actuala conducere a U.R.S.S. respectă Declaraţia suveranităţii adoptată de Sovietul Suprem al R.S.S. Moldova conform căreia Moldova este o zonă demilitarizată.

* * *

În spiritul Declaraţiei O.N.U. cu privire la acordarea independenţei ţărilor şi popoarelor coloniale, Marea Adunare Naţională de la Chişinău proclamă necesitatea de a se pune capăt imediat şi necondiţionat colonialismului sovietic sub toate formele şi manifestările sale. Statul sovietic semnatar al acestei declaraţii trebuie să acorde neîntîrziat independenţă popoarelor din coloniile sale.

În scopul păstrării stabilităţii şi păcii în această zonă a Europei, Marea Adunare Naţională de la Chişinău face apel către:

— Comitetul de decolonizare al O.N.U. să-şi exercite şi faţă de noi misiunea de a găsi mijloacele cele mai adecvate pentru a grăbi aplicarea susnumitei Declaraţii, şi să ia măsuri concrete în acest sens în baza cărora Adunarea Generală a O.N.U. ar adopta o hotărîre în problema colonialismului sovietic şi în special în problema teritoriilor româneşti ocupate.

— Parlamentele şi guvernele statelor lumii, către O.N.U. şi alte organisme internaţionale să recunoască statutul de teritoriu ocupat pentru Basarabia şi nordul Bucovinei cu toate consecinţele juridice şi politice prevăzute de dreptul internaţional;

— Toate mişcările de eliberare naţională din U.R.S.S. de a se constitui neamînat într-o Alianţă pentru eliberarea naţională a popoarelor captive din imperiul sovietic.

* * *

Numai înfăptuirea pînă la capăt, prin cuget şi conştiinţă curată a independenţei naţionale a neamului nostru, va crea condiţii pentru lichidarea completă a urmărilor ocupaţiei străine, pentru curmarea nedreptăţilor ce au fost săvîrşite aici în decurs de veacuri. Numai astfel se va putea instaura pe aceste teritorii un climat favorabil de convieţuire în pace şi bună înţelegere a tuturor cetăţenilor fără deosebire de neam şi confesiune.

Această clipă grea şi măreaţă a venit prin însăşi voinţa de fier a istoriei, care e de neînlăturat. Ea cere să ne pătrundem de importanţa problemelor ce ni le-a pus în faţă şi luminaţi de propriile noastre conştiinţe să purcedem la realizarea lor în numele copiilor, nepoţilor şi strănepoţilor noştri.

CHIŞINĂU, PIAŢA MARII ADUNĂRI NAŢIONALE,
16 DECEMBRIE 1990
ADOPTATĂ PRIN VOT
DE CEI CIRCA 800
DE MII DE PARTICIPANŢI
LA MAREA
ADUNARE NAŢIONALĂ.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DOMNULUI ILIESCU ÎI CURGE NASUL

Prima oară, motivând că-i în ajun de alegeri, Dl. Președinte a refuzat să acorde viza de intrare ex-Regelui Mihai; a doua oară a fost invitat să părăsească țara, după ce obținuse viza de intrare, pe motiv că... n'are viză!

Performanța Prestidigitatorului Suprem: Uite viza, nu e viza!

Reamintim că pentru a încuraja turismul s'a decretat: "viza de intrare se poate obține la frontieră." Iar ex-Regele, ca simplu vizitator, a obținut-o la coborîrea din avion.

Deci motivul n'a fost "viza" ci faptul că dl. Președinte, când aude ex-Mihai, îl apucă alergia: strănută și-i curge nasul.

Boala de cap a D-lui Iliescu (curgerea nasului) dă crezare zvonului că ex-Regele ar deveni popular.

Nu discutăm aci dacă ex-Regele devine popular, dacă are cinci prințese ori dacă D-lui Președinte îi curge nasul.

Discutăm o altă problemă:

Ce fel de legi avem în "Tara Mamă" când copilul nu poate veni să-și vadă locul unde s'a născut și mormintele părinților?

Strănuturile D-lui Iliescu au iritat timpanele celor care cred în Drepturile Omului și au cuvânt în aprobarea împrumuturilor de valută forte.

Ca să nu cadă cu economia la pat, Dl. Iliescu a trebuit să înghită o pilulă anti-alergică: a înapoiat cetățenia română ex-Regelui Mihai.

Actualmente Dl. Iliescu e cu nasul în convalescență.

(Notă: Pe lângă ex-Regele Mihai au fost considerați periculoși și expulzați din România și doi confrați dela "Cuvântul Românesc").

DESPRE BUNICI ȘI NEPOȚI

Când spui că'n țară-i haos, jaf, că foștii tovarăși au furat revoluția;

Când aduci dovezi c'ai fost schingiuit prin temnițe;

Când ceri, instaurarea democrației;

Dl. Iliescu are un singur răspuns:

Ești legionar!

Pentru cei trecuți de 70 de ani care au purtat cămașa verde, acuzația de legionar adusă tinerilor din Piața Universității, e o alifie sufletească: pot muri liniștiți că n'au fost dați uitării!

Așteptăm ca legionarii să-i trimită D-lui Iliescu o ilustrată de Sfintele Sărbători ale Paștelui, cu mulțumiri camaraderești pentru frumoasa reclamă oferită pe gratis.

Acuzațiile scoase din traista dezinformării și semănate printre făuritorii lui "Decembrie 1989", au început să dea răsaduri cu întrebări:

Dacă noi care ne-am opus cu mâinile goale tancurilor, ca să distrugem dictatura comunistă, suntem asemănați cu legionarii, atunci, e normal, ca și legionarii să se asemene cu noi: să iubească dreptatea și să deteste tot ce-i sufletește imoral.

Si pentrucă noi suntem ca ei și ei au fost în tinerețe ca noi, înseamnă că idealurile pentru care au luptat ei, sunt asemenea idealurilor pentru care noi luptăm astăzi.

Acum înțelegem c'am fost mințiți de-un sfert de veac.

Ințelegem trecutul și lupta bunicilor.

Dar bunicii care au luptat prin munți contra comunismului și nepoții, "golanii" din orașele martire: Timișoara, Brașov, Sibiu, București, etc., au lăsat istoriei două date biruitoare:

6 Noembrie 1941, când a abdicat Regele Carol al II-lea și 21 Decembrie când s'a dus celălalt dictator sângeros, Nicolae Ceaușescu.

Tirani alungați de entuziasmul neprihănitei tinereți.

DE CE PE PETRU ÎL CHEAMĂ PETRU

Părinții d-lui Prim ministru Petru Roman se compuneau din tată evreu (luptător contra lui Franco, din timpul războiului civil din Spania) și mamă catolică.

Dl. Prim ministru este creștin ortodox. Nașul, care l-a botezat dându-i numele de Petru --după tradiția că finul să poarte numele nașului--a fost răposatul șef al Plugarilor, Petru Groza.

(Nota: Informația cu nașul și finul ne-a povestit-o un fost ambasador).

AUZITE ȘI CITITE

La mitingul F.S.N. se scandează:

"Sprijinim guvernul! Sprijinim guvernul!"

O bătrânică de pe margine:

-- Srpijiniți maică, sprijiniți, că se clatină!

••

Dl. Președinte Ion Iliescu și-a realizat cu succes cincinalul: numai într'un an a devenit "Cel mai Iubit Fiu al Poporului."

••

Iată ultimele molime care bântuie nestingherite prin țară:

Hahalerita, japitoza, fitilismul, șopârligita, bișniscocita, etc.

••

Un optimist este cel care crede că a doua revoluție se va face fără vărsare de sânge.

In memoriam

In viața Românilor din exil au fost momente când cuvintele, de orice fel, nu și-au mai avut locul, au fost neputincioase, sau de-a dreptul ireverente, în fața unor înfricoșătoare tragedii.

Trecuți printre gloanțe, înnot peste Dunăre, săriți din tren la 30-40 de kilometri pe oră, odată ajunși în așa zisa libertate ceva neașteptat și nespus de dureros le-a tăiat și respirația și dorința de a trăi.

Așa s'a întâmplat recent, pe 11 Ianuarie, în statul New York. Patru tineri români, două fete și doi băieți, între 15 și 23 de ani, au fost uciși într'un mod îngrozitor, izbiți din față de un camion. Trei erau studenți universitari și al patrulea elev de liceu. Doi erau frați. Toți erau prieteni buni, pentrucă erau Români buni. Se duceau cu mașina la cabana fratelui unuia dintre ei, unde sperau să petreacă sfârșitul săptămânii, schiind.

In interesele și încordările politice ale exilului, s'a uitat de multe ori că la umbra părinților creșteau vlăstare românești, mândre că erau Români și Romånce. Cei patru pieriți în tragicul accident de automobil din statul New York erau din această categorie de Români. Iși iubeau țara, și țara lor era, ca și pentru părinții lor, România. Vorbeau și scriau românește, aveau prieteni români, de seama lor. La sfârșitul săptămânilor de obicei lucrau pentru a -și strânge bani, pentrucă vroiau să-și petreacă vara viitoare în țară. Nu fumau, nu beau, nu stăteau seara târziu la colțuri de stradă. In micile lor bagaje poliția nu a găsit nimic compromițător: doar hainele lor, periuța de dinți și cărți. Nu le facem aici elogii lumești, nici nu vrem să-i prezentăm ca modele. Dumnezeu, în bunătatea și gloria Lui i-a așezat pe măsura inocenței lor sufletești. Si despre aceasta inocență noi nu avem nici o îndoială. Prietenii rămași în urma lor, sunt martorii purității vieții lor scurte.

Dăm aici numele lor pentru ca Românii din exil să știe că în fața lui Dumnezeu s'au prezentat recent două tinere Românce și doi tineri Români, soli ai României lor dragi, să-L roage ca, prin jertfa lor, Bunul și întotdeauna Preamăritul să aibă în paza Lui țara lor și-a noastră:

Cristiana Cristescu, 23 de ani, studentă la matematică, în ultimul an.

Rodica Radu, de 19 ani, studentă în anul doi, Studii Internaționale.

Dariu Dabija, de 22 de ani, student în anul trei la franceză și istoria universală.

Horia Dabija, de 15 ani, elev în clasa a cincea de liceu.

Deși ne dăm seama că durerea întreagă este a familiilor și că așa cum am scris la început, cuvintele noastre sunt neputincioase, redacția ziarului Cuvântul Românesc, prietenii și cititorii roagă familiile să-i considere alături de ele. Celor patru li se adresează cu lacrimile primilor creștini pe pământul țării lor: Sit vobis terra levis.

George BĂLAȘU
Elena MARINESCU-MUNTEANU
Nicolae ILIESCU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DEMONSTRAŢIE

DEMONSTRANTII IN FATA AMBASADEI

Românii din Washington DC, Virginia şi Maryland au protestat în faţa Ambasadei Române din Washington cu ocazia împlinirii unui an dela Revoluţia din Bucureşti. O delegaţie restrânsă, formată din 6 persoane, au cerut să intre în ambasadă, unde au înmânat ambasadorului o NOTA DE PROTEST pe care o redăm mai jos.

In timpul discuţiei cu grupul de delegaţi, ambasadorul Virgil Constantinescu a încercat să minimalizeze punctele protestului nostru afirmând că, chiar în noaptea de 21 spre 22 Decembrie, au primit o notă din România prin care erau înştiinţaţi că pământul a fost redat ţăranilor, cu drept de proprietate nelimitată în timp şi că s'a fixat o limită superioară de 100 (una sută) ha.

Cum nici până în prezent, această ştire nu a fost confirmată de oficialitatea românească, ne întrebăm dacă "noutatea" este una din minciunile obişnuite ale guvernului neocomunist dela Bucureşti, sau este minciuna personală a ambasadorului, adică am vrea să ştim dacă ambasada din Washington este numai ecoul minciunilor guvernului Iliescu-Roman, sau i s'a acordat încrederea de a inventa, în spiritul trasat de "partid".

Pr. Gh. CALCIU

NOTĂ DE PROTEST CĂTRE GUVERNUL DIN BUCUREŞTI

Comunităţile româneşti din statele: Virginia, Maryland şi Washington DC protestează, pe această cale, împotriva sistemului de teroare şi de injustiţie instalat în ţară de către guvernul neocomunist Iliescu-Roman.

Participanţi la oprimarea poporului sub regimul Ceauşescu, actualul guvern, este format, în majoritatea lui covârşitoare, din foşti miniştri, vinovaţi, în aceeaşi măsură ca şi Ceauşescu, de dezastrul ţării, sau din fiii fostei nomenclaturi. Nici unul din aceşti guvernanţi impuşi prin minciună şi falsificare nu au dreptul să conducă un popor pe care l-au asuprit şi jefuit, fie în mod direct, fie indirect, prin părinţii lor, ei fiind profitorii acestei exploatări.

In toate ţările, foste comuniste din Estul Europei, guvernele instalate în ultimul timp au cedat în faţa presiunilor maselor de cetăţeni şi au demisionat. In România, guvernul instalat prin fraudă şi ucideri de tineri refuză să demisioneze, pentrucă ei au învăţat lecţia de tiranie dela magistrul lor şi pentrucă sunt comunişti înverşunaţi. Această categorie de comunişti, când pun mâna pe putere, nu o mai cedează decât prin alungare, sau asasinarea de către tovarăşii lor, aşa cum s'a întâmplat în Decembrie 1989.

Cerem ca guvernul Iliescu-Roman să demisioneze neîntârziat, cu toţi miniştrii lor şi cu întreg aparatul de opresiune, păstrat neatins până acum, în vederea menţinerii poporului sub teroare şi foame;

Cerem alegeri libere, cu adevărat, sub supravegherea unui guvern provizoriu, din care să nu lipsească, în primul rând, foştii deţinuţi politici, anti-comunişti care şi-au jertfit viaţa şi libertatea cu generozitate, pentru ţară şi neam;

Cerem o liberalizare adevărată, prin care libertatea, să fie scoasă din mâinile celor care au ucis tineretul după Revoluţie, numai pentru a-şi justifica venirea lor la putere şi pentru a confisca un sacrificiu care nu era al lor.

Cerem instaurarea imediată şi necondiţionată a proprietăţii private, în special, a terenurilor agricole, pentru ca ţăranul să aibă certitudinea că pământul îi aparţine, pentru a-l lucra cu râvnă spre a hrăni întregul popor;

Cerem încetarea oricărui fel de oprimare, de şantaj şi ameninţare de către membrii FSN şi de către ziarele acestui partid neocomunist, a persoanelor politice şi, în special, a foştilor deţinuţi politici, de care FSN se teme, pentrucă aceştia sunt oameni integri şi devotaţi cauzei româneşti;

Cerem încetarea exterminării şi torturării intelectualilor tineri şi bătrâni, adevăraţi luminători ai poporului, pe drumul democratizării, împotriva obscurantismului comunist al actualului guvern. Nu există nici un fel de posibilitate de colaborare cu comuniştii - fie ei şi cu faţă umană- pentrucă aşa ceva nu este decât o minciună stalinistă. Comuniştii trebue să cedeze puterea politică - fără condiţii - şi să răspundă în faţa ţării pentru crimele săvârşite înainte şi după Revoluţie;

Cerem desfiinţarea oricărui tip de partid comunist, indiferent sub ce nume s'ar ascunde, pentrucă acest partid este depozitarul celor mai criminale concepţii politice;

Cerem, încă odată, plecarea imediată şi fără vărsare de sânge, a guvernului Iliescu-Roman, cu tot sistemul lor ministerial şi securist de oprimare şi minciună;

Cerem tuturor funcţionarilor ambasadei române din Washington DC să se desolidarizeze de actele antiumane ale guvernului dela Bucureşti, de minciunile şi de crimele practicate de acest guvern, crime care au culminat cu asasinarea şi torturarea celor din Piaţa Universităţii de către minerii chemaţi de preşedintele Iliescu. Această crimă odioasă a descalificat, pentru totdeauna, guvernul dela Bucureşti;

Plecarea guvernului Iliescu-Roman va repune România în condiţii legale şi de relaţii politice normale cu statele din Occident, care vor începe să acorde României ajutorul material necesar refacerii economiei ţării.

Noi vrem o Românie liberă şi democrată, eliberată de teroarea comunistă, de foame, de incertitudine şi de frică.

Comunitatea Română din Washington DC, Virginia şi Maryland

PROTEST

UNIUNEA FOSTILOR DETINUTI POLITICI ROMANI aflaţi peste hotare, având sediul la Geneva, îşi exprimă protestul vehement şi sentimentul de indignare pentru felul în care guvernarea Iliescu-Roman şi cei care o slujesc, s'au comportat în legătură cu prezenţa în patrie a Regelui Mihai I şi Familiei Regale.

Sfidând prevederile legale faţă de Suveran care s'a născut cetăţean român pe pământul ţării şi care nu a renunţat niciodată la cetăţenia română, sfidând prevederile articolului 13 paragraful 2 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului adoptată de Naţiunile Unite şi care obligă guvernul român pe plan internaţional şi intern, călcând în picioare regulile tradiţionalei ospitalităţi româneşti, actuala conducere dela Bucureşti s'a discreditat total în faţa opiniei publice internaţionale săvârşind un act de care va răspunde istoric, politic şi moral.

Incătuşată în formaţia comunistă de care nu se poate dezbăra, ca şi în acţiunea de aducere a minerilor în Iunie, guvernarea Iliescu-Roman, s'a dovedit incapabilă să prevadă şi să înţeleagă puternica reacţie produsă pe plan internaţional de modul necugetat în care s'a comportat în Decembrie 1990, având ca model ceea ce au făcut Dej şi Groza în Decembrie 1947.

Tinându-l arestat ore întregi pe Suveran, organele Ministerului de Interne au făcut din Regele Mihai I PRIMUL DETINUT POLITIC al ţării şi aceasta la un an dela sângele vărsat de revoluţionarii lui Decembrie 1989.

Odată mai mult, ţara noastră este discreditată pe plan internaţional iar reacţia produsă în mass media din toate ţările lumii libere au făcut din Monarhul Român centrul atenţiei în statele civilizate.

Dăm o înaltă preţuire luării de poziţie a unor personalităţi din ţară faţă de cele întâmplate, şi ne exprimăm recunoştinţă pentru cuvintele rostite de Corneliu Coposu, Doina Cornea, Octavian Paler, Geo Serban, Adrian Marino şi toţi ceilalţi care s'au pronunţat cu demnitate şi curaj. Aceeaşi preţuire o avem pentru organizaţiile şi formaţiile ce au luat atitudine hotărîtă, cum a fost Partidul Naţional - Ţărănesc-creştin şi democrat şi Alianţa Civică.

Ca Români foşti deţinuţi politici aducem omagiul nostru Regelui Mihai I pentru gestul său de mare curaj, pentru atitudinea sa plină de demnitate şi ne rugăm Domnului ca ţara noastră să aibă parte de conducătorii ce-i merită încercatul nostru popor.

Dumitru IONESCU

Constantin MAREŞ

FINALIST ÎN CONCURS INTERNAŢIONAL

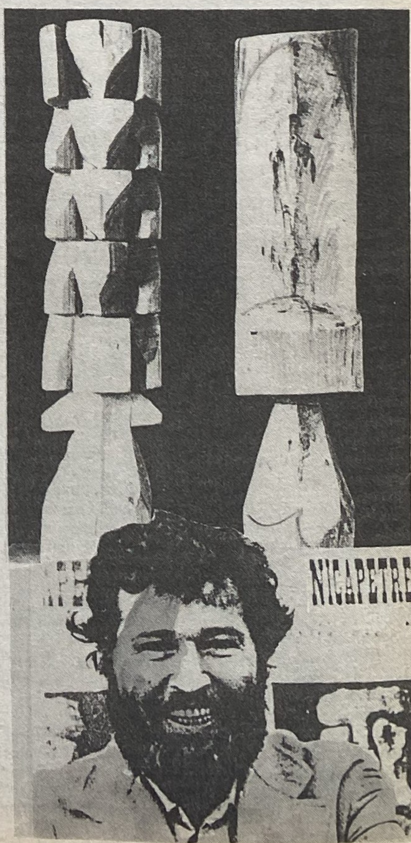
nicăpetre

NICAPETRE, sculptor canadian de origină română, este unul dintre cei 21 de finalişti, selecţionaţi la 18 Ianuarie 1991 de un juriu internaţional pentru Expoziţia marelui premiu "Henry Moore" pentru sculptură abstractă, care va avea loc între 19 Iulie - 31 Octombrie 1991 la Tokyo, Japonia. Impreună cu alţi doi sculptori canadieni, el face parte dintre finaliştii selecţionaţi din 740 de participări din 35 de ţări. Sponsorii acestui eveniment bienal sunt cele două muzee în aer liber, Hakone şi Utsukushi-ga-hara.

Juriul internaţional a selecţionat lucrarea lui NICAPETRE intitulată ADAM SI EVA, care constă din două sculpturi abstracte verticale în marmoră, de aproximativ 2 m înălţime.

NICAPETRE, născut în Brăila, România, a absolvit Institutul de Artă Nicolae Grigorescu în 1964 în Bucureşti. Prima recunoaştere publică a lui NICAPETRE a avut loc în 1969, cu prima lui expoziţie compusă din 30 de sculpturi în piatră - CARIATIDELE - la Galeria Simeza din Bucureşti. După aceea, au urmat încă 11 expoziţii personale şi peste 60 de expoziţii în grup în Europa şi America de Nord.

In 1981 NICAPETRE a imigrat în Canada, iar în 1985 a devenit cetăţean canadian. El a participat la mari expoziţii internaţionale în Veneţia (Italia), în Grecia organizate de Muzeul Skironio, Turul de Sculptură al Universităţii din Tennessee şi la Expoziţia Contemporană din Scarborough, Canada.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Două doamne pensionare (56 și 60 ani), de origină română, cu cetățenie suedeză și domiciliu stabil în Suedia, fără obligații și cu situație economică bună, doresc corespondență în vederea căsătoriei. Vorbim și engleza. Candidații să aibă o situație cel puțin similară. Răspunsuri la redacție pentru: ''Doamna 56'' și ''Doamna 60''.

*Dr. Serban Felicia, medic stomatolog, cu domiciliul în România, Brașov, B-dul Valea Cetății 40, Bloc B 43 B, Ap.13, Cod 2200, drăguță, 47 ani, suplă, minionă, doresc cunoștință în vederea căsătoriei, cu intelectual în vârstă până la 50 ani, cetățean român stabilit în Canada, Australia, Brazilia. Răspuns la adresa sus menționată.

*Tânăr, 28 ani, cu studii superioare, 1,85 înălțime, 88 kg, drăguț, simpatic, de origină română, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu o doamnă stabilită în USA, Canada, Australia. Corespondență la: Radu Gabor Horațiu, Calle Martin de Zamora Nr.3991, Las Condes, Santiago Chile, America de Sud.

*Tânără, 23 ani, de origină română, 1,67 înălțime, 55 kg, blondă, frumoasă, simpatică, doresc cunoștință în vederea căsătoriei cu un domn până la 35 ani, stabilit în USA, Canada, RFG, Suedia. Rog corespondență la: Corina Chicinas, Calle Martin de Zamora Nr.3991, Las Condes, Santiago Chile, America de Sud. Fotografie, bine venită.

*Scutelnicu Doina, Romăncă, economistă, 29 ani, 1,70 m, 65 kg, păr negru, ochi căprui, doresc cunoștință cu cetățean străin de origină română, în vederea căsătoriei, bazată pe respect și sinceritate. Rog răspuns detaliat și foto la adresa: Str. Renului nr.3, Bloc 49 D, Sc.C, Etaj 8, ap.150, Sector 2, Cod 73507, București, România.

SERVICII

*Doamnă, caut o persoană singură, în vârstă pentru întreținere, în regiunea Toronto, Hamilton, Kitchener. Răspundeți la ''Cuvântul Românesc'', ''Pentru Anița''.

*Primesc în gazdă (convenabil) doamnă recent sosită în Canada, indiferent de localitatea unde se află. Răspundeți la: Station ''A'', Boite 33, Downsview, M3M 2Z9, Toronto.

CU ISTORIA ÎN ZIG-ZAG

George DRAGU

Sub Groza și Gheorghiu-Dej "Lumina venea dela Răsărit'' și, călare pe lumină, veneau armatele eliberatoare de ceasuri de mână.

Invățăm istorie chirilică: furasem Moldova și-i mulțumeam lui Stalin că ne scosese din bezna Gintei Latine.

Am târît-o cu ''Tătucu' '' pân'am dat de fiul său, Nicolae.

Alt lider, altă, istorie: cu altă numărătoare a făuritorilor de neam: Decebal, Mihai Viteazul și "Fiul strâns în brațe''.

Am scăpat de făuritorii "Epocii de Aur'' și, "moștenitorii'' Revoluției din Decembrie 1989, au și început să scrie istorie proaspătă: neofasciștii aterizaseră în Piața Universității ca să fure revoluția, dar noroc de mineri c'au salvat democrația.

Citim și ''pagini albe'': nu se scrie cine's teroriștii, cine a chemat minerii, unde's ascunși dolarii lui Ceaușescu, cine a expediat din Timișoara camioane cu cadavre la crematoriul din București, cine's agenții străini, etc.

FSN-ul a târșit-o cu istoria prin tufișuri până la Aniversarea celor 72 de ani dela Unirea cea Mare:

1 Decembrie, 1990, Alba Iulia, Câmpia Libertății.

Pentru a primi țidulă să participi la Aniversare trebuia să treci un examen de origină sănătoasă (membru de partid) și să nu fii răgușit. Trenuri speciale, sub supravegherea securiștilor, au transportat pe nerăgușiți la Alba Iulia.

La tribuna oficială ''Trandafiri aleși'': Dl. Președinte al țării, Dl. Prim ministru al țării, alți ofeliți, plus o mână de ''ghimpi'', supraviețuitorii partidelor istorice, tolerați pentru pomădeală democrată și obținere de împrumuturi.

A vorbit Dl. Iliescu despre Iuliu Maniu și nerăgușiții, cu țidulă oficială, l-au aplaudat din fundul beregatelor de parcă reprezentantul partidului comunist, și nu Iuliu Maniu, ar fi cerut în 1918: ''Autonomie națională pentru Românii din Ardeal''.

Era un moment propice pentru tovarășii PCR, ajunși prin subsol în fruntea FSN-ului, să recunoască ''greșelile'' (nu spunem crimele trecutului), inclusiv și ''greșeala'' cu chemarea minerilor.

Ar fi fost o mărturisire ce ne-ar fi unit:

''... precum și noi iertăm greșiților noștri''.

După Dl. Iliescu a vorbit Dl. Corneliu Coposu (supraviețuitor al pușcăriilor) și președintele actual al partidului care, cu ajutorul celorlalte partide istorice și ale bisericilor surori Ortodoxă și Unită, au realizat, sub Domnia Regelui Ferdinand, România Mare!

Ne-am fi întors dela Alba Iulia cu bucuria c'am găsit un punct comun: respectăm adevărul istoric.

Ne-am înșelat!

In timpul discursului D-lui Coposu, la îndemnurile zâmbărețe ale ''trandafirilor'' din tribună, maimuțoii minerilor aduși cu trenuri speciale pe Câmpia Libertății, au început să-l huiduie și fluiere pe vorbitor.

Huiduiești pe urmașii celor care au înfăptuit România Mare, care au împroprietărit țăranii și aplauzi pe cei care ne-au distrus credința, tradiția și au înființat colhozurile!

Scribii s'au pus pe muncă. Ei încep să adune ''documente istorice'' pentru ''Epoca Fesenistă'':

'' ... reprezentanții poporului care au luat parte la Marea Adunare dela Alba Iulia--vor scrie ei mâine--au recunoscut, prin aplauze furtunoase, în persoana Președintelui Ion Iliescu, pe urmașul celor care au înfăptuit Unirea din 1918 și au huiduit pe conducătorii trădători ai partidelor istorice...''

Așa fi-va scrisă, sub oblăduirea Marilor Voievozi de Moscova, Ion și Petru, istoria Tărilor Românești din anul una mie nouă sute nouăzeci.

"APEL DIN TIMIȘOARA. TREZEȘTE DOAMNE ȚARA!"

ŞTIRI DIN ŢARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

EI COMIT, EI ACUZĂ

Comuniştii învinovăţesc pe alţii de ce comit ei: Au năvalit legionarii să fure revoluţia pe care ei au furat-o; fasciştii vor să introducă teroarea pe care ei au introdus-o, etc.

Nu repetăm cele dovedite: bombe prin scrisori, bătăi, omoruri, aruncări dela etaj, etc. executate din ordin tovărăşesc.

Feseniştii au descoperit acum un alt duşman:

S'a înfiinţat recent "Alianţa Civică" formată din cei care au ţinut şi ţin, cu riscul vieţii, aprinsă făclia libertăţii.

"A.C....SE MANIFESTA IMPOTRIVA ORICAROR FORME DE VIOLENTA INCLUSIV . AMENINTARE CU FOLOSIREA EI." (Sublinierile noastre).

O mişcare non-violentă, gen Gandhi, lasă pe pescuitorii în ape tulburi fără nadă în undiţă.

Ce e şi mai îngrijorător pentru Dl.Iliescu, e că metoda de infiltrare - executată în Piaţa Universităţi -a devenit răsuflată.

Conducătorii Alianţei, cunoscând vechile năravuri au luat măsuri de a ţine mişcarea la adăpost de orice contaminare:

Ziarul "România Liberă", în numele "AC" avertizează publicul:

"Intrucât în ultimele zile au apărut în unele localităţi grupuri care se revendică a reprezenta "Alianţa Civică", fără să fi luat legătură cu comitetul de organizare pe ţară, reamintim că orice afiliere la "A.C." trebue să aibe acordul direct al acestui comitet pentru a se asigura astfel respectarea statutului şi declaraţiei noastre de principii (Nonviolenţă, etc. N.R.) In aceeaşi ordine de idei, Alianţa Civică declară că nu are nici o legătură cu publicaţia cu acelaşi nume, care a apărut recent la Cluj-Napoca şi care nu reprezintă, prin profilul său, principiile noastre (Alianţa Civică)."

Intrebuinţând numele "Alianţa Civică" în fruntea unei publicaţii şi organizaţii ce n'au nimic în comun cu "Alianţa Civică", ne dezamăgeşte.

D-nii Iliescu şi Roman sunt plagiatori!

Pacepa fabricase, "din ştofa securităţii", Grupul IV legionar. (Vezi volumul "Orizonturi roşii").

O SCHIMBARE FĂRĂ SCHIMBURI

Sub noul Procuror General al României, Dl. Mihail Ulpiu Popa-Chercheanu, totul "merge bine", spune el. Dosarele cu fărdelegile din 18 Februarie şi 13 Iunie sunt aproape terminate.

Dr. George Serban, preşedintele Societăţii "Timişoara" într'o scrisoare deschisă adresată D-lui Procuror General, îi atrage atenţia că nici măcar nu se pomeneşte de crimele minerilor din 13-15 Iunie, de crimele din 21 Decembrie comise de armată, poliţie şi securitate din oraşele Cluj şi Bucureşti, de crimele din Braşov, Sibiu, Cugir, etc. şi de restul crimelor înfăptuite de comunişti.

S'a recurs la o manevră ceauşistă. Când lucrurile şchiopătau, Nicolae schimba omul, nu sistemul. D-nii Iliescu-Roman, ca să amâne judecarea tovilor-prieteni, schimbă pe Procurorul General.

ROMÂNIA: BUGET 1991

"Creşterea cheltuielilor pe unitate de produs înregistrată în toate întreprinderile din ţară în 1990 a avut drept consecinţă directă scăderea veniturilor bugetului de stat cu aproape 100 miliarde lei", declară Ministrul Finanţelor, Teodor Stolojan.

Bugetul actual are un deficit de 37 miliarde, (reprezentând sub 2% din produsul intern brut).

Sumele alocate din buget pentru investiţii au fost în 1989 de 46%, în 1990 de 20%, iar în 1991 vor fi de 12%.

Ministerul Apărării Naţionale are prevăzut în buget 15,5%.

In anul acesta România va primi asistenţă din partea experţilor Fondului Monetar Internaţional. Vor trebui câţiva ani până când reformele vor începe să dea roade.

SUNTEM ÎNCĂ ÎN "EPOCA DE AUR"

Se raţionalizează benzina.

Incepând dela 15 Ianuarie autoturismele (inclusiv de teren) proprietate personală, ale administraţiei de stat, regiilor autonome şi societăţi comerciale, pot cumpăra 40 litri pe lună.

Taximetrele câte 200 litri pe lună; motocicletele şi motoarele câte 10 litri pe lună.

Dacă cumperi mai mult decât cota fixată, preţul se dublează.

"DE PE ALTĂ LUME"

Revista "TIME" (7.1.91) în cadrul evenimentelor din 1990 publică două fotografii sub titlul "Moştenirea amară a tiranului".

Un copil în pat, legat de mâini, cu explicaţia: "Magazii pentru copiii nedoriţi" (warehouses) şi chipul unui muncitor din Copşa Mică. ("Cel mai poluat oraş din lume", N.R.)

"Mi-a luat câteva ore ca să-mi dau seama că încă stau pe planeta pământ. Era ca şi cum o sticlă gigantică de cerneală se revărsase peste oraş".

Fotograful revistei "TIME", Dl. Anthony Suau se afla pe pământ... în Raiul Comunist.

1.000.000 DE AVORTURI

In 1990 doctorii au performat circa 1.000.000 de raclaje, a declarat dr. Sorin Puia, directorul clinicii obstetrice Sârbu, din Bucureşti.

Lipsa de contraceptive şi informaţii de a preveni sarcinile au dus la situaţia actuală la care se adaugă mizeria din ţară.

Statisticile arată că proporţia dintre avorturi şi copiii născuţi este de 3:1.

DL. BRUCAN DECLARA: comuniştii nu pot fi înlocuiţi din servicii pentrucă n'ai "specialişti" cu care să-i înlocuieşti.

Dl. Brucan a uitat să spună ce se cere ca să fii specialist: trebue să fii linguşitor, nepăsător, nepriceput, hoţ şi să fii membru de partid.

••

IN NOAPTEA DE 11-12 DECEMBRIE A.C., la Facultatea de Mecanică din Timişoara a fost provocat un incendiu la arhiva facultăţii. Studenţii din pichetul de grevă, aflaţi peste noapte la facultate, au reuşit să stingă focul. A ars doar o perdea.

••

DOSARUL COMUNISMULUI este un nou serial publicat de "România Liberă". După 45 de ani se scrie şi istorie adevărată.

••

DIN ORDINUL PATRIARHIEI, bisericile şi mânăstirile au oficiat un recviem în ziua de 21 Decembrie, 1990 "... pentru a aminti oamenilor de idealul celor care şi-au pierdut viaţa".

••

INTRE IGNORARE SI SUGRUMARE--Ziarele pot scrie ce vor, dar guvernul nu asudă că să îndrepte abuzurile semnalate. Ultima măsură împuterniceşte guvernul (pe motivul lipsei de hârtie, a muncitorilor calificaţi, spaţiu, etc.) să hotărască tirajul ziarului şi nu administratorul care ştie câte ziare se pot vinde.

Mărirea tirajului depinde dacă-ţi place sau nu de fesenişti.

Revistele nu ajung prin alte oraşe. Nu e un schimb de idei, nu se poate creea o unitate culturală.

Contractul cu tipografia se încheie pe timp de un an, dar omul guvernului, recte dom'n Chirică, decide săptămânal prin subalterni, câte ziare şi reviste poţi tipări.

E sfat, nu e cenzură!

••

CAND CUMPERI un pachet de ţigări "Snagov" (20 lei) se recomandă să cumperi şi lipici ca să cârpeşti pachetul. (Tigaretele se vând fără înveliş de "ţiplă" N.R.)

••

VETERANII SI INVALIZII de război, eroii Revoluţiei şi studenţii basarabeni care studiază în Bucureşti beneficiază de transport gratuit pe tramvaie, troleibuze şi autobuze.

••

MINERII fiind ocupaţi cu apărarea revoluţiei, România a trebuit să cumpere din Iugoslavia 120.000 tone de cărbune.

••

PRIMARIA CAPITALEI a obţinut un împrumut de un miliard lei ca să termine construcţiile începute sub Ceauşescu.

••

IN PRIMELE 11 LUNI ale anului 1990 s'au înregistrat cca. 54.000 de delicte, cu 7000 mai multe ca'n 1989. S'au comis 352 mai multe omoruri, 1000 mai multe tâlhării, etc. Au căzut victime 260 de poliţişti.

••

S'A DESCHIS IN BUCURESTI primul spital social din România (60 de paturi) sub auspiciile Asociaţiei "Christianna". Organizaţia e formată din doctori americani de origină română.

••

IN ARDEAL au mai rămas cca 60.000 de Germani. Foarte puţini din cei plecaţi s'au reîntors. O măsură pentru a opri emigrarea e ca statul să le înapoieze averile confiscate.

••

GARILE VARSOVIEI sunt hoteluri Hilton pentru refugiaţii români - a declarat şeful serviciului polonez pentru refugiaţi. Zeci de mii de cetăţeni români se află acum în Polonia.

••

VIOLONISTA CRISTINA ANGHELESCU, 29 de ani, solistă la Orchestra naţională Radio din Bucureşti, a primit, la concursul de vioară din Helsinki, premiul al II-lea "Sibelius". (Notă: premiul întâi nu s'a acordat). Cristina a cântat la o vioară... împrumutată!

••

LICEUL "MIHAI VITEAZUL" din Bucureşti îşi serbează a 125-a aniversare. La început s'a numit "Mihai cel Mare".

••

BONN Germania -- în 1989 au imigrat 24.000 Germani din România, în 1990 au imigrat 111.150.

••

IN BUCURESTI s'a inaugurat o nouă centrală telefonică internaţională, instalată de firma Siemens, ce va adăuga 3000 de circuite.

••

DL. CLAUDIU IORDACHE, prim vicepreşedinte al FSN şi deputat de Timiş a venit la Timişoara pentru a vorbi oamenilor în timpul grevei generale. A fost contestat vehement şi i s'a cerut demisia. Ela spus: "Aici şi acum, în faţa Dvs. îmi depun mandatul". Dl. Claudiu Iordache a revenit apoi în Parlament la data de 14.01.91.

Se pare că a apărut o modă în rândul celor care conduc ţara. A început tov. Brucan şi a fost urmat de Gh. Robu (ministru al Justiţiei), Petre Roman - "tartor" al guvernului, Andrei Pleşu - ministrul Culturii, iar de curând vajnicul fesenist Claudiu Iordache. Curios este că fiecare a fost "obligat" să revină asupra hotărîrii iniţiale.

EPURARE SAU ADĂUGARE?

In Septembrie 1989 (eram sub celălalt regim comunist) Ministerul de interne a transferat la cursuri speciale, 80 de ofiţeri ca să înlocuiască în posturi de înaltă răspundere, pe viitorii pensionari şi pe cei bănuiţi de infidelitate.

Dar a izbucnit răscoala şi soţii Ceauşescu, au hotărît ca viitorii poliţişti să fie graduaţi: dar nu pe bază de examen, ci pe bază de dragoste şi devotament faţă de regim şi "Fiul Iubit".

Imediat după "graduare" ofiţerii au fost trimişi prin diferite regiuni ca să strivească revoluţia.

Dl. Tudor Artenie, care dezvăluie faptele, pune întrebarea D-lui Ministru de interne ("România Liberă" din 20.12.90):

"Cine sunt şi ce funcţii ocupă aceste cadre? Mai este oportună menţinerea lor în cadrele active? Prezenţa lor în funcţii importante nu poate fi mai DESTABILIZATOARE decât orice altă manifestaţie? Cui îi e, încă frică, de apărătorii ordinei comuniste?"

Noi putem răspunde la ultima întrebare: Feseniştii sunt curajoşi; lor nu le este "frică de apărătorii ordinei comuniste".

ÎNCEPUTE ŞI LĂSATE

S'a oprit construcţia unor proiecte macrofalimentare: Canalul Bucureşti-Dunărea, Centrele agro-industriale, etc. dar sunt unele comenzi ce trebuesc terminate, printre care două vapoare. Preţul vânzării acoperă cheltuielile pentru terminarea comenzii.

EX-REGELE MIHAI E CETĂŢEAN ROMÂN

Legea Nr. 38 publicată în Monitorul Oficial nr.142 din 13 Decembrie 1990, se referă la:

"Acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere dela 6 Martie 1945 se extinde şi la persoanele deportate în străinătate după 23 August 1941."

Noua lege, iscălită de D-nii Iliescu, Bârlădeanu şi Dan Marţian, redă ex-Regelui Mihai cetăţenia română.

Extrădarea fostului Rege a fost deci ilegală.

48 DE ÎNTREBĂRI

O întrebare pentru fiecare tablou dispărut din muzeele ţării.

Valoarea lor se ridică la zeci de milioane de dolari.

Unele tablouri se găsesc azi prin muzeele din Vest, altele au împodobit multilateralele palate ceauşiste.

Unde's aceste tablouri? Pe ce pereţi tovărăşeşti sunt agăţate?

Germania îşi revendică obiectele de artă "rătăcite", dar România, n'a cerut nici o socoteală celor responsabili cu paza Tezaurului Naţional. Nu doreşte guvernul să-şi deranjeze tovarăşii?

MÂNĂSTIRE LA MAGLAVIT

Pe locul unde acum o jumătate de veac păstorul Petrache Lupu spunea că l-a văzut pe Moşu (Dumnezeu) se va ridica o mânăstire.

Clădirea începuse din 1936-37, dar lucrările au fost abandonate.

"NOI NU NE VINDEM ŢARA!" NOI O JEFUIM

Firma italiană "Intermercato" a hotărît să clădească apartamente pe litoral şi pe oriunde poate cumpăra pământ.

Preţul acceptat pentru loturile de pe litoral reprezintă furt făcut în ziua mare.

Dl. Octavian Paler, într'un articol (R.L. din 19-12-90), dă unele cifre ce îndreptăţesc întrebarea: "Afaceri sau jaf?"

Intr'o staţiune italiană, metrul pătrat este de circa $2.000, deci pentru o construcţie pe 100 metri pătraţi numai locul costă $200.000.

Firma italiană oferă chilipir: un apartament (probabil într'un condominium) cu $6.000; iar o vilă cu $24.000. ("Intermercato" oferă cumpărătorilor, timp de trei ani, un bilet retur de avion).

Un Român, cu 4500 lei lunar ($30 la bursa neagră) trebue să aştepte 100 de ani ca să poată da avansul la o vilă pe litoral.

Aceste vânzări --scrie O.P. -- s'au făcut atât de "discret că nici autorităţile din Constanţa n'au ştiut nimic, se pare o vreme; de abia când a mijit scandalul au fost puse la curent şi implicate."

"Dacă administraţia vrea să vândă o valoare care nu-i aparţine în exlcusivitate, nu era normal, ca măcar de formă, Românii să nu fie excluşi dela o astfel de tranzacţie?" se întreabă autorul.

In goană după dolari Feseniştii vând România la Talcioc!

(Notă: In urma celor dezvăluite de Dl. Octavian Paler, guvernul a revenit asupra Panamalei de pe LITORAL. Un succes pentru presa liberă).

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

AMÂNAREA ÎNTÂLNIRII BUSH-GORBACIOV

Intâlnirea Bush-Gorbaciov care trebuia să aibă loc la Moscova la 11 Februarie, a fost amânată pentru o altă dată în prima jumătate a acestui an.

După întrevederea dela Washington a noului ministru de externe sovietic Alexander Besmertnik cu James Baker și apoi cu președintele Bush, s'a motivat ca nepotrivită părăsirea țării de către președintele american în timpul evenimentelor din Golf.

Se crede că unul din motive, deși necomentat de către cei doi miniștri, a fost intervenția trupelor sovietice în Țările Baltice, lucru care poate schimba opinia Statelor Unite despre URSS.

Din declarații se înțelege că Uniunea Sovietică își va menține aceeași poziție față de războiul din Golf.

ȚĂRILE BALTICE ÎN DOLIU

Din cauza tensiunii din Goflul Persic și apoi a declanșării războiului în această regiune, evenimentele dramatice din Lituania și Letonia au trecut pe planul al doilea pentru opinia publică internațională și marile puteri occidentale.

Pe data de 13 Ianuarie trupele sovietice au intervenit brutal asupra demonstranților masați în fața parlamentului lituanian din Vilnius, provocând moartea a 14 persoane și rănind multe altele.

La numai o săptămână diferență, în capitala Estoniei, Riga, soldații sovietici au deschis focul asupra demonstranților, omorând 6 manifestanți.

Puterile vestice au protestat împotriva sângeroaselor represalii ale Sovieticilor în Țările Baltice. Parlamentul European a blocat pentru moment ajutorul cu alimente în valoare de un miliard de dolari acordat Uniunii Sovietice, avertizând că cele întâmplate vor pune în pericol relațiile Est-Vest.

INMORMANTAREA UNUI EROU DIN VILNIUS-LITUANIA

OPERAȚIUNEA "FURTUNA DEȘERTULUI"

După ce la 9 Ianuarie, cei doi miniștri de externe ai Statelor Unite și ai Irakului, Baker și Aziz s'au menținut timp de 6 ore la Geneva pe aceleași poziții rigide, era clar că șansele de a înlătura declanșarea unui conflict în Golf erau reduse la minimum.

Incercările diplomatice făcute până în ultima zi a ultimatumului dat de Consiliul de Securitate (15 Ianuarie), culminate cu misiunea secretarului general al ONU Perez de Cuellar la Bagdad pe data de 13 Ianuarie, eșuând și ele, orice încercare de salvare a păcii a fost redusă la zero.

Pe data de 16 Ianuarie la ora 18,30 ora Washingtonului (17 Ianuarie ora 2,30, fusul orar al Bagdadului, forțele militare ale Statelor Unite au început atacarea Irakului, declanșând operațiunea "Furtuna Deșertului" (Desert Storm).

Au fost lansate de pe port-avioanele din Marea Roșie și Golful Persic cel puțin 100 de rachete de croazieră Tomahawk și s'au executat peste 1000 de misiuni aeriene de bombardament asupra punctelor strategice din Kuweit și Irak.

Bagdadul ca centru al comandamentului militar și al puterii industriale a reprezentat ținta numărul unu.

Televiziunea israeliană a anunțat că rachetele îndreptate asupra Israelului au fost distruse ca și instalațiile nucleare și chimice ale Irakului.

Președintele Bush surâzător, însoțit de ministrul apărării Cheney și de șeful statului major generalul Powell, au apărut în fața reporterilor anunțând succesul peste așteptări al operațiunii militare. S'a subliniat riposta extrem de slabă a aviației irakiene, conchizându-se că aspectul se datorează factorului surpriză. Președintele a spus că forțele americane își vor îndeplini misiunea de a alunga trupele irakiene din Kuweit cât mai repede posibil și că acest război nu va fi un al doilea Vietnam.

Euforia primei zile a încetat însă brusc când în noaptea zilei de 18 Ianuarie au fost lansate opt rachete irakiene asupra Israelului. Acestea nu au produs mari pagube, dar au creat o mare stare de nervozitate. Rachetele au căzut în Tel Aviv (majoritatea), Haiffa și Jaffa.

Apare acum evident pericolul ripostei Israelului, fapt care ar amenința destrămarea coaliției arabe. Deși guvernul israelian a anunțat dreptul de a riposta la momentul cuvenit, președintele Bush a reușit să convingă pe premierul Shamir să nu intervină cu represalii militare.

In zilele care au urmat, deși Israelul a primit de urgență dela Americani rachete anti-rachetă 'Patriot", o fuzee a reușit să pătrundă într'un cartier rezidențial, provocând pentru prima dată mari pagube materiale, peste 70 de răniți și doi morți, reprezentând un moment greu pentru guvernul american să convingă pe Israelieni să nu intervină în conflict.

Bombardamentele asupra Irakului s'au succedat cu peste 1000 de misiuni zilnice, dar pe data de 20 Ianuarie Irakienii au lansat primele rachete în Arabia Saudită, continuând și în celelalte zile să aibă ca țintă capitala saudită Riyad și orașul Dhahran unde este o bază militară americană.

Deși s'a crezut la început că majoritatea rampelor de lansare a rachetelor irakiene au fost distruse, s'a comunicat că mai există unele greu de depistat deoarece acestea sunt mobile.

Rachetele utilizate de Irak în bombardamentele asupra Israelului și Arabiei Saudite, sunt rachete sovietice de tip Scud, modificate de Irakieni (Al-Hussein și Al-abbas), putând avea o rază de acțiune de peste 700 de kilometri. O bună parte din ele au putut să fie interceptate de rachetele "Patriot" în apropierea țintei.

Sfârșitul primei săptămâni de război a fost marcat de aspectul penibil al prezentării de către televiziunea irakiană a primilor prizonieri ai coaliției (piloți americani, englezi, saudiți, italieni), evident molestați, care au făcut ca niște automate declarații antirăzboinice. Prin sufletele multor telespectatori a trecut probabil un vânt de Vietnam.

S'a mai aflat totodată că cea mai mare parte a aviației irakiene este adăpostită în hangare subterane. De astfel de adăposturi ar beneficia și o mare parte din trupele de elită, "Garda Republicană". Comandamentul militar irakian este adăpostit într'un vast bunker cu mai multe etaje și o rețea subterană de tunele care comunică cu alte bunkere.

In depozite subterane s'ar afla cantități însemnate de muniții, arme chimice și rachete.

Americanii și aliații lor occidentali se izbesc astăzi de tehnologia avansată militară pe care ei înșiși au livrat-o Irakienilor mai ales în ultima decadă. Astfel, 97 companii germane, 33 engleze, 22 americane, ca și firme franceze, belgiene și ale altor țări occidentale au livrat armament ultra modern și tehnică avansată electronică. Companiile germane sunt implicate în special în procurarea diverselor produse chimice și instalații pentru producerea gazelor toxice. Dacă se adaugă la toate acestea armamentul modern livrat și de URSS, se poate avea o imagine mai clară a mașinăriei de război irakiene.

Președintele Bush și comandamentul militar american, au recunoscut după primele opt zile că războiul din Golf împotriva Irakului, va fi o confruntare de durată.

După prezentarea de către televiziunea irakiană a pagubelor suferite de populația civilă în urma bombardamentelor, Saddam a anunțat că va replica la nevoie cu arme chimice, biologice și chiar nucleare(!).

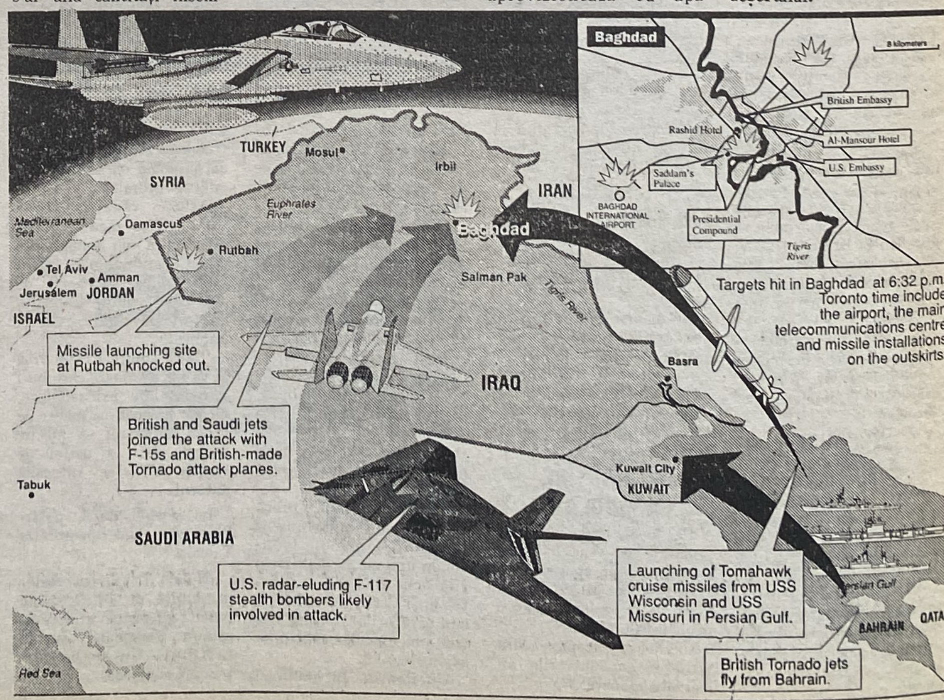
Amenințările de până acum ale liderului irakian nu au fost simple fanfaronade. El le-a pus în practică, atacând cu rachete Israelul și Arabia Saudită.

Frica de acte teroriste a dus la scăderea călătoriilor aeriene cu peste 50%, cu repercursiuni mari asupra bugetelor companiilor aeriene și a țărilor cu profil turistic.

Deversarea a milioane de barili de petrol dela un terminal kuweitian este considerată ca cel mai mare dezastru ecologic de până acum. Mareea de petrol amenință instalația de desalinizare care aprovizionează cu apă potabilă cea mai mare parte a Arabiei Saudite.

Foarte important pentru viitorul aspect al războiului este nu numai poziția pe care o va adopta Israelul, dar și atitudinea Teheranului. Aterizarea în Iran a 100 din cele mai moderne avioane irakiene pune sub semnul întrebării neutralitatea viitoare a acestui stat islamic. De peste 15 ani, pentru Teheran, Statele Unite sunt considerate inamicul numărul unu "Marele Satan", iar bombardarea populației civile din Irak, cu distrugerea unor importante sanctuare islamice șiite din Basra, au provocat mari manifestații antiamericane.

Chiar dacă nu va fi un nou Vietnam, după cum a declarat cu convingere președintele Bush, complicațiile care vor apare în Orientul Mijlociu după terminarea războiului pot duce la adevărata furtună a deșertului.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

SUB SEMNUL LUI MARTE

—Lucian G. COSTI—

La umbra conflictului din Golful Persic se petrec și alte conflicte, este adevărat, cu mai puțină publicitate și cu foarte mică șansă de intervenție unanimă a coaliției ONU-lui. Răfuiala Moscovei cu Țările Baltice nu putea avea loc în condiții mai favorabile decât atunci când încordarea din Nordul Arabiei Saudite reținea în cvasi-totalitate atenția Vestului. Părerile exprimate anterior, că întreaga ecuație a agresiunii asupra Kuweitului a fost elaborată conștiincios de serviciul de diversiuni externe al GRU-ului sovietic, prind tot mai multă substanță. Deși nimeni nu poate afla încă veritabilele jocuri de culise dela Kremlin, demisia zgomotoasă a lui Sevardnadze, care a plecat din post lăsând imaginea unui partizan al păcii și democrației, a prefigurat regruparea dela vârful piramidei de putere și trecerea la represalii contra republicilor care avuseseră îndrăzneala să se opună molohului comunist.

Revenirea la suprafață a celor mai reacționare cercuri din armata sovietică și din KGB, ca și avertismentele că "perestroika" este în pericol, și că poporul sovietic trebue să se aștepte la vărsări de sânge spre a se zdrobi rezistența anarhiei și forțelor ce se opun progresului, nu fac decât să confirme faptul că mișcarea de eliberare din URSS și din celelalte țări comuniste a fost expresia unei revolte profund populare, în fața căreia comuniștii erau cât pe ce să fie azvârliți dela putere. Perestroica n'a fost decât o pretenție a conducerii sovietice că se instaurează o democrație originală, o soluție de moment spre a potoli furia mulțimii și a permite o perioadă de regrupare a bandei dela cârma statului comunist. Expresiile folosite de șeful KGB-ului sovietic fac parte din limbajul de lemn al ideologiei comuniste și demonstrează că nomenclatura și-a revenit și se simte în stare să treacă la contraatac.

Farsa liberalizării oficiale ajunge atât de departe încât religia, repusă acum în "drepturi", devine o aliată de încredere a guvernului în lupta contra revendicărilor democratice. Cum altfel se explică prezența semnăturii patriarhul Rusiei, Alexei II, pe o scrisoare adresată lui Gorbaciov, prin care se cere intervenția de urgență contra republicilor rebele.

Prea cucernicul păstor (ce grad să aibă oare dânsul în KGB?) se alătură șefului statului major și îndeamnă la reprimarea fără milă a "elementelor criminale (citiți baltici, moldoveni, gruzini) și a forțelor paramilitare" care pun în pericol cuceririle statului sovietic. Să nu fi învățat șeful ortodox moscovit că se află în fruntea unei biserici care condamnă violența, ura și crima? După pregătirea de rigoare a mulțimii, conform unui tipic de un cinism inutil, tancurile sovietice intră din nou în Lituania, strivind oameni, iar gloanțele seceră din plin. Soluția păcii sovietice, singura de altfel pe care o cunoaște Kremlinul, a fost în fine aplicată, după o prea obositoare perioadă de actorie de-a democrația, stângaci jucată de Gorbaciov & Co., dar care a fermecat fără doar și poate pe spectatorii vestici, ei înșiși neobișnuiți cu asemenea premiere.

După modelul ce-și demonstrase eficacitatea de-a lungul perioadei de stăpânire comunistă, armata roșie a sosit ca să apere un grup, reprezentând "majoritatea" populației, care fusese înlăturat dela putere de fasciști, reacționari, forțe ale întunericului, etc., etc... In permanență se încearcă o justificare grotescă, de salvare a unor aparențe democratice, chiar și pentru cele mai brutale crime. Există o psihologie specială pe care o posedă fără excepție conducerile comuniste, aceea de a inversa rolurile, de a face din victimă un inamic periculos, și din călău, un factor al justiției și stabilității. Pentru Gorbaciov, convorbirea cu președintele Lituaniei, Landsbergis, nu a fost constructivă, iar poziția acestuia este inacceptabilă în conformitate cu constituția sovietică. Gorbaciov nu poate să gândească altfel decât în limitele dogmelor comuniste, de aceea orice încercare de a-l prezenta drept campionul democrației în stil occidental este aberantă.

S'a fabricat și un termen pentru comunismul anilor 1989 - 1990: i s'a spus neocomunism. Eticheta e dăunătoare, pentrucă acreditează ideea că ceva s'a modificat, ori în structura, ori în manifestările piramidei nomenclaturii comuniste. In fond avem de-a face cu aceleași rețete, aplicate în situații similare, în lupta constantă pentru păstrarea puterii, rețete pe care le putem savura citind scrierile lui Lenin sau Stalin. Nu s'a schimbat nimic, doar noi avem senzația că spectacolul e nou. Lenin nu a indicat ca minerii să fie folosiți pentru snopirea în bătaie a moscoviților, dar a indicat cum să se comporte KGB-ul în cazul unei revolte "contrarevoluționare". Amănuntul cu funinginea și machiajul de rigoare fac parte din recuzita și ingeniozitatea partidului comunist local, căci, oricât ar fi el de internaționalist, comunismul are și coloraturi locale. Chiar și Lenin dădea indicații în acest sens, probabil plictisindu-se să vadă același spectacol repetat la infinit.

Din punctul de vedere al nomenclaturii, menținerea puterii este primul comandament sacrosanct.

Comitetele de salvare națională apărute brusc în țările baltice sunt compuse din fosta nomenclatură locală alungată dela putere în urma alegerilor libere. Coincidența denumirilor date acestor grupuri cu cea a deținătorilor puterii din fosta RSR nu este întâmplătoare... Estonienii au avertizat că reprimarea mișcărilor de eliberare din țările baltice de către trupele sovietice nu este decât preludiul unei masive reveniri în forță, care nu se va oprì la frontierele URSS. Este posibil ca Rușii, profitând de concentrarea trupelor vestice în Golf săși revendice fostul imperiu, dezagregat în urma revoltelor anticomuniste din țările satelite. Si'n fond, cine i-ar opri s'o facă?

Intr'o asemenea alternativă, soarta țărilor estice devenite de scurt timp necomuniste se poate agrava brusc. Sesizând pericolul, președintele Havel cere Ungariei și Poloniei o întrevedere spre a se cere imediat retragerea acestor țări din Pactul dela Varșovia.

In mod paradoxal, cel mai puțin au să se teamă Românii, care sunt guvernați pe linie gorbaciovianã. In atari condiții se poate spune că Estul Europei are de înfruntat o perioadă foarte grea și că regimurile totalitare vor lua locul celor democratice, chiar dacă pentru o perioadă relativ scurtă. Prea puțini oameni politici și filosofi români au văzut în evoluția situației din România altceva decât manifestarea pe plan politic a unui popor primitiv și incapabil de "democrație". Dar Românii au un instinct care le-a permis să supraviețuiască mii de ani, mereu în umbra amenințătoare a unor vecini hrăpăreți și brutali și ar fi înțelept să acordăm încrederea cuvenită acestui instinct. Cred că ar fi bine să încetăm a ne autodefăima, fie din cauza unei amărăciuni naturale ce o resimțim, că timpul trece și salvarea mult așteptată întârzie să vină, fie din cauza influenței modului de gândire contemporan din Occident care judecă lumea după clișee precise, ori la limita Asiei nu e loc de filosofare, ci este o luptă aprigă pentru a exista, iar legea jocului e schimbătoare și perfidă. Până la răpunerea definitivă a monstrului comunist din Răsărit, ale cărui divizii stau gata să atace la cea mai mică tentativă de nesupunere, nu se poate imagina construirea unei societăți guvernate după principiile unui stat de drept, prin esență opus sistemului comunist vecin.

Incleștarea din Golf începe într'o perioadă de mari dificultăți pentru Sovietici, indiferent cât de bine este pus la punct mecanismul lor ofensiv, ceea ce face probabil un deznodământ favorabil neamurilor asuprite din imperiul răului. Conflagrația din Orientul Mijlociu este ab initio un război mondial, care deocamdată are un singur protagonist de o parte, Irakul, contra coaliției condusă de Americani, dar Libia, Yemenul, și cine poate ști încă, înclină să treacă alături de Irak. Pretenția că va fi un război scurt și localizat, cu puține victime, e absurdă; odată început, conflictul va avea cele mai neașteptate evoluții. Intr'un asemenea climat internațional, în care furia destructivă atinge paroxismul, comunismul sovietic se vede în largul său, dezlănțuindu-se nepedepsit contra neamurilor rebele. Comunismul s'a născut în timpul primului război mondial, sub semnul lui Marte, și nu este exlcus ca dispariția sa din istorie să se petreacă simetric, tot cu ocazia unei conflagrații de proporții mondiale.

EFEMERIDE

Tragedia omenirii este legată de faptul că până acum nu s'a găsit forma cea mai bună de conducere a popoarelor. Intre democrație și dictatură, între monarhie și republică popoarele au căutat de mii de ani soluția ce mai fericită și nu au găsit-o.

Au fost regi și împărați care și-au ridicat popoarele pe cele mai înalte culmi ale culturii și civilizației. Au fost regi și împărați tirani, care și-au distrus popoarele.

Au fost președinți de republică ce au dus puterea și prestigiul țării lor în întreaga lume. Au fost și președinți de republică care și-au împotmolit țările în mlaștina istoriei.

Au fost dictatori luminați, au fost și dictatori criminali.

Avantajul democrației esté faptul că limitează timpul pentru care un președinte poate fi ales, dar acesta este totodată și un mare dezavantaj. Președinți ca George Washington sau Ronald Reagan - pentru a-i cita doar pe acești doi - ar fi meritat o perioadă mai lungă de președinție în țara lor, dar realegerea unui președinte ca Jimmy Carter ar fi fost un dezastru, așa cum s'a întâmplat cu ultima și penultima alegere a lui Roosevelt.

Cu dictatorii, situația este mai complicată. Lipsiți de controlul unui corp electoral, ei pot acționa mai rapid. Un avantaj când ai de înfruntat un organ legislativ care bate pasul pe loc, dar un mare dezavantaj când dictatorul este un paranoic, cum se îmtâmplă de cele mai multe ori.

Stalin și Hitler au încheiat un pact de neagresiune într'un timp record, când reprezentanții Angliei și Franței mai negociau încă posibilitățile unui pact între ei și Rusia.

Sub un regim democratic, Antonescu nu ar fi fost lăsat să declare război Statelo: Unite, Mussolini nu ar fi avut libertatea să atace Franța, Stalin n'ar fi dezlănțuit teroarea roșie și comunismul nu ar fi ulcerat jumătate din Europa. Exemplele pot continua din antichitate până în zilele noastre și după noi.

Unul din marile păcate de care suferă dictatorii - chiar cei luminați- este acela că pierd simțul măsurii și nu știu când să se oprească. Dacă Hitler ar fi acceptat pacea pe care i-a oferit-o Stalin - cum a reieșit din unele documente date la lumină anul trecut- aceea de a înceta războiul, oferindu-i Ucraina, Europa și omenirea ar fi scăpat de convulsiunile care durează de 50 de ani.

Este cazul actualei conflagrații din Golful Persic. Sadam Hussein putea rămâne un erou pentru lumea arabă. A avut cea mai mare șansă când s'a dus în Irak Secretarul Națiunilor Unite, cu ramura de măslin în ajunul expirării termenului dat de Americani pentru retragere. Planul lui Peres de Cuellar prevedea ca în urma retragerii trupelor irakiene, să vină trupele ONU-lui, iar imediat după retragere să fie pusă pe agendă spre rezolvare, problema palestiniană. I s'a oferit o cale onorabilă de retragere, pentru a nu-i leza orgoliul care se părea că este o piedică formală pentru a se retrage din Kuweit.

Nimeni nu putea crede că Irakul a intrat în Kuweit de dragul Palestinienilor, dar acest argument politic învocat în ultimul timp de Hussein, i-a atras multe simpatii în lumea arabă.

Războiul din Golf își are rădăcini mai adânci și decât dragostea Americanilor pentru eliberarea Kuweit-ului.

A coaliza toate marile puteri din Consiliul de Securitate și a împărți lumea arabă pentru un teritoriu de 16.000 km. pătrați și o populație de un milion și jumătate de oameni, este fără precedent, indiferent de cantitatea de petrol pe care această țară o poate livra. Cât despre lupta de eliberare a popoarelor, să ne uităm la Angola și Etiopia, la Somalia și Cambodgia, la Cuba și Afganistan.

Kuweitul este un pretext pe care îl folosește în interesul ei, fiecare din marile puteri.

Fără Kuweit, Gorbaciov nu ar fi atacat cu ușurință țările baltice, aruncând la coș glasnostul și perestroica, agățându-și la butonieră Premiul Nobel pentru Pace.

Fără Kuweit, China n'ar fi continuat, nestingherită, teroarea începută în Piața Tien An Men.

Fără Kuweit, Statele Unite nu ar fi avut posibilitatea să experimenteze pe viu, armele cele mai noi.

Fără Kuweit, Japonia n'ar fi ieșit din carapacea condițiilor de capitulare, care îi interziceau să iasă din frontierele ei cu trupe și echipament militar.

Fără Kuweit, Israelul n'ar fi obținut miliarde de dolari pentru Evreii veniți din Rusia.

Este Kuweitul o nouă Yaltă a ultimului deceniu din acest secol sau un nou Saraievo al celui de al treilea război mondial?

S'ar putea ca rezistența Irakului să fie înfrântă în câteva săptămâni sau s'ar putea ca focul să se extindă.

Saddam Hussein este ori un maniac, ori un păcălit, tras pe sfoară de niște sfetnici gen Canaris. In lumea arabă s'a semănat însă un alt germen al urii și pacea lumii își caută adăpost în mileniul al treilea.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

SITUAŢIA DIN ROMÂNIA

(IANUARIE 1991)

—— Ion BOIERU ——

Pentru a înţelege actuala situaţie din România, vom remarca trei aspecte esenţiale ale momentului, care au un caracter deosebit, în desfăşurarea evenimentelor:

1. Structura regimului lui Ilici Iliescu;
2. Instabilitatea din Rusia Sovietică;
3. Bătălia conspirativă pentru monarhie.

STRUCTURA REGIMULUI LUI ILICI ILIESCU

In structura politică a regimului neo-comunist de azi au început să se producă eroziuni profunde care vor avea implicaţii multiple asupra menţinerii la putere a fesenistilor. Din tot ce se poate observa şi reţine, grupul de conducere al F.S.N.-ului nu are o unitate interioară, organizatorică şi ideologică. Ion Iliescu nu are controlul necesar asupra diverselor compartimente guvernamentale sau asupra agenţiilor de autoritate locală, administrativă şi politică. El nu are mijloacele adecvate să intervină ca factor de centralizare. In zona administraţiei locale, provinciale, urbane şi rurale, "presedintele" este o figură fictivă, pentrucă problemele sunt variate, complexe şi generatoare de complicaţii care nu îşi pot găsi soluţia în cabinetul lui Ion Iliescu.

Ministrii de resort sunt teoreticieni de birou, cu formule abstracte şi abstractizate, care nu pot fi aplicate realităţilor diversificate din cuprinsul ţării.

Petre Roman, în poziţia de prim ministru, este ridicol, pentrucă guvernul său nu este decât un amalgan de aroganţi politici, fără suport popular. Toţi membrii guvernului sunt niste chemaţi din "rezervele" pregătite prin diferite şcoli, ca să practice rituale magice de politică. Fiecare ministru, în parte, are tehnica lui de magie, pentru a duce la împlinirea mandatului primit dela tartorul vrăjitorilor. Priviţi cu atenţie acţiunile întreprinse de Roman şi veţi vedea, fără nici o nuanţă de glumă, că tot ceea ce face şi spune, toate planurile lui de aşa zisă reconstrucţie şi organizare, au un caracter de magie, magie neagră. Atât ca proiecţie şi planificare, cât şi ca întocmire conspirativă, de colaborare cu elemente din "lumpen-proletariatul" economic, politic, ideologic şi financiar, pe care încearcă să-l acapareze din orice colţ al lumii. Tara românească dispune de personalităţi capabile şi creatoare, în toate domeniile de viaţă publică, de un potenţial, dacă nu imens, satisfăcător şi real pentru reconstrucţia ţării. Roman, care este un incompetent politic, s'a angajat într'o treabă, care-l face ridicol, mai ales când se auto-declară promotorul "privatizării" despre care unii, din cei care-l cunosc, sunt gata să depună jurământ, că Roman nici nu ştie bine ce vorbeşte. Singura lui educaţie ideologică a fost marxismul şi în cadrul acestuia nu era loc şi pentru "privatizare", mai ales că această "privatizare" nu este posibilă decât dacă este generată de o ideologie care o priveşte ca un instrument propriu de operaţie în cadrul unei societăţi.

Petre Roman, deşi a devenit adeptul magiei negre, nu a înduplecat ostilităţile şi neîncrederea guvernelor din lumea liberă. România rămâne, deci, în zona tenebrelor magiei negre, cu ajutorul căreia "promisiunile" făcute nu pot fi "onorate", de aici un decalaj enorm între Roman şi realitatea de azi din ţară.

INSTABILITATEA DIN RUSIA SOVIETICĂ

Evoluţia evenimentelor din interiorul Sovietelor a subliniat caracterul fragil al "uniunii", care a fost menţinută prin abuz, forţă şi ignoranţă. Partidul comunist a pierdut monopolul politic, prin votul Parlamentului sovietic, deci din punct de vedere juridic comunistii sunt reduşi la puterea militară şi serviciile secrete care nu vor mai putea fi eficace, căci între timp, au apărut formaţiuni politice viguroase şi personalităţi care au suport larg în masele populare (Yelţin). La ora actuală, Gorbaciov a devenit prizonierul armatei şi KGB-ului, dar cu o opoziţie puternică, atât în cadrele de conducere politică, cât şi în republicile diferitelor naţionalităţi, care luptă pentru independenţă, pe temeiul unei constiinţe naţionale, care este mai dinamică decât ideea artificială a unei "uniuni", chiar dacă ar fi realizată fără controlul centralizator al partidului comunist.

In momentul în care Gorbaciov a ocupat cu trupele militare Lituania şi Letonia, "Uniunea Sovietică" a fost destrămată, căci nici o prevedere constituţională nu dă legitimaţie de forţă armată si partidului comunist să înăbuşe tendinţele legale ale independenţei. Apelul la forţa armată şi apariţia la suprafaţă a cadrelor de partid, care sunt de multă vreme marginalizate în viaţa politică din Soviete, demonstrează incapacitatea conducerii lui Gorbaciov de a mai menţine forma "fictivă" de Uniune în Rusia. Stările din Rusia sunt asemănătoare cu cele din România, ele sunt rezultatul unor instabilităţi si contradicţii, care crează dinamica conflictelor interne şi nevoia de a se ajunge la o nouă formă statală, care nu va mai avea sursele de organizare în ideologia marxistă şi în puterea centrală a partidului dictatorial.

Naţionalităţile îşi caută o formă proprie şi adecvată de organizare statală. Tendinţele de independenţă sunt expresia unor aspiraţii naţionale, de a ieşi din corsetul Sovietelor care au strivit toate manifestările de creaţie specifică, de realizare a unor idealuri care nu au nici un fel de legătură cu principiile ideologiei marxiste şi bolsevice.

Dacă cu ţările mici, ţările baltice, a fost posibil şi oarecum uşor să fie ocupate şi dominate de armată, nu tot aşa va fi Ucraina, Georgia sau alte republici naţionale. In acelaşi timp, pe arena politicii interne a apărut un nou personaj, Yelţin, care a fost ales preşedinte al celei mai mari republici, Rusia, cu voturi liber exprimate, deci este o forţă politică, peste care Gorbaciov nu va putea să treacă cu uşurinţă.

Tulburările din Rusia Sovietică apar şi pentru România ca un pericol. Iniţial, cartea politică pe care a jucat-o Ion Iliescu a fost "prietenia" cu Gorbaciov. Chiar în ipoteza că Gorbaciov va ieşi învingător, soarta lui Iliescu nu se va îmbunătăţi sub nici o formă. Dacă pierde, nici Iliescu nu poate beneficia.

MONARHIA ROMÂNĂ

Din toate părţile sosesc veşti privitoare la monarhia română, respectiv Regele Mihai I. Indiferent de caracterul lor, aceste veşti îl proiectează pe rege în atenţia opiniei publice, atât ca o eventuală salvare naţională, cât şi ca o ameninţare reală faţă de regimul neo-comunist. Afară de exprimarea dorinţei de a-şi servi poporul, în caz de nevoie, regele nu a ieşit personal în arenă deschisă. Ceea ce reiese din anumite manifestări, ne face să înţelegem că se dă o bătălie conspirativă pentru monarhie, pro sau contra. Stirea că regelui i s'a acordat cetăţenia română, aduce cu ea o oarecare îngrijorare şi suspiciune. Guvernul actual ar fi făcut, după unii, acest gest, cu scopul de a organiza un referendum în acre regele ar putea fi scos din arena politică, căci Ion Iliescu dispune de controlul administrativ pentru a asigura voturile anti-monarhice, ca la alegerile din 20 Mai 1991.

Pe de altă parte, generalul Stănculescu, a vizitat pe rege în Elveţia, pentru o prelungită audienţă. Putea Stănculescu, ministru de război, să facă acest lucru fără aprobarea lui Ion Iliescu şi Petre Roman ? Greu de crezut, dar nu imposibil.

In condiţiile de azi, când Rusia Sovietică şi Gorbaciov abia mai pot supravieţui pentru un timp scurt, Ion Iliescu rămâne fără nici o acoperire externă. Si fiind un aventurier, dublat de un vrăjitor politic, ca Roman, îşi caută platforme de salvare în combinaţii politice din cele mai neverosimile.

Deci, nu este exclus să fie vorba de o conspiraţie înnodată cu conspiraţia acelora care urmăresc să restabilească monarhia română, cu preţul participării în camarila regală. Aceşti conspiratori nu sunt legaţi de interesele naţionale, ci de perspectivele de a face parte din camarilă.

Noi credem, după experienţa comunistă si neo-comunistă că monarhia are şanse de revenire în România şi regele Mihai poate deveni un rege mare, dacă va şti să îşi aleagă sfetnicii mai luminaţi şi care sunt reprezentativi pentru poporul român.

NOTE ŞI COMENTARII

28 FEBRUARIE 1785

Aproape că nu există zi din calendarul istoric românesc care să nu marcheze un fapt mai mult sau mai puţin însemnat din viaţa poporului nostru. De unele din aceste zile, ne amintim mereu, an de an, fiind intrate în tradiţie. De altele, ne amintim mai rar sau nu ne amintim deloc.

28 Februarie, este una din acele zile de care am uitat să ne mai amintim, sau dacă ne amintim din an în Paşti, o facem în grabă, însăilând-o doar în trecere în Calendarul Naţional. Deşi, la drept vorbind, ziua aceasta îşi are o deosebită însemnătate istorică pentru evoluţia istoriei româneşti.

Ziua de 28 Februarie marchează una dintre cele mai zguduitoare drame ale poporului român din Transilvania, căci în această zi, în anul 1785, o stăpânire nedreaptă care aruncase şi ţinuse neamul românesc sute de ani în şir în robie şi neagră iobăgie, sfârteca pe roată trupurile celor ce se ridicaseră dornici de libertate împotriva asupririi şi asupritorilor.

După ce, la 13 Februarie 1785, numai cu câteva zile înaintea execuţiei, Crişan îşi pune capăt zilelor spânzurându-se în închisoarea dela Alba Iulia cu nojiţele dela opinci, cei doi fraţi de cruce şi suferinţă, Horia şi Cloşca, păşeau pe drumul muceniciei. Intrau în istorie. Doi martiri ai neamului de iobagi din Transilvania, care nu au vrut nimic altceva decât dreptate şi libertate pentru cei ce sufereau jugul sclaviei. Pentru cei mulţi şi ignoraţi de stăpânirea absurdă care-i trata mai rău decât animalele din ograda lor. Pentru cei pe care stăpânirea cezaro-crăiască încerca cu orice preţ şi cu toate mijloacele să-i maghiarizeze contrar voinţei lor.

Cel dintâi care avea să îndure moartea de martir a fost Cloşca. HORIA trebuia să stea şi să asculte geamătul de durere al fratelui său. Fusese condamnat să asculte frângerea osului românesc pe roata nedreptăţii. Si mărturii istorice ne spun că Horia a trăit aceste clipe de groază senin şi împăcat că îşi făcuse datoria.

Groaznica moarte nu l-a înspăimântat. Din ziua în care a pornit răzmeriţa, Horia a fost conştient că se logodea cu moartea. Dar în sufletul şi'n inima lui de vizionar, Horia a mers pe drumul pe care trebuia să meargă. Căci el nu fusese unul din gloată. El era un predestinat. El a ştiut că orice biruinţă cere sacrificii şi jertfe. Si a fost gata întotdeauna să primească această jertfă, căci ştia că numai astfel, neamul îşi va putea cere dreptul de a fi şi a rămâne în istorie.

Faptul că fusese înfrânt, că visele lui de dreptate şi libertate pentru Românii din Transilvania se sfărâmaseră, nu l-a durut pe Horia atât cât l-a durut trădarea. Trădarea de frate, care, pentru arginţii puşi pe capul lui, a primit târgul de iudă şi l-a dat în mâinile călăilor.

Atât în închisoare, cât şi la procesul care s'a terminat cu condamnarea la moarte prin tragerea pe roată, Horia a fost acelaşi dârz şi aprig exponent al durerilor fără de margini ale unui neam fără noroc. Si tot aşa a intrat în moarte. Mândru. Viteaz.

Jertfa lui Horia, Cloşca şi Crişan, n'a rămas fără ecou şi n'a fost zadarnică. Ea a trezit conştiinţa poporului din mijlocul căruia ei se ridicaseră şi a mărit dorul de libertate şi ura împotriva asupririi şi a nedreptului asupritor. Scriind cu sângele lor o pagină din istoria neamului, ei au deschis un nou capitol în istoria românească, aşa cum aveau s'o facă cu 204 ani mai târziu, martirii Revoluţiei din 1989 dela Timişoara, Bucureşti şi alte oraşe din ţară. De aceea, ziua de 28 Februarie îşi are pentru poporul român o deosebită însemnătate. Ea este ziua în care prin moarte se păşea spre Inviere. Spre Invierea neamului românesc.

Este, credem, de datoria noastră a tuturor, astăzi, când neamul trece din nou prin zile de groază şi dureri, fizice şi sufleteşti, când Revoluţia i-a fost furată poporului, să ne amintim de această zi prometeică din greu încercata noastră istorie. Căci din pântecele neamului care ne-a dat pe Horia, Cloşca şi Crişan, s'au născut şi eroii Revoluţiei din 1989, care, cu piepturile goale, înfruntau gloanţele năimiţilor în vinele cărora curgea otrava marxist-ceauşistă. Otravă blestemată ce a făcut ca fratele să tragă în propriul său frate. Căci, nu mai este îndoială - aşa cum o afirmă maiorul de rezervă Chiticaru Constantin, în interviul acordat ziaristului Gabriel Ionete dela "Gazeta de Vest" (Anul I, Nr. 42 din 1990); "In perioada 16-19 Decembrie 1989 armata a acţionat împotriva poporului". Că mai târziu armata a trecut de partea poporului, este adevărat, dar oricum, pe faţa armatei române, rămâne această pată ce cu greu va fi ştearsă de evenimentele ce au urmat, când a fraternizat cu poporul.

Ziua de 28 Februarie 1785 să rămână în Calendarul Istoric al Neamului, ca o zi de pioasă aducere aminte.

Nicolae NOVAC